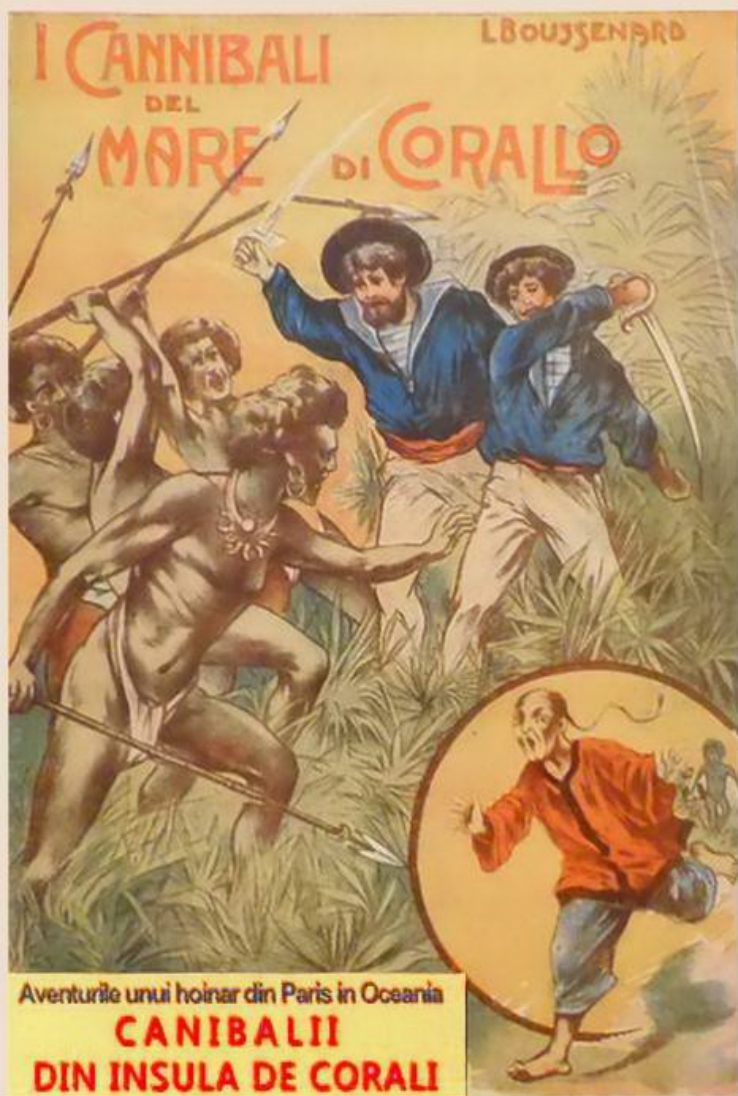

1. PROLOG: LA AVENTURILE DIN OCEANIA

— Așadar. să înțeleg că refuzi să-mi plătești?

— Nu, señor, nu refuz. Primește scuzele mele. Pentru moment... nu sunt în baru.

— Asta nu mă interesează absolut defel.

— **Află** señor, că aici, ca și în glorioasa dumitale țară datoriile de joc sunt sfinte.

— Hm!... sfinte, «la depinde, poate aici în lumea în care te învârți... societatea dumitale mi se pare destul de dubioasă.

— Ai cuvântul lui don Bartholomeo de Monte... Nimeni nu se îndoiește la Macao de cuvântul lui don Bartholomeo...

Ptul I un negustor de oameni...

Excelența voast a vrea să spună un agent de emigrație, autorizat de foarte grăind» maiestate.

— Excelența voastră poate să spună ce îi convine. Plătește ca la fiu de acord cu dumneata. Sunt mâhnit cap displac cuvintele mele. De cincisprezece Zllo încep să-mi pierd răbdarea, de cincisprezece zile mă chinui în Infernalul vofr ru comerț de sclavi...

— Tasă, señor...

Liniștește-4 e, te rog, sunt sătul de unde de formule ipocrite de politete, de vorbăria exotică din partea jerpelitei dumitale excelențe. Ești un trișor ordinar, te-am văzut bine admoaun cum ai ascuns mai miuți pumni de dubicni făcându-i să treacă la aco Oții dumitale care o ștergeau ușor pe ușă.

— ...Un trișor! Excelența voastră a spus un trișor.

— Dă, un înșor Puțin mă interesează afacerea și beneficiul. Eu nu swt jucător **însă** nu vie au ca o paiată de ooolbtă, murdară ca **tine** să aibă aerul că își bete iac de mine

— Având în vedere tinerețea și lipsa de experiență, îți voi ierta cu plăcere acest epitet de trișor lansat atât de

ușor... Însă ultimele cuvinte, care tind să auritce o discreditate asupra calităților mele psihice, cer o reparație. Te voi ucide mâine, domnule, într-un duet loial. Mărne în zori vei simți greutatea mâinii lui don Burthalomeo de Monie. Să cadă sângele asupra capului excelenței voastre.

De pe buzele primului interlocutor a izbucnit un râs puternic și sacadat, care a tâlat brusc dialogul, formulat de o parte într-o franțuzească din Paris, și de cealaltă parte într-un tafmeș-balmbș bizar, dar de ajuns de Inteligibil, de portugheză, spaniolă și franceză.

După ce i s-a mai potolit râsul, Lânărul a început să vorbească, mai mult pentru sine. *13 pînîndu Și Cât putea mai bine veselia ce-l cuprinsese:

— Pe cuvîntul meu, acesta este bun de pus într-o ciocotatieră... și pot să afirm că dacă i-aș lua în serios provocarea la dud, nu Br trebui decât să mă prezint mâine dimineață cu un bambus de cinci picioare ca să-i pun pe fugă pe el și însoțitorii să-l.

— As ta-l adevărat, a murmurat celălalt în engleză, dacă nu te voi asasina chiar în această seară. Tinere, știu că un tînăr se aprinde ușor și își străpunge întotdeauna nepăsător adversarul cu privirea.

— Ce ar fi". să-i trag mal bine un pictor... Dar nu 1 P4*am să o (ac, îl voi termna cu o nepăsare franțuzească.

— Nu uita, a reluat celălalt, că suntem în Macao, în mijlocul unei populații fără prejudecăți, de negustori de came omenească, cărora existența unui om le este indiferentă, ca și cea a unei rațe.

— Domnule, a răspuns respectuos tînărul, permitemi să-ți adresez mulțumiri mele. Orice s-ar întîmpla, bazează-te pe lertarea mea. Să o știi.

poi fixînc>l cu privirea pe datornicul lipsM de bani a spus cu acDent zetomiter:

Se înțelege, excefența mea ar avea onoarea să-și tare

gâtul... nu cu gâtul, cu excelență. Bun, iată că m-am încurcat. și fiu demn, dacă să poate, ca și acest hidalgo din cârpe.

Acesta din urmă, pe tot timpul di & cupei rămăsese epnjinll de o spadă Imensă, o gtortoabă rămășiță svremurilor eroice, dintre săbiile acelea care se mai găsesc încă în muzeele noastre. B s-a înclinat ceramones și s-a pregătit să ajungă la o masă de Joc.

— Fiindcă a venit vorba, a spus foarte lipsit de respect tânărul francez, cu acest Instrument pretinzi să-mi tai firul zilelor mele? Sabia dumitale...

— Nobila spadă a marelui Camões.

Una că Este... e încercat cineva să-mi» vândă o mulțime de Beeeas, proveniență... în cele din urmă mi-am cumpărat un baston.

— Este în regulă, señor. Voi încerca că găsesc o baionetă de mărimea duntitafe.

Francezul a rămas o clipă gânditor urmărindu-l pe Interlocutor ce se îndepărta șontâc, în zgomot de fierărie, cu monstroasa lui spadă.

Acesta era un tânăr ce putea II luat drept un copil, dacă nu se înes seama de expresia cutezătoare a privirii ochitor săi de un cenușiu de oțel, din cere arunca două scântei de pe chipul său paFid, ou ținută nobilă, cu o gură mereu surâzătoare, uneori batjocoritoare. Nu bvbs mai mult de douăzeci de ani.

Putea să te înalt de vreun metru și șaizeci da centimetri, măsură potrivită pertru el, deși încerca să nu piardă un deget d în ea, cu pieptul arcuit și dârz ca un cocoș tânăr, pe ptdorvele căruia îi flutura un pantalon târg de marină. Era corect îmbrăcat, cu un veston de flanelă albastră, cu o bască americană din piele verzuie, de eub care scăpau niște șuvițe de păr rebele de păr blond. Era greu să i se atribuie o oarecare poziție socială, O» altfel, nimeni din trecători nu părea să se preocupe de ai în ce-i

privea, avea o înfățișare cu lotul satisfăcătoare cu presupusa lui musLBctoară în formă de virgulă, și gulerul descheiat al cămășii de lână ce dezvelea un gât de atlet uscățiv, din care se reliefa, până la diformitate niște mușchi enormi.

Omulețul acesta, care nu părea să cântărească mai mult de o sută de livre, trebuia să fie un zdrahon de temut.

Mal zâmbea încă armntindu-și de gâlceava cu don Bartholomeo de Monte, când i s-a lăsat ps umăr o mână grea cu o delicatețe care ar fi invidiat și pe un pahiderm.

— La ce te gândești, matelotule? a întrebat o voce groasă, bine dispusă

la le uita. În Iești, bătrâne Pieire!

— Chiar eu, fiule.

— Cum naiba ai putut să mi dibui aici?

— Simplu ca bonă ziua. Când te-am văzu! luând-o spre taverna aceea blestemată, mnam zis: Frichet nu și-a pierdut rudodată vremea cu aceste maimuțe înzorzonate cu mătase și cu pânțecă de focă îi cunoaște prea puțin pe ace șt/ mulatri portughezi înrâți, cam se comportă că rWșie pirați de circ. Atunci, de teama să nu ți se întâmple vreo avarie la oocă te-am urmărit cu toate vetele ridicate Am (recul prin niște străduțe pe cât de înguste pe atât de primefdloase, ca și scara echipajului, și am ancorai în această cocioabă bâlțată» pllnă de mocirlă, nici mai mult nici mai puțin decât cala unei corăbii de «elevi.

— Bravul meu Pierre! a reluat Friguet cu voce emoționată, ești mereu același. Ce fobrtă mult te îngrijești de mine, cu vechea ta prelenle...

— Prostii de matelot îți sunt obligat, wede Wă! Nu odată, ci de zoci de O-i I Fără a socoti ziua în care am făcut cunoștință acolo. ub ecuatorul Africii, înirt boturile caimanitor și maxilarele antropofagilor.

Știi fiule, eu sunt marinar. Eram între viață și moarte când defunctul maletol bietul Yvon cel pe care l-a înghițit

marea... ce mai! o adevărată moarte de marinar **1** De atunci, câte furtuni și câte wjelil s-au abătut asupra veleii mari I A fost smulsă terțarola de pe gabler și a trebuit să navigăm (ară pânze... A sunat pregătirea de luptă, piesele rânduie în baterie... și foc de voia!... ce mal, Oslo mai bine în doi decât de unul singur, iată părerea mea.

Tânărul a zâmbit și a rămas gând4 or.

— Nu-l; face griji, băiete, știu bine că ești gigea imbrăcat de un croitor de mare clasă, că bustul tău din tablă de oțel este solid ca o monedă de douăzeci și nouă, și ca te pasă de toți acești moruni de pe atol că și unei balene de sculă de malisare.

Friguel zâmbea mereu.

Și mai adaug, a continuat Pierre cu aceeași limbuți specifică marinartror, de obicei reținută În vorbire, dar care odată pornit nu se mai opresc, că tu, acest micuț de aici, valorezi cât zece oameni la un toc, și că scufundă cu o toviură de etrava pe un cașalot ca mine, eu Pierre Le Gal.

Într-adevăr, Pierre Le Gel se calomnia. Era cu neputință de imaginat o asemenea vigoare ca aceea pe care vrednicul marinar părea să o aibă. Ceva mai mare decât Friquet însă tot atât de gros pe Cât de TnaX spătos, cu pieptul prin de nasturi stfăki Ktori **p** «veston, ou pumni cât capul unui copil, cu picioarele arcuite, enorme, totul contribuind» i-l facă pe noul sosii un temut tovarăș de aventuri, prețuit me* mud da prieteni decât de dușmani.

Însă ce față deschisă și loială ia acest corp de bizon! Capul unul matelot adevărat, cu ochi strălucitori, dominați de sprâncene accentuate, cu obrajii tăbăciți de toate capriciile oceanului și de soarele celor două emisfere, bine

Încadrați de o barbă stufoasă. Pe scurt, Pierre Le Gali, cu caracteristicul său mers legănat cu farmecul tul de marinar, părea de la început, și pe bună dreptate, un marinar desăvârșit. Și încă de multă vreme, căci bravul bărbat mergea pe al doilea versant cu cei patruzeci de ani

ai & ăL

Dar nu-mi spui nimic, fiule? l-a întrebat pe tânărul său tovarăș.

Acesta Fa pus la curent în două cuvinte cu aventurile sale.

— Nu am crezut că noi, care am văzut un pic toate țările rătăcind de colo în colo pe v «e, pe jos, călare, pe elefant sau în palanchin, vom avea aici un spectacol mei ciudat decât mă așteptam.

— Privește stârpiturs aceea cu care am avut de a face o oră întreagă El bine I acela provine dintr-o rasă mare și puternică. Această cârpă de turlă dulceș cu pleware de câine crăcănat, cu fața tuciurie, cara dispare într-un grotesc guler lore, această încrucișare din un portughez și un chinez, amestecat apoi cu un negru, cu un Indian sau mataiez, are ca strămoși niște eroi ca (fAlbuguergue, Bhartelemi Oiaz sau Vasco da Gama. Acesta vegetează ca o plantă otrăvdoare în atmosfera de aici, dublu viciată da asiatici și europeni, care adoră pe Buddha cu patru capete și opt brațe, în sfârșit diavoltf sub toate întrupările, ei bine, acesta vinde nișib nume l Superstiție, perfidie, ipanevre de samsar, iată cele trei cuvinte care conturează în cea mai mare porte trăsăturile lui Rartbolomeo de Mante de Macao.

Marinarut a ascultat cu gura căscată vorbele de duh ale camaradului său. Vorbirea (I era de-a dreptul tătat.

— Află, matelotule, a spus el în sfârșit cu un tel de respect pentru formulările aale aproape comice, află că vei ajunge un savant vestit cât timp vei rămâne pe acest pământ... Savant, și de ce nu, un medic de primă clasă 1 Mir de tunele în vele 1...4 asla4...

— Ce vrei bătrâne martefot, m-am chinuit atât cât am putut. Tot atât cât vei exista ca marinar, te voi iubi ca pe un frate, și în ciuda loviturilor sorțti, mă voi strădui să mă Instruiesc, în loc să caut aici într-o șatendă niște cull

pentru exploatarea noastră din Sumatra. «e

— Cel puțin, cești lucrători odată smulși din ghearele negustoriei de carne vie, vor fi ferlerti cu noi.

— Fără îndoială. Cunoști ce vor plantatorii noștri din Sumatra: să fie luați de aici acești sărmani nenorociți pe care traficanții îi socotesc niște animate omenеști, și să fie duși acolo, unde vor fi fotosiți ca lucrători și mJ ca sclavi, tratați omenеște și plătiți pe măsură, enteresându-i în benefici».

— Dacă ar ști soarta cere îi așteaptă la noi, cu siguranță că ei nu s-ar opune atât ca să plece, așa-l?

— Vei, într-adevăr! cea mai mare parte cunosc cel puțin din auzăe Infernul minelor de guano și odiosul tratament la care sunt supuși emigrant* în aste părți. Se reîntorc cătrva din timp în timp cu un venit de nimic, sau închiși într-un sicriu, aduși pe vasele morții”.

În sfârșit, este bine că s-a aranjat totul și suntem gete da pornire po mare.

Vom pleca mâine dimineață... de îndată ce îmi voi încheia afacerile cu pușlifliaua aceea de ciocolată.

— Nu mai ai nimic de făcut în acest tripou, așa că e bine s-o întindem.

— Înainte de plecare să adresez doar două cuvinte pușlamalai acelea de la mase de joc, și suit al tău.

Tânărul s-a strecurat printre grupurile de asistenți și i l-a deschis în față un spectacol destul de original și neașteptat. Sub belșugul de lanterna de toate culorile, suspendata da plafon și încolăcite în forme bizare, se agitau o mulțime de mă-muțoi de toate nuanțele, de toate vârstele și de toate mărimlie. Toți aceștia, uniform îmbrăcați în pânzeturi lucitoare de mătase, sprijiniți cu burțile de mesele de (°C, mâncau din niște farfurioare microscopice ciudatele produse ale bucătăriqt chinezești, și Incobitbciți d* opiu, se trăgeau de cozile lungi de pe spate cu râsete de idicți.

Se juca un macao internal. Macao este un joc toarte cunoscut în Franța, se joacă cu cărți și ou un număr nesfârșit de persoane, cu mai muPți jucători împreună. Bancherul împarte fiecărui jucător o carte, pe care nu trebuie să o vadă ceilalți. Apoi, fiecare jucător spune „sunt gata sau cartea vă rog, cu condiția ca aceasta să întrunească mai mult sau cel puțin nouă puncte.

În infomul portughez wn negustori originari din China meridională, din insula Hainan și din alte locuri Ci sâșl satisfacă proverbiala tor pasiune pentru joc c într-Bdevâr, Macao este Monta Carto extremului tăiem, singurul loc unde sunt tolerate jucunte e ofta fiul cerului are grijă să-l suprima din țara sa prin ordonanțe care nu sunt defol platonic», dimpotrivă I

În atmosfera rotești ce domina evoluau, ridicol îmbrăcați europenește, mneguli ca niște paiate de melodramă și uniform încinși cu câte o spadă imenși, două sau trei duzini de doni Bartholomeo de Monte, apoi câțiva portughezi din Europa și în sfârșit, mai mulți americani cu bărbi de țăp, cu umeri largi, voci aspre zgâriate de whisky, cea mai mare parte ofițeri de nave e presupuși transixxtetor; de cull.

Un bancher sexagenar, cu coada albă, cu ochelari enormi, cu buze răsfârte, cu unghii neobișnuit de lungi, distribuia totuși cu o mână îndemânatică cărțile shhoase, cu abibtatea kilu' ușier. Ctâtinându-se în dreapta și în strânger, și de sus în jos capul său de porțelan, el arunca pm ochelari priviri ascuțite și lacome asupra pachetelor de bancnote, grămezilor de lire Sterhne sau a dolarilor, fără ca totuși să disprețuiască taelul chinezesc și umilii sapequi asiatici.

Moșneagul, fără a pierde un atom din gravitatea lui caricaturală, arunca cu o mână miza dublă sau triplă de puncte norocoase și cu cealaltă aduna cu o greblă de fildeș mizele ce i se cuveneau din joc, netulburat în mijlocul

vacarmului produs de o orgă celestă fonfăită ce emitea sunete contrastante și înnebunitoare căi patru clopote dogite în așa măsură, încât un arogant căpitan american, văzându-și imensa sa pungă goala până în fund, a sfârșit prin a începe să-i supravegheze atent manevrele patriarhului cruprer. După o jumătate de oră de examinare atentă, americanul S-a lămurit, S-a mișcat încet fără grabă, ca în urmărirea unei preta de bizoni prin Tarwest, și a sfârșit prin a se plasa în āpatete bancherului.

Ocnașule I... cacroculs I câine f hoțule 1 a strigat ol cu o voce tunătoare, care a făcut să tacă orga. Apoi, apucând cu o mână oțelită coada capului bancherului, Fa da! un brânci care l-a smuls brutal de pe jbt, rostogolindu-l de patru ori prin aer. Fără a fi oprit de urletele lui desperate, americanul șFa tfas pumnalul și a despicat de sus în jos cele trei sau patru tunici suprapuse cu care era îmbrăcat grasul celest

Ce minune I Bute de șeptici de oplurt și de nouă au leșrt în cascade îndesate sub stofa lălată de pumnal și au căzut pe jos, spre marele scandal al jucătorilor, care până atunci îi acordaseră bătrânului o garanție de cinste.

Acest act sumar și tardiv da dreptate a test curând urmat de larmă Bsurzhoare, de care au profitat imediat toll Barthotomeil de Monte ca să repeadă fără jenă sub masa da joc. Toți în afară de un tip anume, că-a Friquet care urmărea cu curiozitate pe acel porțelan Insacabil, a simțit o durere ascuțită la umărul drept S-a întors brusc și a-a găsit față în față cu adversarul său, care ou cuțitul în mână căuta un toc u*» de să-l lovească din nou.

Pumnalul caraghiosului a trecut foarte aproape, la vreo cina degete de lânâr, para l-a prins ca un dește. Mulalrul simțind ofl îi pâraie inefteiemrite sub această strânsoare irezistibilă, a început să urle.

— Îndurare ț". senar!... Mu-mă zdrobi mâna...

Tloălasule, a bubuit Friquet nu-l de ajuns că m-ai

furat când țineai adineauri locul bătrânului pungaș, vrei acum să mă și asasinezi.

Iertare 1... Te-am atins doar în treacăt Un celest... căzând... mi-a întors mâna... Te-am rănit... desluf de puțin... Iertare.

Subturialea acestui raționament Fa descrețit fruntea tânărului, care a slăbit strânsoaraa.

— Maimuțoi împutit, a continuat el, pe jumătate râzând, pe jumătate supărat, aș putea să te zdrobaac dintr-o lovitură de călcâi ca pe o muscă, sau să le fixez de perete ca pe o bufniță... dar mă voi mulțumi să le dezarmez, haide, cuțitul... sabia... și spală puțină cât mai repede.

— Ai dreptate, maletetula, Fă întrerupt Pierre Le Galt, care sosit în acel momant a zgâlțâit în stânga și dreapta țoala galbenă de pe burta vinovatului, în timp ce mulairul țipa ca o gaiță smulsă de vie de ftitaie.

În sfârș4. Întrucât e test idaea ta... Să ne pre Him să ieșim în larg, se pâre că se face dimineța. Cel puțin nu ești rănit?

— O amplă zgârteturA.

— Este în regulă-Adto și să precăm...

Cei doi prieteni au părăsit caba de joc încă plină de scandal și au încercat să ajungă la domiciliul lor, calificat în glumă han de către Pierre Le Gali.

Nu era dotei o treabă ușoară să te orientezi prin încâlcita rețea de străduțe întortocheate, strâmte și întunecoase, niște galerii noroioase ce «e strecurau printre casele de granit, cu terestrele zăbrelite ca niște uși de închisoare cățărându SE pe cornișele stâncoase și șerpuind pb coastele a opt sau zece munți...

Cei doi tovarăși ai noștri neavând călăuza, au rătăort prin intersecțiile întunecoase, atenți la vagabonzii nopți, oară neîndoielnic că le-ar fi făcui vreun rău țără atitudinea lor hotărâtă și fără Imensa spadă a lui don Bartholomeo, pe care Friquet o mănute râzând, răsucind-o cu o

îndemânare da spadasin.

În zadar îți risipee Piene Le Gali toate exprasifle din vocabuten-l nautic, pe care înquet se străduia să te rețină în minte. La un moment dat linânilui i s-a părut că aude de undeva glasul ascuțit ai mulatrului portughez, căra discute cu cineva cu voce răgușită.

— Este o metodă rea, bombănea vocea... rrj se pare că e mai bine Bă...

Cei de» prieteni au mai tnalnlat și au reușit să distingă corpul masiv ai cârlanului american care dispăruse prin întuneric...

Pe scurt, noaptea se scursese aproape în întregime prin căutări zadarnice, când întâmplarea îl adusese la Monte, unde Bt găseau antrepozitele cu emgraftți chinezi. Hotelul acestora se ridica în față aproape de ruinele vechii mânisuri lezurte.

Una din siluetele observate era cu siguranță portughezul. Curând cei doi prieteni F-au văzut ieșind «fin antrepozit cu un sac de pânză burtos, burdușit cu mici discuri metalice.

Observându-l pe Friquet ticălosul Pa întrebat cu un tupeu ce uvalizb cu nerușinarea de starea sănătății excelenței sale. Apoi fără îndoiață fiind sigur de răspunsul tânărulul, a-a îndepărtat încet schițând un surâs răutăcios.

— Adm, señor, adio accapla scuzele mele. Să nu uiți nlocdată de iMafriiree cu don Barthotomeo de Monte...

Pierre Le Gali și Friquet și-au dat seama și mai mult că au de a face cu un negustor de oameni.

Antrepozitul ce adăpostea animalele umane de povară, nu avea nimic respingător ca înfățișare, dimpotrivă. P «are Le Gali care îl cunoștea, pretindea c-a la fel ca saloanele dectasa întâi ale unui transatlantic, avea lambriuri, porțelanuri, podoabe și mobile de aceju.

Însă curând porțile din lemn scump s-au întredeschis și le-au permis intrarea în coridoarele unde așteptau

grămadă viitoarea plecare bieții nenorociți, roși de paraziți acoperiți cu zdrențe Jairwoe, slăbiți de boli și lipsuri.

Cine erau? Prizonieri de război din provinciile Chinei meridionale sau pescari de pe litoral ridicaș de piraiți. Toți aceștia fuseseră vânduți negustorilor de oameni, care își aveau emisari pe coastă. Ce obicei erau angajați o treime dintr-un contingent anual de imigranți. Următoarea treime era furnizați de nefericiți I care mureau de foame aici, atrași de reciname mincinoase ce proetemau minunile acelui eldorado numii insulele Chinha, Cealaltă treime o reprezentau antreprenorii chinezi, așa-spuși din înalta societate, pe care niște europeni se pneapeau să-i aduci gratuit la casete de Joc oficial recunoscute, cu mii de jucători tentați de îmbogățire. Ce se întâmpla cu el? Nouăzeci le sută dintre aceștia se ruinau în câteva zile.

Înquet și Pierre Le Gali, tratând direct cu agenă a locală, au economisit cei cinci sule Ce franci primiți de la agenda de destinație. Tânărul a vâraat pentru liucare cui suma de două sute cincizeci de franci, reprezentând fondul primii de la prietenii săi din Sumatra pentru cei o sulă de oameni pe care îi aducea.

Odată îndepliniți această formalitate, cei doi camarazi bucuroși să scape de spectacolul dezgustător (a care erau supuși în colonie de cincisprezece zile, s-au grăbit să ajungă la nava tao Fse. Încărcată mai devreme cu afli două sule de pasageri cu destinația poeesiunaor olandeze din Borneo și Java.

Acest curios, cu trei catarge, era copleșit de cea mai respingătoare murdărie. Peste tot se agite un echipaj pestriț, ai câni membri păreau să fie culeși din flecar* țară întâlnită în drum. Avea o încărcătură înghesuită la refuz cu articole stânjenitoare, armate la întâmplare pe punte. Pretutindeni zăceau baloturi, cută cu alimente, saci cu orez, cuști în care cotcodăceau un stol întreg da păsări. Printre toate acestea behăiau plângăreț o mulțime de oi, și

un cârd de porci, care tocmai rupsesse cotețul se răspândea până la rului de la cupa, aruncându-se în spatele pasagerilor și matetoților lată ce i st oferea privirii celor doi prieteni de la prima aruncătură da ochi înainte de plecare.

ta vederea acestui lalmeș-ba îmeș, pe de b întregul american, Pitire te Gali, un malelot model, obișnuit cu curățenia de pe navete da război franceze, a schițat o strâmbătură semnificativă.

— Un barcaz șubred de apă sărată I... a murmurat bravul marinar. W-adevăr, trebuie să fii un p-al faimos* ăt mării Chinei ca să pui în mișcare un asemenea vehicul de plutit

Și echioajul I hinduși cu vaste alba tuciurii din Africa înfășurați cu pânze de bumbac, malalezi cu ochi chtorâși și douăzeci și cinci sau treizeci de purtători de cozi... Ața da matalbți! O adevărată menajene!

Bastimentul a pornit de îndată după obișnuitul *go attend* al căpitanului aflat în picioare pe pasarelă.

Iată I iată!... a exclamat Friquet privindu-i pe sacund aflat la postul său de comandă, aste înseamnă înainta... Însă, dacă nu mă înșel, cu acest secund noi am avut da a face pe timpul șederii pa uscat în ce privește căpitanul... dumnezeule! Pare a fi același care ieri seară la casa de joc l-a scuturai da praf pe bancherul cu unghii lungi.

Mai mult ca sigur că est* el a confirmat Pierre Le Gad. Dar ce naiba o fi făcut în timpul ultimelor ineisprazeze zile acest bandit de mare?

— Cu siguranță că a navigat undeva pe coastă în Interes propriu.

— În tot cazul, efijă demn de spânzurai alălurt de secund în ce privește acesta din urmă nu înțtffe-g de «a lăsat vasul într-b asemenea stare. Pe punte murdăria este groasă de un deget. Porcii zburdă pe panoul spiralului, și de la prova te pupa încep să se plimbe bulgări de cărbune

în compania baloturilor. Nu te poți apropia de cârma plină de mănjeală, și bărcile mângălite de tot felul de gunoaie sunt și ele încărcate cu pachete!

— Piratul nostru face economie dfr spațiu. Caiete și antrepozitul surM pline cu imigranb, ambarcația sa având un volum considerabil. Fără îndoială că preferă să lase alimentele pe punte ca să nu-și încurce buncărete cu oameni.

— Ei bifte I se va face curst când va ajunge până aici vreun talaz mare.

Previziunile bravului bărbat nu s-au realizat prea curând. Lao Tsetr, după ce a străbătut Sulphur Canal, a trecut printre insulele Siko, Patvng, Chung și Lantao și a ajuns repede în largul mării.

Era prin luna noiembrie. Cerul se menținea acoperit, și musonul din nord-vest amenința coastele cu cețuri care pluteau greoi în atmosferă. Marea, da obicei reă în aceste regiuni, cu valuri scurte și puternice, devenea tot mai furioasă. Nava se clătina într-un mod îngrijorător și asupra punH c-au rostogolit curând adevărate trombe de apă transformândânir-o mlaștină de nedoscris.

Căpitanul, gâaind că lotul era căi se poate de bine, se plimba cu un aer satisfăcut pe pasarelă, scuipând în fiecare clipă țâșnitori lungi de salivă gălbuie.

Nemaipomenit I a mormăi: Plane Le Gali enervat, acest marsuin nu ara mult și ne va scufunda cu atât se puține vele pe ridicate! Nefericiți închiși în cale vor fi puși fa fieri...

Într-adevăr, era și vremea Ce tăcu, ceva în aceeași Clipă a răsunat Un semnal de fluier, și 5 p» e catarge s-au năpustit cu strigăte ascuțite un cârd de purtători de e «i învâltwdu-se ca niște giruete în Jurul parsntineto, de care se țineau strana cu picioarele. Vela mare mtsaina și vela de foc au tost orientat» către babord și amarate, iar nave a încetat să mai ruleze.

Deși această manevră răspundea dorinței lui Pierre La Gâl el continua să fie foarte nemulțumii.

Totuși, nu am orhuit găinilor, i-a spus el lui Friquet. Nu ne urmăm ruta stătuții suntem în noiembrie și musonul (fără năvălire suflă de o tună și trebuia să fi ajuns la capul Singapur și apoi s-o fi cotit. Pe când în realitate mergem cu babordul amarat ca și cum ne-am îndreptat spre răpădă.

— Ce vrei să-ți spun, matelo tulb. Știi bine că nu mă pricep deloc cu manevrarea vetetar.

— Fteide, vezi lu', asta nu este o treabă prea grea.

— Totuși, piratul nostru nu poate să fie atât de ignorant în ale navigației. Probabil că are vreun gând ascuns.

Alunei halde să facem un somnișor și vom vedea mâine dimineață ce se petrece».

Pierre Le Gali a dormit rău în zori. După trezirea tăcerii mașina și absența Uepida Ștor eticii. Dintr-un SOS 3 fost pe punte, l-a scăpat o înjurătură zdravănă la vederea bastimentului încărcat cu vele gata să rupă catargele. Toată velatura, de la rândunică până la vela de strai, era umflată de suflul musaridului. Sub efortul brizei, nava gemea lovită de valuri, și catargele trosneau. Lochul indica zece noduri cel puțin.

— Îmi este tot una, a spus Hal hotărâtul matelot, asta înseamnă ceea ce se numește a-ți bale JOE de propriile vele. Dar netrebnicul merge mereu spre sud-est. Trebuie să-mi păstrez calmul.

Marinarul a vrut să consulte busola, și ca să evite valurile ce se revărsau pe punte s-a grăbit să escaladeze un parmalac ca să ajungă platformă.

— Nu se trece la grohăit pe un ton mitocănesc un matelot american cu plato! În centură, proțap în picioare alături de timonier.

— Aș vrea să văd busola, a reluat cu răceală bretonul.

— Nu se trece, a repetat yankeii pe un ton și mai aspru.

Total dezorientat, Pierr» La întâlnii pe secund care mergea să-și prete csrâdt. El 1 și-a plăna de refuzul grosolan de care avusese parte.

— Nu-i treaba ia să te ocupi de rulă a răspuns brutal ofițerul. Aici nu le afli pe un steamer.

— Am observat încă de lefi, a mormâSI Pierre Le Gali... Sine, vom vedea.

A coborât în cabină fără a adăuga un cuvânt, și trezându-se, Friquet Fa văzut că-și încărca pistolul.

— EL ca naiba taci acolo, matelotute?

— Aș vrea să încerc să pârllesc fața nenorocitului de câine care ne-a închis în această capcană.

Drace este chiar atât da rău?

— Mai rău decât crezi, mafolofufe. Său mă înșel foarte mult, sau am început să fim cam duri.

— Aș I Niște pehirvani ca noi nu pot să se împiedice atât de ușor de asemenea Incidente.

— Dacă nu am avea decât o singură plete... m-aș cățăra cu e escadră și în tună. Dar suntem responsabili față de existența noastră... de benll prietenilor noștri.

— Mii de bombe"! a făcut Friquet gânditor, ai dreptate. Dacă lucrurile vor merge tot mai Rău, voi pune la fiert scăfârlia yankeului înșă la un preț ridicat.

A venit ora dejunului și cei doi amici, deșt toarta surprinși, au făcut onoarea groaznicului amestec unsuros de pește împuti, usluroi și ardei, pregătit de chinezi, il a gust și detos. Lucru ciudat, după e» Fău devorat, dintr-odată, în afară de alte suferințe, au căzut într-un somn de plumb.

S-au trezit după un timp, căruia nu i-au putut aprecia durata, înșă li se părea toarte lung. Era un întuneric total Capul te era strâns într-un cerc de toc. Nici Kiul, nla celălalt nu au putut la început să schițeze măcar cea mai

mică mișcare, îmi sunt amânale toată cete patra membra I... a Wtoalt Friquet în cele din urmă cu o voce întrerupte de furie.

Sfinte Dumnezeule! a răcnit Pierra Le Gali, suntem în groapa Iobot.

2. PE RECIFUL DE COR AU

Friquet avea dreptate, Iar Pierre Le Gali se înșela în privința tocului. Cei doi prieteni erau prizonieri, nu în groapa cu tei, din propria tor cabină.

Le fusese desființată puterea tor atlelică paratizându-IFse rezistența cu un narcotic puternic, care putea să-i 4 costat scump pe cei care îi încarceraseră.

Pentru ei, care duseseră o viață aventuroasă, situația i ce părea firească și și-au păstrat mintea trează și corpul în alarmă.

Au încercat doMtiândrmă soliditatea legăturilor ev! reținea. Apoi convinși de zădărnicia eforturilor, au rămbS nemișcați.

Friquet a rupt primul tăcerea.

Pierre a zis el cu vocea joasă, sunt wn neghiob. Ar fi trebuit să mă gândesc în «mult te cuvintele tale și să iau măsurile cuvenite de prevedere.

— Ai fi făcut mai mutt13

— Cu siguranță.

— Ce anume, fiule?

1

— Ei ea!... Aș fi sărit la gâtul secundului,» n același timp, tu ai fi strâns șurubul căpitanului. Legându-i pur și wnplu pe cei doi compbe». puteam să-i depunem la loc sigur, și nimic nu pe împiedf» să luăm comanda navei.

— Planul tău ar fi fost bun, maletolJS, îl știi bine ci cei doi pirați nu ar fi cântărit mult ia capătul ancorat de abordaj. Dar... exista fi Ufi risc mare.

— Unde vezi riscul?

— Nu ții seama de cel cm³» sau șabe marinari

americani. Un adevărat buchet de păgâni, care manevrează, mănâncă și dorm cu revolverul atături, și oamenii de le motoare, pe care nu Fam văzut încă cel puțin vreo trai albi.

Cil privește echipajul de toate cuterile, cărora nu le cunosc limbile, am fi putut să ne descurcăm cu el și să face-o înțelegere de bine de rău...

— În rezumat, iată fiule că revin la zorba mea. Ar fi fost într-adevăr un risc mare Gândește-te totuși un pic... să preluăm nava noi doi... ăsta-i o treabă grea-Nu spun că aste imposlWI. Cu timpul am putea întreprinde ceva însă deocamdată s-o tesăm baltă. Cu ălăl n-ai mult cu cât după presupunerile mele hotărârea da sefrmbare a ratei nu a fost confirmată, de nicia dovadă evidentă. Apoi, în sfârșit, există mereu această responsabilitate afurisită de a-i duce pe bință amărâți în bună stare la desiirute.

— Ei, mii de (unele, nu am uitat defel de ea, și tocmai asta mă înfurie. Nu pot docă! să repet la nesfârșit ceea ce spuneam ieri: vai dacă nu am avea decât a pielii

— Consolează-te, matelotule, a reluat Friquet această lovitură este aranrătă de multă vreme, fit sigur la drept vorbind, americanul nu a avut niciodată mtanția de a ne duce la destinație Cei doi mizerabili s-au gândit să-și însușească oamenii noștri și să-l vâncO pe cont propriu, din ziua când au fost făcute Înțafeeahle secundul pentru banjportarea cuților. Acest act de violență căruia Fam căzut victime trebuia să se lăvărșească mai devremb sau mai târziu. Tu nu a tăcut decât să-l grăbești. MFA venit un all gând. Caraghiosul care se lăfăiește Sub nume-e de Bartholomeo da Monte poate foarte bine să nu fie străin de afacere îți amintești de ultimele Mi cuvinte și de surâsul acela răutăoos?

— Te cred! îi văd încă chipul smolit și botuf contorsionai de maimuță ciupit de insecte.

— Cu toate acestea, a reluat Friquet nu găsesc că

situația este lipsită de distracție. Aș vrea chiar să-mi schimb ui pic poziția încep să amorteșc.

— Bletule băiat, a făcut compătimire Pian Le Gali se vede bine că nu ești obișnuit ca și mine cu asemenea trebi/i. Pe vremea cond eram tânăr, scutit de griji, am avut de mai multe ori ocazia să fac cunoștința cu astfel de căpitani de marină. Vai, nu era de glumit l Pentru un da sau pentru un nu, ai pâțit-a! La carceră, sau chiar pedepsit cu șase ore de veghe prins de bara perochetului...

Dar asta nu o împiedica pe bătrâna noastră marină să ofere oișta marinari fercheși. Vezi tu, fiule, trebuie să suporti cu răbdare greutățile. Din Fericire, acestor păgâni nenorociți nu le-a venit b minte să ne separeu unul de altul...

În timpul acestei diacuț -, cu voce înăbușită, s-a făcut ziua. Lumina ștearsă ce pătrundea prin hubloul cabinet permitea celor doi prieteni să-și dea Beama ceva mai exact de situația tor, Nu erau legați cu lanțuri, ci cu niște pa râme solide, care cu toate că arau un pe mal puteo dure ca metalul, prin volumuf tor ținteau cu dinadinsul să le împiedice orice vededale de scăpare.

Curând a venit ora dejunului, și prizonierii se întrebau dacă aveau fu cuprinși în rația hranei, când deodată s-a deschis ușa cabinei și a aparr un chinez tânăr cu o gameia enormă plină de orez, pe care pfuteau niște bucățele de o substanță îndoielnică ce părea să fie carne.

— Haide, a făcut Friquet, a venit masa...

Tăcere s-a răstit în engleză o voce aspră. În timp ce ta intrare & profila safueta masivă a unui matetol american.

— Tată, a făcut CU Jumătate de voce Pierre

Le Gali, căpitanul ne-a făcut onoarea sa ne aplice arestul de rigoare!

Chinezul a păși înăuntru tremurând, și a întins vasul Spre bătrânul marinar.

— Ute că blestematul de păgân s-a supărat rău pe mine, eu Piorre Le Galf, de fel din Conquet, vechi marinar tunar și timonier brevetat...

Cfwezul crezând fără îndoială că era refuzat, l-a oferit atunci gamela ke Friquet. «re reținându-și dezgustai, l-a înghițit totuși conținutul, fără plăcere, l-a făcut apoi semn de îndemn lui Pierre

Haide, atunci să-i dăm drumul, a murmurat acesta cu o resemnare comică, întrucât trebuie... lie!

După acest prânz puțin VBrial, însă oniginal în felul său, chinezul a a retras, în timp ce P-rre Gali ka strigă cu voce joasă pe râuliclosul englez da pază:

— Ei, matelotule!

Omul a făcut un pas în cabină fără a spune un cuvânt.

— Vezi, a continuat prizonierul, cât toate că faci o treabă deelul de murdară, ești totuși un marinar, și știi că mâncarea e ca mâncarea., dar ceea ce preferă marinarul este tutunul. Poți să-mi lașt ara un capăt de ț gară oricât de mic ar fi

Americanul a ridicat din umeri, a făcut un semn chinezului și a ieșit fără a rosti un cuvânt.

— Brută! a răcnit maistrul tunar. Nu rol avea nevoi» să-mi rac un nod la batistă ca să-l recunosc mai târziu, și voi ști atunci cum să-l oblig să danseze. Este bine și așa mă voi lipsi de tabac.

S-au scurs cincisprezece zile ucigătoare fără a interveni vreo schimbare în situația celor doi prizonieri, ale căror suferințe deveneau tot mai de nesuportat. Singura ușurare pe care a obținut-o într-o zi Pierre Le Găll a fost la venirea trocului chinez. Dtttral paznicul a slăbit un pto supravegherea și băiatul profitând de acest moment de neglijență, a aruncat lângă matel Dl un pachet de tutun.

Această atenție atât de debeată, această mărturisire de compătimt e din partea acestui dezmoștenit l-a emoționat adânc pe bravul marinar.

— Salman domn, a murmurat el îndutoșet, el ducă aici viața de ocna din sală până dimineața...

Pachetul de tutun, oferit cu îndemânare, căzuse din fericire lângă capul maistrului lunar. El l-a prins cu dinții și a putut să-l tragă pe piept, după care cu eforturi supraomenești l-a desfăcut și a mușcând o bucată din tabac, a început să-l mestece cu mare plăcere.

— Ei ce zid, malelotute, e zahăr candel, șa auzit vocea paznicului. Păcat că nu ți-am dat mai demult. Și fiu al naibii 1 Nu aș fi avut Btunci decât o Jumătate de pachet.

— Sunt foarte Fericit, bătrâne prieten, pentru această slabi alinare din partea ta b suferinței mele a răspuns parizianul ou un efort. Ceea ce mi-ac trebui mai ales acum este o înghițitură de aer proaspăt. Dacă mai continuă această izolare, nu știu ce se va întâmpla cu mine. Mi se pare că îmi explodează capul.

Este un fleac, matelotule... halde liniștește - și fii curajos. Nu-i cazul Bă-l» distrugi sănătate printr-un acces de febră, mă înțelegeți?

Au mai trecut două zte io aceeași monotonie ca ducea la disperare, și Pierre Le Gafi începea și & e neliniștească aenos de sănătatea prieterv Ali său, când a pătruns pe neașteptate în cabină căpitanul în parsoană

Presupun, a spus el îăfă ru «o introducere, că vă merge bine?

— Nu prea rău, dar dumdate? a întrebat ironic bretonul.

— Nu veți wei de aici. Voi merge drept la țintă. Nu am vreme de pierdut, eu disprețuiesc vorbâna... Times is money...

Ce ai de gând să faci, hă întrebat Pierre.

— Lată a replica! americanul, adresându-se mai ales foi Friquet: im» veți unde pe cei o sută de celești... am nevoie de ei Tânărul este-n prada febrei, se înțelege, est» botoav. Actul de vânzare va fi redactai în engleză și

(râncezi, apoi semnat de voi amândoi.

Rferr» I» Galt și Friquet au rămas nemțșcați ca două blocuri de granit.

On nefericire, a continuat americanul, starea mea financiari nu-mi parmito să vă dau un preț foarte ridicbt. Nu se prea cer acum celeștii pe plată. Apoi, îmi place să scad suma cât mai mulți Mi se pare de ajuns o mie de dotări pentru amândoi.

— Cinci mi patru sute de franci în monedă franceză, a articulat cu răceală bretonul.

— Da a replicat căpitanul. Vă voi lăsa într-un toc de ț» coasta australiană, nu departe de Sydney Vi va fi ușor să ajungeți la așezările coloniale, unde puteți bă faceți afaceri bune cu un venit mal mic din vânzare

A! nu mergem în Sumatra, ci în Australia 7

— Yes!

Și dacă nu no convine afacerea? 3 ripostat Friquet, pa Wd, cu dinții strânși, făcând eforturi supraomenești ca să-și stăpânească Indignarea.

— Aș regreta să vă las aici fârfl băutură și mâncare până ce veți fi gata pentru o înțelegere.

— Ești col din urmă dintre ticăloși. 1

— Este fefoi meu de a tace afacerile.

Orice amânare este zadarnică. Timpul inseanuii bani! Ce francezi guraW t

— Care vă este răspunsul?

— Dacă Situat, a în care mă aflu îmi va permite să mă mișc te voi scuipa în obraz feți răspunsul meu.

By God! ești cam aprins, tinere. Din fericire, eu nu sunt supărăcios. Aș putea să vă leg fiecăruia câte a greutate de fontă, ca lest, și să vă trimitfa fund.

Însă aste nu înseamnă contractul de vânzare de care am absolută nevoia, a încheiat el apăsând pe fiecare cuvânt ou o răceală amenințătoare. Voi veni pesta două ezite ca să vă cunosententrite. Severul poet la care am de

gând să vă siasun vă va obliga fără îndoială să vă schimbați încăpățânarea.

Apoi a ieșit.

— Că poți să spui despre B & emenea bcă» OS de dimensiunea unu» caiman care conduce un bastiment. Acest marinar și se mai numește și căpitan!... îi face de rușine până și pe malaezi, acești hoți de mare de profesie.

— Matetotule treaba se agravează.

— Dimpotrivă, eu găsesc că se îmbunătățește.

— Cum așa! (Fai pierdut nordul?

— Nicio teamă, suntem în fața unei situați» toarte dare.

— PBninj ca să crăpăm de foame într-un timp mal scurt sau mai lung. Și în prezent este doar o chestiune de ore.

— Pierre, bătrâne, tu unu» dintre ce; ma» subtili ocNltxi a lui Ludovic al paisprezecelea. Iu să te încă la o distanță da cinci cabluri de țarm, ca cel mai ageamiu începător

— Spune totuși ce ai în vedere?

Tu nu vezi că acest cașaldt nenoroci! este toarte preocupat de cutii noștri Vrea să li ia pe degeaba. Se pare că vrea să-i vândă Contractul încheiat de noi cu autoritățile spaniole și portugheze este în tf» < exemplare. Unul a rămas la guvernământul din Macao, at doilea a intrat pe mâinile banditului și al treilea ne aparține nouă. Dar ei nu poate Face noroc fără o cedare cu forme în reguli, sub amenințarea de a fi reținut te plecare și la sosire de către funcționari englezi. Și aceștia nu sunt defel înclinați să treacă cu vederea peste asemenea indivizi.

Le tragate un certificat eliberat de autorități, șt 5 n acest caz acordul cumpărătorului, un document absolut autentic, sub pedeapsa de a-și vadea nava sechestrată...

— Ahb. așa!

— Gândește-te bine că dacă ar fi putut tace altfel, nu

ar fi șovăit să ne arunca peste bord fără a ne cere părerea. Căi privește să ne lase să murim de foame sau să ne asasineze, Bsta nu-i convine în niciun fel. EI nu va putea să acosteze în Australia, întrucât destinația noastră este Sumatra

— Știi fiuto că tu gândești afacerile ca și un comisar cu cinci galoane. MOtde! auzi?

Ce?

Zgomotul ebcei. Mergem cu abur.

— Ce poate să însemne asta

Ntm & Vântul a slăbit sau suflă împotriva, și yankeul nu vrea să piardă timp.

Acest eveniment, destul de simplu în aparență, urma totuși să aibă urmări da

greutate greu de prevăzut pentru cei doi francezi, lată ce avea să se petreacă din acel moment cu Izolarea lor.

Nava tao Tseer, acoperite cu prea multe pânze de către americani, cana nu voiau să înțeleagă deloc că o calitate absolut necesară marinarului este prudența. Părăsise ruta obișnuită a vapoarelor ce se îndreaptă de la Macao spre Sydney.

Noua rută impune să se navigheze spre sud-est până la Luzon, principala insulă a Filipindor, apoi să se opereze o întoarcere pe direcția Mindanao și să se treacă prin arhipelagul Sulu din grupul Bsitan Fusesse deja realizat jumătate din acest drum cu o rigurozitate demnă de o cauză mai bună.

Temându-se să nu rămână imobilizat multă vreme pe aceste meleaguri, capitanul a aprins în grabă toate cuptoarele din sala mașinilor. Voia să economisească în același timp combustibilul și hrana pentru pasageri, și s-a hotărât să o taie pe un drum el mat scurt, coborând direct spre sud.

Era un proiect extrem de primejdios pe care un

navigator cu experiență nu ar l-ar fi aplicat fără oete mal amănunțite precauții. Dimpotrivă, americanul nostru de-acum întârziat de presiunea a «fui go ahead al său, de la pornire, făcea o călătorie ca și pe Atlantic. Fără a «o mai ocupa de grija recifelor de corati ce încurcau aceste meleaguri, se rezuma doar să arunce o sondă de plumb, dacă harta nu-i indica vreo stâncă, și mergea ca și: cum ar fi concurat pe un fluviu gigantic din America de Nord.

Această navigare imprudente nu putea să dureze nesfârșit de mul T După ce a reușit totuși să treacă strâmtoarea Dampier a pus liniștit capul spre grupul Lusancay, când deodată bastimentul s-a tâocntr cu toată puterea de o stâncă submarină. A izbucnit un imens strigăl de spaimă scos de neferiații îngrămădiți în interpunț, când coca navei a gemut lugubru. Fia că stânca nu Iovlsb decât lateral, fu că pătura de apă ere suficient de adâncă dedesubt. Intarpunându-se între stâncă și ch-a vaporului, acesta nu a rămas eşuat Et B-a ridicat brusc, s-a clătinat de două sau trei ori și a revenit pe Uni? de plutiră, cu motorul oprit.

Căpitanul a trimis imediat doi scu Fundăton, care au constatat că fusese smulsă o parte din chila falsă, dar că bordajul părea neatins într-un cuvânt, deoarece nu se observase nici spărtură, yankeul a găsit că era totul well și a comandat repomirea motorului.

Dar dezamăgire! Lao Tse, deși pe linia de ptubre, a rămas nemișcat ca un ponton îngrozitoare ciocnire cu reciful pricinuise Fără îndoială o avarie gravă la motor și să putea paria că nava nu putea să navigheze prea curând cu ajutorul aburilor.

Începea să aendice o briză ușoară ți căpitanul a hotărât să profite de ea. A cerut să se orienteze pe loc velatura și și-a continuat drumul, în timp ce mecanicul și ajutoarele sale căutau cauza avariei. Căutările nu au fost nici lungi nici grele. Fusese deformat arborele mașinii. Lao

Tse devenea o simplă corabie cu pânze, (tin nefericire pentru pasageri și echipaj.

Se terminase cu zilete bune și curând ce a urmat a fost d>n râu în mai râu. Briza răcoroasă s-a transformat imediat într-o furtună, cerul s-a acoperit și a devenit cu neputință să se stabilească poziția, navigând-o după estimare, vai! prea de multe ori înșelătoare L.

Să scurseseră de-ebia douăsprezece ore de la ireparabila catastrofă de la molar. Lipsit de la început de un vânt puternic, Lao Tse își» păstrase o parte considerabilă din vetatură însă căpitanul voia să să-și «facă drumul cu orice preț. Times Is money! Tricatargul îndtlnal spre tribord în Chip înfricoșător, alerga rapid ca un octaceu când pe neașteptata s-a auzit la prova, prin rafalele furtunii, mugetele caracteristice ale valurilor ce se spărgeau de recitun.

— Gata de virare! a urlat căpitanul, aflat în picioare pe pasarelă.

Echipajul a alergat la postul său ca să execute această manevra de care depindea salvarea comună. seandă de șovă a A, cea mai mică greșeală în BXB – cularea ordinului, și corabia era pierdută-Slarea vremii și vecinătatea primejdiei de sub vânt nepermiându* «să vireze cu vântul în față, americanul a vrut să vireze pas cu pas.

El 3 desfășurat focurile și a mai încercat și alle manevre obișnuite și nava începea să dea îndărăt și sâmcetinaască, când a prine-o din coastă o rafată îngrozitoare înainte să aibă vreme săș» termine manevra începută. A Test ca și aspirată (te un curent irezistibil drept spre stânci, a căror ma & a întunecată se întindee în semicerc în mijlocul unul nor de spumă. Căp «fanul a cerul să se lase ancorele de la grua, însă lrudă zadarnică. Bastimentul a alergat spre recifuri antrenat de vânt și da curant.

Ce era de făcut se făcu». A rîsunat un pârâil formidabil. Lao Tse dăduse de-a curmezișul peste îngrămădirea madraporică. Mu de vârfuri ascuțite ca niște capre cu sârmă ghimpală au pătruns prin cocă și l-au imobilizat ca pe un morman de lemne. Căpitanul a văzut că totul era pierdut Fără a pierde timp, și-a adunat într-o clipă mateloții aibi, în număr de șapte, l-a chemat pe secund și pe mecanicul șef, apoi a armat șalupa mare în care au fost depuse în grabă alimente și apă, câteva instrumente de navigație, niște arme, hârtii și banii de ia bord.

Prevăzând că tso Tse nu va putea rezista multă vreme, că mai degrabă sau mai târziu îl va termina un val și îl va transforma în apavă mizerabilul fără a se gândi o clipă la salvarea nefeoatelor care sfobozeou din cală strigăte disperate, a fost cel dintâi care a abandonat bastimentul, el, căpitanul I Amharcația, armată (Jmti-o clipită, a lunecat pe palani și a și ieșit pe mare. Matelot bengalezi, malalezi și zanzibarieni ou alergat înnebuniți pe puntea ce oferea un spectacol de talmeș-balmeș nemaipomenit. S-au grăbit să imite p «șeful tor, încercând să pună pe mare bărcile de *Ujbord*. Strigătele sfâșietoare ce scăpau din partea joasă a cocii au încetat dintr-odată. Nu se mai auzeau prin mugetele valurilor ce se spărgeau da stânci decât strigătele ascuțite oje echipajului de culoare. Cele trai suta de cull îngrămădiți în încăpen întunecoase se înecaseră dintr-o singură lovitură la brutala năvală a apel? Retrăgându-se, talazul lăsase totuși nava aproape pe uscat așezată pe un banc coraliu.

Graba cu care albi părăsiseră epava părea să indice că erau mai speriați de o altă primejdie decât cea rezultată din elementele naturii. Pe de altă parte, acest abandon el unei încărcături ce reprezenta o valoare destul de Importantă părea nepotrivită cu năravul căpitanului. Însă ticălosul și cu complicități săi știa bine că chinezii, supuși suferinței, abrutizați prin claustrare, deveneau groaznici

când asupra lor nu mai apăsa disciplina de la bord. Câte echipaje nu au fost masacrate pe mare de către imigranții revodați necăjiți și înșeiath Împrăstiați pe punte cu picioarele goale rănite, în dade prevederii de a nu se mai aduce la aer decât câte crucized înlănțuit! unul de altul, și în fața matel Dlilex înarmați până în

De ce banditul nu luase măsuri de prevedere că să asigure plecarea nave» și a încărcăturii și să împiedica moartea chinezilor și pierderea chinezilor?

Teama sa avea să fie confirmată în curând. În momentul în care a luat loc în șalupă, capacul mare at bocaoartului, încărcat anume cu o mulțime de obiecte grele, b sărit în țândări împins de forța de nerozistat a unei mine, Prin ieșirea larg deschisă, întunecoasă ca fondul unei fântâni, au țâșnit afară, într-un șuvoi des o mulțime urtăltwe și înnebunită de flințe palide, cu nuanțe verzui, pa jumătate asfaiați îngrozitori lotuși în ciuda slăbiciunii Individuale, avantajați însă de numărul lor.

Șovăitori încă, orbiți dt femina zilei, clătinându-se pe picioarele înțepenite de nemișcare și sleiți de puteri, printr-un ultim efort au alergat potenindu-se pe puntea Incknată ta treizeci de grade, amestecându-se cu mateloții pierduți ta vederea acestei invazii subite.

Prim» care bu căzut în mâna acestor furioși au fost nimiciți într-o empire de ochi Sângele curgea în valuri amețitoare pe punte, amestecat cu bucăți respingătoare de carne, Nicio barcă, în afară de șalupa mare, nu a fost în stare să fie lăsată pe mare.

Cereștii I«mi observat imemat pe căpitan și echipajul său de albi în momentul în care vâslașii scoteau ramele. Vreo cincizeci de cui s-au aruncat în mare, atât pentru a-l face pe căiau să plătească suferințele îndurate, cât și pentru a se îndepărta cât mai mdt de epavă.

Yankei» nu era oameni care să se fase prinși fără a rezista. Ei Fau primit cu o grindină de gloanțe pe atacatori,

apoi s-au folosit de săbii și securi, zdrobind capetele și desprinzând membrele celor care se apucaseră de-acum de bordaj. Văzându-se neputincioși, culll s-au retras pe Lao Tsdu în timp ca șalupa a tuar o spre larg. Apoi fără a se îngrijora de primejdiile ce îl amenințau u îmbătați mereu de primul moment, s-au răspândit prin întreaga nava, distrugând și devastând totul înfuriați de răzbunarea nesatisfăcută, au mutilat cu îndârjire sălbatică bastimentul ce le servise de închisoare.

Friquet și Pierrs Le Gal» erau în continuare închiși în cabina lor. Căpitanul nu avusese vreme să se ocupe de ai în ultimul moment.

3. ROBINSON PENTRU A PATRA OARĂ

Cei doi prizonieri, gâfâind, cu capetele în febră, cu gurile uscate, chinuiți de foame, simțeau că vor muri încetul cu încetul, de-abia dacă șocul primei eșuări a lui Lac Tseu îi făcute tă iasă din toropeală, strâmtul spațiu, închis ermetic, încălzit din afară de neîndurătoarele raze ale soarelui ecuatorial, părea o baie de abur, o etuvă din ce în ce mai lipsită de aer respirabil.

Matelblute, a horcăit Pierre Le Gaf, în momentul când nava a atins cu fundul stâncile, am... eșuat.

— Eh a murmurai Friquet, CU asta se va ternuna.

— Trăsnete!... °C dobitoc, - să moară... în intrepuriți... fără să poată să-și miște niof picioarele... nici mâinile... mort ca un cambuzier beat

Înqubt nu a răspuns.

— Matelotule... a reluat cu vocea gătuită tunarul, matelotule!... fiule.

Piorre.

Nu spui nimic.

— Tăcerea ta mă sperie.

— Flecare cuvânt pe care îl pronunț îmi sparge craniul-Asta îmi răsună în urechi ce o lovitură de tun. Totuși, nu te neliniști, sunt încă în vigoare și am ceva de

lucru, dar îmi lipsește aerul.

Piene a crezul că prietenul său delirează.

— Liniștește-le matelolule, a reluat tânărul înainta de a frece douăsprezece ore sper chiar să plecăm de aici, 5» drace I... această ticăloasă de Frânghie este mai rezistentă decât scol» veleii mari fii liniștit!... cine va trăi va vedea, a terminat parizianul reluându-și misterioasa lui ocupație.

Ap», suferințele tor au sporit din oftă în exă încât nicto descriere nu le puteau reda intensitatea, până în clipa când curentul și valurile furioase au aruncat pe recif nefericitul bastiment, îmbrânceala a fost atât de irezistibilă, Incâi încrengăturile dese de coral» strivite în bucăți au spart ia rând bordajuf și au pătruns în interior. Prin Beaslă spărtură s-au năpustit în cascadă rolurile, după care s-au re ti as cărând după ele resiuri și cadavre

Schilodirea peretelui s-a produs te tribord. În apropierea locului ocupai de ce: doi prfelerti. Hubloul a zburat în țândări și asupra lor s-a năpustii un talaz uriaș, Chiar în momentul când înquet ridicând deasupra capului o mână însângerată, umflată de eforturi Interminabile și ingrwiloare, striga:

Victone III Am tăiat una din frânghii, eu...

Srul Ola mvazie a șuvoiului i-a curmat Btrigătul de triumf

Timp de opt sau zaoe secunde, Infernala larmă ce cuprinsese nava a fost înăbușită de vocea puternică a oceanului, apoi valurile s-au retras cu clipocitul bine cunoscut al reaacuul.

În fbța ochilor lui Friquet s-a oferit un spectacol îngrozitor. șocul ce despicasă peretele cabinei dezmembrase tâbtiile pe care erau culcați cei dai oameni și smulsese o parte din fierăria care servea la fixarea legăturitor tor. Parizianul avea picioarele și o mână libere. Ce aici și bucuria lui încă văzându-l pe Piene legam răsturnat pe platforma inellnartă, cu fața acoperită de

spume, tînanri s-a înspăimîntat îngrozitor.

— Pierrb I... matelotule!... l-a strigat el cu voce temătoare.

Niciun răspuns.

Piere! Prietene I... bătrîne frate! **Pierre!**

Vocea disperatului băiet, năucit de muntele de apă buimăcit de aiaăbprezeoa zfle și nopți de chinuri, pe jumătate mort de foame și de sete s-a stins dintr-odată întreruptă de suspinul lui Pierre.

Fără a pierde o secunde cu tînguln zedemice, și așteptându-se la invazia unul nou val, a prins sâ4 zgâlțâie pe marinar, care nu-și revonta.

«Iată. Pierre este dua, și eu încă mai sunt legat la mâna dreaptă-Ca să fac Ah! haide, matelotule, sunt eu... fiul tău I

Deodată, vrednicul marinar și-a recăpătai pe dep & n cunoștința și s-a întors pe o parte, chircit într-o poziție de necrezut, care ar fi trează admirația celui mai iscusii gimnast.

— Totuși, unde naiba suntem? a articulat el în sfârșit, cu greutate.

— În cabina noastră!

— Dar vaporul?

— A eşuat, s4 ea de putea.

— Așa! bine.

— Fără îndoială. Acesta-i singurul prilej de a ieși de aici.

— sechipajul... pasagerii 7

— Nu știu nimic de ei.

— Păi... nici eu, cu atăl mal mult.

— Ce este e făcut?

— Să o luăm pe firul ideilor tale și vom ajunge cât de curând la capăt.

— Eu nu cer mai mult însă cum?

— Vom vedea asta Nfe vom face un plan înainte de a

porni, Situația nu ne permite să stăm pe gânduri, nu-i așa
7

— Mai atee cu acest duș satanic ce cade peste noi
fără oprire.

— Fa le udă, sângerez

— Nu-i nimic. E un fieoc. S-ar spune că-i o tăietură de
cvțit

— Totuși, de unde un cuțit?

— Nu știi ce să spun Ți-a crestat fruntea. Dar lată și
cuțitul, a strigat parizianul cu un mumfător și surprins Era
pe culcușul tău. Ți-ai frecai adineauri Fruntea pe lame lui.
Cum a ajuns aici? Nu are importanță, în tot cazul, nu va
trece mult și îți voi relftza cu el blestемatele de funii.

— Hâde, msleâolule, începe cu boa.

— Nu, le voi elibera pe tine mai înlât, ca să-l acord
libertate de mișcare.

— Destul, fiule, prera un txnp prețios, nu este nicio
deosebire între r-oi, Bspă de legături. Trebuie, așa vreau
eu, suni mbi bătrân.

— Fie, a răspuns friquet, spucându-se să-și tare fuma
groasă din jurul brațului, deși dorea să-l vadă pe prietenul
său scăpat cât mai repede.

În ciuda strădaniei, treaba mergea încet și s-au
eicurs vreo trei minute până când tânărul a putut în sfârșit
să se elibereze de tedătură, după care, cu (oală năvbla
bruscă a mării; s-a ocupat de rfwtidiot. F"".

— VIII de tunete 1 Cât de dură este funia, Ar servi
bine și de cravată ticăloșilor care ne-au legat, și acest
nenorocii de cubt de tablă, cu tăișul tocit, mă arde fa
degete de parcă ar fi ieșit acum din cuptor 1

— Fu fericit că îl ai fivie... folosește-i cu atenție...
încep să mă enervez.

Friquet nu avea nevoie de încurajări. S-a ajutat de ol
cu atâta d'Ibâcle și hotărâre, încât după un sfert de oră de
strădanie îndârjită frânghsa compactă și rezistentă a

sfârșit prin a **h** mai degrabă roasă, slăbită, decât tăiată. L«scurt timp Fa eliberat, dor muR mo: ușor **și** pe Pierro Le Gali. Acesta s-a ridicat dfitinându-se, șFb dezmoțit oasele, a tras în piept o gură de aer și și-a destins fața cordială printr-un surâs.

— Haide! de ajuns, sus ancore acum. Gala dt luptă, generale? Fiecare la postul său pentru pornire.

Ai dreptate, Pierre, sun! gata. Cu atât mai mult cu cât manevra va fi grea iar ultimul dejun este departe.

să o wâm pe scară spre cambuză, poate că vom găsi măcar niște fasole și o frântură de biscuit.

Este ciudată această liniște. S-ar apune că nava e pustie.

Îți dai seama fără greutate că acest echipaj da paznici de închisoare văzând coca drtrua A s-a grăbit să părăsească temnița* Renegări radului i s-a scape One poate!

— Și pasagerii?

Sărmanii oameni, fără îndoială sunt necați.

Friquet și Pierre Le Galt se înșelau După ce au închis ușa cabinei, au cutreierat toată epava și s-au implecat de o mulțime de cadavre de marinari, dar nu au întâlnit nicio urmă de cuh.

— Au Zbulit să scape, a **Z>**S bretonul cu un oftat ușurat și asta nu s-a produs fără teptă. Banr colonllor din Sumatra au plecat și ei însă observ totuși că a avut loc un mesâcni, a continuat et scârbit la vederea rămășițelor ce palpitau încă, rostogolite pe punte de revărsarea valurilor.

Cei kei Sute de cerești Jetuiseră ne va înainte de a o părăsi. Devastarea se săvârșise în cea mai mare grabă, astfel că cai doi prizonieri avuseseră norocul să în acel răstimp scurt de niște represalii sălbatice.

Din fericire **&**» lâsi! un butoi de apă dulce încă neatins și câțiva biscuiți pe care i-au înghițit cu lăcomie, cu toate că erau pătrunși de apa mării.

Întremați cu această gustare de pustnic, Pierre Le Gail a potolit imediat elanul tovarășului său core era gata să plece pe °C de pe vas.

Mi domol, matetotula mai domol. Am ajuns în sălbăticia, și nu cunoaștem Obiceiurile locului. Va trebui să fim atent? un pic să nu cădem în mâinile stimabililor mâncători de oameni, la niște păsări de smochin în tigaie.

— Așa-i!... Într-adevăr, se prea poate.

— Pe de altă parte, a reluat Pierre, di Oă nu mă înșel există pe aia un curent destul rapid care ar putea foarte bine să ne devieze în larg dacă îhî & feg bine direcția pe care o luase această budană go-a.

— Asta mi se pare adevărat.

— În sfârșit, ou siguranță că nu vom întâlni mese servite cu șaiztd și două de tacâmuri, oet puțin nu sunt imediat? a dispoziția noastră, ca la maica Bigomeau, priceputa mea gazdă din Lorient.

— Atunci care est» părerea ta?

Trebuie să tuâm capul direct spre coastă, să o abordăm fără avarii. să avem de mâncare și să nu devenim le rândul nostru tocană întrucât nu avem nicio ambarcația, ne vom fac* O pMă

— Mi se pare potrivit Asta ar fi o afacere de o oră. Nu avem decât să căutăm prin talmeș-balmeșul acesta niște arborade și scânduri. Nu lipsesc nici butoaie goale. La treabă, matelotule L...

Pierre a și început 3 ă se chinuiască cu o secure și un terestrâu ca să taie, să asambleze și să ciopârțească materisftele pentru plută, în vreme ce Frlqual palavragind cât patru, lucra cât zece.

De altminteri nici bravul matelol nu stătea pa loc, adâncit în treabă.

Ei, fiule, amborp & Ua noastră «ale aproape gata de plutire, ca și cum ar fi ieșit dintr-un șantier. Dar nu ne ajută cu nimic, din moment ce, în ciuda strădaniilor

noastre, nu mai putem spera să-i prindem pe șarlatanii aceia de fugari, care după părerea mea eu luat-o înspre larg. Să le se într-un ceas bun! Să aprigă cu bine la galeră. Cât privește irwestițca prietenilor noștri, ne vom da silința să o redobândim De aâfifel, am îndurat cam multe pentru ea, nu-i așa?

— Da, desigur.

— Iată-ne dea naufreglați și dacă mă voi speti vreodată pe un cuirasat, câte întâmplări frumoasa nu aş povesti în cartul de noapte la lumina felinarului. Dar ascullă, matelotula, tu te vei ocupa de arimaj, în timp ca ou voi instala catargul, Vom avea nevoie de arma muniții, securi, Cuțite, provizii, de un ferestr & u și niște țoale de schimb... Nu ar strică o hartă. Haide, descurci-te în ce mă privsște, vw face acum un nod de capelalură, uite așa... Cele două capete și cefe două îndoilun sunt de ajuns de lungi ca să formeze hobanela și straiurie. O pânză în vârf și vom porni pe mare ca o navă cu trei arbori.

— Lbte ce crad, Pierro, nu rfe trebuia prea multe lucruri, deoarece nu vom întreprinde o căiătorie de cursă lungă. Din întâmplare am găsit într-un cufăr și câteva pavilioane de semnalizare și un steag franțuzesc...

— Ești grozav, maletotula, a făcut Pierre Le Gall, al cărui chip a reflectat o vie și trecătoare emoție. Nu-ți vine să crezi câtă emoția îmi produce vederea unei pânze dectamină.

Apoi simplu și cu demnitate, matblotul a înâțțat pavionul desfășurat și și-a scos cascheta de piele. Friquet se descoperise deja în fața simbolului national. Fără a pronunța un cuvânt, cei doi prieteni și-au strâns energic mâna. Pluta nu mai ere acum menținută lângă Lao 7 seu decât de o pară. Pierre, cu mâna pe o ramă lungă și solidă fixelă în spate, care trebuia să servească de cârmă, Fe făcut semn lui Friquet. Parizianul și-a ridicat securea și a tâlst dintr-o lovitură frânghia.

— Adio rabla!... a strigat bretonul cu o voce răsunătoare

— Tr & aacă Franța i-a răspuns Friquet.

Pututa a pornit încet purtate da un vet, în timp ce cârmaciul, conducând cu îndemânare, a mișcat bara ca să o îndrepte cu prova înainte. La contând* luă. Friquet a desfășurat pânza, păstrând scota în mână ca să profete fără primejdie de prima briză.

Barca, împinsă ușor de adiere și de curent, a dublat capătul reofufoi și a pătruns într-un canal îngust, ce forma intrarea în radă în fața ochilor celor doi naufraș>ah a-s oferii un spectacol fermecător, Valurile întunecate și grele ale oceanului se opreau chfor la intrarea în golfuluț, ca apoi să se liniștească, să devmă puțin adânci, cu reflexe venui, afunecând molatic pa un fund alb și întins ca un salin. Linia brizanților împodobiti cu franjurile unei spume clocolitoara se întindeau în cercuri concentrice, nent-ulafe. În jurul acestei băi, apărată în exterior de un pervaz plat de stând solide de oorall cere sfidau cele mai furioase lovituri sie furiosului ocean.

Coasta se desfășura la vreo caid sute de metri. Această distantă a fost străbătută destul de repede, și ca doi prieteni au debarcat în sfârșit pe necunoscutul uscat, un punct pierdut în mijlocul imensității.

— Lată, a spus fără emoție Friquet, este «J puțin a patra oară când redevin un simplu Robinson... și tu, Pieme?

Oh, eu... eu nu-mi mai număr naufragifle.

— Foarte bine. Te-și obișnuit de-acum cu așa ceva și îți este indiferent. Să începem, dbcă vrei, să expirăm un corț din proprietatea noastră și să na pregătim de o gustare. Poate vot găsi câte ceva de mâncare.

Mi să pare corect, cu atât mai mult cu Căi de trei zile rația de mâncare Strălucește prin absență.

— În Cărți, robinsonii aprind fără excepție focul

frecând două bucăți de lemn între ele. Este un procedeu incomod pe care nu l-am văzut reușind decât o dată în Africa ecuatorială. Astăzi am ceva mai bun decât asemenea procedeu. Niște cremene, o scăpărătoare și mai mi-nți metri de fâș. Aceste tulpini de ferigă arborescentă se vor aprinde ca niște lumânări... Bună! Iată că s-a făcut... în ce privește grătarul lui Robinson...

Un zgomot scurt a întrerupt vorba parizianului, care a apucat securea, gata să se apere. După ocest zgomot a urmat un trosnet continuu asemănător cu cel produs de niște cioburi de porțelan strivite de un tăvălug greu. Tânărul a înaintat cu prevedere și pătrunzând într-un pâlă de palmieri uriași, a văzut un crab de o mărime colosală încercând să străpungă într-un mod foarte original coaja lemnoasă ce acoperea nuca, Fără «a se oprească ca să contemple această arăare curioasă, mută vreme contestată de către naturaliștii de cameră. Friquet s-a repezit cu securea ridicată asupra Bnormulu; crustaceu fi fără să se ocupe de cleștele ce-l amenința, i-a Bpfaato lovitură puternică în spate.

Te voi pune Ea frigare, bătrâne? a strigat el voios Apo», l-a legat într-o clipă cu o liană lungă și a luat drumul spre tabără, târându-l din toate puterile.

— Friptura căutată, Piene...

— Ei, bravo J pare că av-m o zi de flux, un crab, este mare. Ar merge bine cu hașmă și sos cu unt l

Oeliclo e însă deoarece nu avem Rid hașme nici unt, ne vom mutțurul să-l mâncăm simplu. În carapacea lui.

Este bun și așa.

— Vai, maistre Pierre Le Gali cât de pofticios ești astăzi, nu (c-am cunoscut.

— Fiule, a răspuns grav maistntr tunar, când ajungi să fii naufragiat, se cere să supraviețuiești Vezi tu, un matelot de uscat trebuie să ținA drumul drept, și deoarece astăzi este rândul nostru, cu libertate de mișcare., iată

deci ce cred eu.

— Sunt de aceeași părere, matolofute, și ai și vezi, când lighioana noastră eu zece Jabe va fi friptă și mâcală, ai să-ți dai seama câte servesc cu ceva deoseblL Am observat aici oalmi Ori din toate spedite fără a lua ta socoteală sag oberii și cocotierii, Vom prepara și vin de palmier, care te va face să uiți tainul de la ea mb uză

— Oh 1 cunosc viața în sălbâtieio. A trecut ceva vreme de când am trăit prima robinsonadă în regulă, însă în așteptarea saguului și a vinului tău, aed că ar fi bine să mergem la pWă fi să căutăm câțiva biscuiți Și un pic de rachi, ei, ce crezi?

— C 4 a absolută dreptate... Ei! o clipă. P ierre... așteaptă un pic, cu toate că nu suntem la mai mult de cincizeci de mem de coasta, este txne să aduci armele. Nu știm dacă acest uscat este sau nu populat, și oamenii care locuiesc la aceste lalllodint au, cum zid tu, un gust cu totul aparte pentru carnea omenească. OBcă stomacul nostru nu va fi prea pretențios, vom da o radă, dar știi orovferbul: burib flământă nu are... rude care e-o hrănească. Șt te vei umfla ca un papagal la maica Bigomeau. Am vorbit de ajuns. Să ne luăm puștie și...

— Lfrle acolo! Ce spuneam eu...

— Haide, un negru!

Venea în tugă un negru înalt, în Imregime gol și tnamtai ou o lance, atras poate de mirosul răspândit de crabul ce se pârljolea la foc.

Ls vederea celor doi europeni s-a opnt d «într-odată ca lipit de pământ, reslogolindu-și ochM uimiți, cu o gură imensă căscată până la urechi, zimțuită cu niște <nțe CLimpuți negri ca abanosul.

Mii de trăsnete printre vele, este slut ca o mă-muță

— Poți să intri totuși, Fa spus Friquet cu o atitudine prietenească, dar să-ți lași halebarda în vestiar.

4. UN NEGRU CU VOINȚEI NEGRI

Negrul a slobozii un aingăt guturai și a înaintat încet cu gesturi speriate de ammal sălbatic, totuși atras de o curiozitate arzătoare. Ochii lui mari și neliniștiți, de in alb cafeniu, Blergau de la un european la celălalt și îi examinau cu o violl Hxib de necrezut încurajat de nemișcarea lui Piane și Friquet el și-a întins degetul său negai și uscățiv ca un bason aproape să atingă fata tânărului. Apoi a frecai ușor pielea albă, a cărei vedere l-a uiult, ca și cum ar fi sperat să găsească dedesubt o pătură neagră asemenea ea și a lui.

Bravul insular văzând că această piele nemaipomenită era într-adevăr cea adevărată, a dat doi pași înapoi, și-a aruncat lancea și prinzându-se cu amândouă mâini de burtă a Izbucnit într-un răs de nebun. Apoi, strâmbat de răs care curând a atins proporții neobișnuite, s-a rostogolit a Altând pe pământ, după care s-a Kmgit scuturat de convulsii extravagante.

— Este un pic nerespectuos, însă ou un temperament plăcut, a spus înquet.

— Păi, a răspuns nepăsător Pierre te Gali, poate că nu a văzut albi și îi părem ce –, puțin să fi căzut din lună.

Oh! fii atent. Are dinții negri

— Asta pentru că mestecă betel.

— Dacă l-am Invita Ib dejun?

— Aveam intenția asta, Crabul nostru este gata, haide la mașă...

Pierre a despărifl în două imensul crustaceu, a tăiat o foite mare, a pus pe o farfurie Improvizată dintr-o frunză o bucate respectablă de carne albă fragedă și savuroasă, apoi l-a oferit negrului, oare a acceptat-o fără a face mofturi și a prins să o mănânce cu lăcomia.

Pfi I mare măncau. Dinții lui se aseamănă cu nrște piroane, de parcă ar fi Fost tăiați de lama unei săbii de abordaj. & rr... Fă Wte acestea pot reteza piciorul unui om ca pe copanul unui pui de găină, în această privință sunt

sigur că acest flăcău nu este la prima încercare

— Haide! a și terminal...

— Și încă mai cere!

— Ține, bătrâna, bucură-te, mai sunt încă vreo douăzeci de kilograme Hawto mănâncă, smfe-te ca la bine acasă. Negrul a primit de patru on una după alta bucăți de crab cu «re și-a umplut cu adevărat stomacul, spre marea veselie a răbdătorilor săi prășitori. 5 n sfârșit, era foarte sătut, și familiarizat cu această binevoitoare Intrare în scenă, s-a apropiat da cer doi afti în mod deosebit de Pierre te Galî pe care nu-l scăpa din ochi j

Marinarul nu știa cărei puteri oculte i se dalera această misterioasă atracție ți și-a scos din buzunar, «a A-și șteargă sudoare, marea lut balistă roșie, pe car* a desfăcut-o încet.

Miraroa curapsului sălbatic s-a amestecat ou o imensă uimire la vederea pânzei, a cărei dimensiuni atingea aproape pe cefe ale velei prochet. Culoarea purpurie ca Zi strălucea în fața ochilor aproape că îl hipnotizase în sfârșit, fără a se reține, împins da o âcomte de nerozistat, și-a îmbns mâna furăcob să a apucaî țesătura și a tras-o cu violență.

Însă Pierre o ținea tare și pânza sra solidă.

— Jos labă băiete. Mu am decât o batistă și țin la ea și ce naiba vre» să faci cu această basma de șase degete cu care îmi suflu nasut?

— Haide, a zis Friaueț exclamând la rândul său în râs, mă întreb cu cine s-ar putea asemena astfel araniel.

— Hei. «st* de ajuns de-acum... a spus marinarul cam supărat nu are mei un rost să-mi sfâfit batista.

Însă rregrut nu înțelegea defel. Văzând că îi era refuzat ctwctut poflet sale, ți încurajat da amabijtalea câtor doi oameni, pe car* îi credea poala niște fricoși, a sărit frapai, a apucat lancea și a repezit-o forios spre Friquet fără Apărare.

Tânărul a împins-o mașinal la o parte cu mâna stângă. Din fericire, vârful armei s-a nîjtit întîlnind un corp străin, și în urma mării forțe a loviturii. Dezarmat, insularul a rămas o secundă complet năucit apoi temându-se de o dreaptă pedeapsă, și fără îndoială uluit de încuinerabilitatea oamenilor ou pielea aibă, s-a întors din câică «cu o iuțeaă fantastică și a dispărut de îndată în tufișuri.

— Ei 1 am scăpat cu bine în ce mă privește, trebuie să-i (ki obligat arogantului american.

Cum așa, matelolute?»-b întreat Pierre Le Gatl emoționat în urma primejdiei din oare ecăpase destul de miraculos prietenul său.

Foarte simplu. Dacă păgânul nu ne-ar fi ținut legați în cele cincisprezece zile și nopți de câte un cârlig al cușetei, eu nu aş purta o acum o funie în jurul brațului stîng. În graba dinaintea debarcării aici nu m-am gîndit să scap de cînepa aceasta gudronată. Ea a fost aceea care a primit din plin lovitura de ferice a periculosului sălbatic.

— Trăsnete! orice rău spre bine.

— Mi «ar fi străpung mîna, poate mi-ar fi tăiat artera, și cine știe... dacă vârful nu era și otrăvit I

— Troțkife să deschidem ochii mari, nu-i așa, matelotule? Când dacă nu mă înșel prea mult, vom avea peste puțin vizita unu cîrd de rechini tuciurii. Nu trebuia să scot blestemata aceasta de batistă.

— Nu-ți face griji, această batistă de culoare roșie ruptă în bucăți mărunte poate la un moment dat să ne servească ca articol de schimb. Acum cînd, iată, răzbuiut a fost declarat vom deschide ochii, cum ai spus tu de teama de a nu fi puși la frigare, să vedem un pic cum stăm cu armamentul. Două securi, două săbu de abordaj, care la ocazie se transformă în niște sâbh excelentă de doborâi două puști «Ci cuțitele, în regulă, iată-ne pregătiți de ancorare. Să ne reîntoarcem la plută ca să punem

alimentele în siguranță. Dacă vom fi atacați, ne vom îndepărta spre golf și ne vom apăra energic».

Pășind, cu ochii și urechile la pândă, cei doi prieteni discutau despre această primă și neplăcută întâlnire.

— Așa dea, este clar a spus Pierre. Acești pehlivani sunt antropo Fagl.

— Fără nicio îndoială, nu m-aș mira ca „vergb bompresului negrului aceia să fie o bucată de os omenesc transformată într-o podoabă de toaletă.

Dar acesta nu este un negru ca toți cei: pe care i-am văzut până în prezent U am examinat și am observat că nu se aseamănă cu niciunul din cei pe care l-am întâlnit pretutindeni în afle părți. Are pielea mai puțin neagră decât a africanilor, și părul zbârlit și lung, ca un ștergător de praf de pe plafon. Pe de altă parte, nasul îi este lung și nu turtit ca cei care se văd pe coastele Guineei.

— Firave, Pierre, ai deberis trăsăturile unui papuaș.

— Cum? Să nu fie lotuși decât un papuaș? a-a întrebat el șovăitor.

Cei doi tovarăși adânciți în convorbire își sfebraeră un pic atenta, când deodată i-a adus în realitate un zgomot scurt produs de căzătura unei pietre de mărimea unui pumn.

— Podim? Niște pietre în grădina noastră? a exclamat parizianul, a cărui zeflema 9 fost însoțită de simțământul unui primejdii apropiate.

O a doua piatră bazaltică, neagră, grea și colțuroasă, a trecut vâjâind și s-a scufundat în gdfuteț în același timp, la vreo patruzeci de pași de cei doi prieteni, dintr-un iufăriș des 9-eu arătat vreo zece insulari care strigau din toate puterile agitându-și sulile.

Pierre Le Gali s-a oprit la această demonstrație mai mult zgomotoasă decât războinică și a ridicat liniștit prima piatră, ș»-a întins brațul, și cu o răsucire bruscă e retrimis proiectilul cu atâta vigoare și îndemânare încât a căzut

exact în mijlocul grupului.

— Cu toate că această armă vă este famiârară, brava mei pongo, maimuțoi ce sunteți, voi nu aveți o forță ca a mea. Aflați că, pa când eram ucenic marinăr nu șovăiam să arunc cu precizie o piatră. Odată mi s-a întâmplat \$4 rup aripa unei păsări pe faleza noastră, deși eram obosit după lovirea balizelor din radă

„Pongci, cum persista Pierre să-i numească, s-au sfătuit o Clipă, apoi văzându-i pa acești adversari că nu aveau arme foarte primejdioase, s-au repezii asupra lor în salturi cu lăncile împinse înainte. NauFragreti și-au apucat sâbâie de abordaj și s-au pus în apărare spate în spate. O manevră foarte dună, care trebuia să dejoace orice încercare de încercuire.

— Atenție I unu... și doi, a făcut marinărul învârtindu-se ca un titirez în momentul când grupul de negri se napuatea spre ei.

A urmat un fășări ușor, urmat de patru vârfuri deși/ițe secerate la douăzeci de centimetri de capetele toc, care au căzut ia pământ, în Urro ce hsmpeie nofotos Hoare au rămas în mâinile războinicilor descumpăniți

Uite așa

Cui îi vine rândul?

Și vil vian I f-ac 1 flac! cefe două lame, manevrate de brațe atletice, străluceau vâjaind, retezând cu lovituri seci „halebardele* indigenilor. De altminteri fără a zgâria măcar epiderma acestora, atât era de surprinzătoare agilitatea celor doi luptători.

— Ei bine. Păieț! a strigat Friquet ironic, dacă nu mă aveți cu voi pietre de arunca, și renunțați la bețele voastre, este zadarnic să ne declarați război. Cu atât mai mult cu că vedeți că noi suntem ai dracului de buni. Dacă veți avea fantezia să vă! a «m și coada sulitelor și să vă transformăm în niște neSudemănallici nirrac nu ni se pare mal ușor. Haide întoarceți-vă acasă, fiți înțelepți și lăsați-

ne să ne terminăm treburile ta acest șir de cuvinte ciudate rostite energic negrii bu rămas cu gura căscată și c-au retras mofiorâți, mermăind și scoțând bembâneti de mânie. Așa sunteți foarte simpatici, noapte bună 1

Într-adevăr soarele cobora la orizont cu ivleala obișnuită a locur Hex din vecinătatea ecuatorului. În câteva minute întunericul avea să invadeze fără amurg regiunea.

Pierre și cu FIQ - uet au ajuns la plută, s-au instalat pe ea și au adormit pe toc.

S-au odihnâi doar vreo două oro, când au fost treziți de un urlet înspăimântător. Au Sărit la arme și într-o clipă au Fost gata de apărare. Nu departe în mijlocul pădurii strălucea o lumină pe fundalul unui orizont întunecat pătat de o tentă roșatică. Strigătele continuau fără întrerupere și se repetau cu o intensitate de necrezut.

— Mir de diavoli, a spus cu voce slabă Pierre Le Gatl acolo e o câșpeală. Este îngroaltor, nici cinci sute de oameni jupuit de vii nu ar zbiera așa. Ce se petrece totuși?

— Într-adevăr, ceva înfricoșător, a reluat Friquet. Se pregătește vreun atac împotriva noastră? Este puțin probabil. Urletele par scoase de niște oameni în agente.

— Ce este de făcut?

Eh I haide să mergem cacă vedem. Acești blestemați de tucii nu par să cunoască folosirea armelor de foc. Nu au mă arcun și se servesc numai de sulite, de securi grosolane cu piatră și dt pietre pe care le aruncă cu mâna, care nu mi se par de temui.

— Ai dreptate. S-ar putea să fii o niște naufragiați de pe navă, și cine știe? poate chiar chinezii noștri.

Au urmat câteva securde de liniște, întretăiate de răgete strangulate, apoi strigătele au reînceput, ca o manifestare supremă a unui organism torturat și revoltat, a cărui viață se termină cu un ultim horcăit.

Acest geamăt funebru a foci urmat de un urtet de

demoni. A Izbucni un adevărat răget de tiare. Apoi, din foc a ridicat o jerbă de scânteii și de flăcări, ațâțat fără îndoială de o mulțime în delir, car* S-andicat într-o trambă roșiatică până în vârful urtoșitor copaci.

supunându-se Sfii lor generoase, cei doi albi au părăsit pământ». Au alergat înnebuniți prin noapte orlemându-se după lumină. Au trecut patinându-se printre liane și stânci fără să țină seama de pericole, punându-și în joc propria viață, gata să se sacrifice pentru nafericiții ce n cutremurau cu tânguiri for sfâșietoare.

Eră oare acum prea târziu? În tăcerea nopții se răspândeau dear niște urletele.

În sfârșit au Bjuș înb-un luminiș întins luminat ca bua de trunchiuri întregi de copaci rășinoși ce ardeau în toate părțile. Deși erau oțetiți cu atrocitățile pe care le putea comite omul primitiv, ei au scăpat un strigăt de groază la vederea spectacolului ce li se oferea înaintea ochilor. Erau acolo toții pasagera de pe Lao 7 șeu, căsăpiți de către papuașii cuprinși de detir. Printr-un rafinament nemaipomenit de barbar, Beeștia erau atârnați cot la cot de crăcite copacilor de la marginea luminișului, cu p-efoarete aproape de sol. Apoi, toată hoarde de ensueri, cel puțin șapte sau opt sute de indivizi, bărbați și femei, și poate cel mbi îndârjit, copii, se aruncau asupra nenorodților de culi și (I sângerău de vii ca pe mete uite la abator.

Le beau sângele cu o plăcere de fiare, despicându-l cu cuțitele și securile de piatră. Celor trei sute de corpuri mutilate, roșii, măcelărite, scuturate de o ultimă tresărire, le ieșeau măruntaiele, cu care se tăfâieau canibalii cu lăcomie...

5. CANIBALII OM INSULA DE CORALI

Acum, fără îndorală că este bine să știm unde se găseau eroii noștri. El bine întâmplarea îl lăsase pe un uscat căruia nu-i cunoșteau numele, situat după toate

presupunerile nu departe de coastete Noti Guinee...

Frlquel și Pierre Le Gali, ascunși în întuneric, au rămas o clipă consternați de înspăimântătorul spectacol ei cărui martori erau niciodată în cursul existenței lor agitate nu se întâlneau cu o asemenea monstruoșitate, nici în realitate și nici ca magmare. Primului moment de groază produsă de această respingătoare hecatombă la urmat un dezgust de netnviru le vederea plăcerii scârboase cu «ife acești sălbatici îmbătați de sânge, se bălăceau printre mărunfaiefe ce abureau, agâtându-și trupurile pătate de sânge la lumina palidă a flăcărilor.

Apoi. Friquet stăpânit de o pornire mai degrabă necugetată decât de prudență, a vrut să as repeadă cu sabia în mână în mijlocul haitei uriâloare însă Pierra l-a reținut cu o mână puternică.

Lhiștește-te, matelotule, i-a sudat el ou glas scăzut Vei face un masacru fără nost.

— Iwă-mă... Pierre... să spintec vreo zece dan aceșil netrebni.

Și după aceea?

— Vom vedea ca eq va întâmpla.

— Să presupunem că amândoi vom scoate din luptă de vreo douăzece vor rămână încă peste cinci sute, încă o dată. «Imează-te. Niciodată nu te-am văzut așa.

— Aste pentru că, vezi tu, nu mă înfurie ceva mai mult ca josnicele obiceiuri ale mizerabililor de cembali când mă gândesc că deși au totul la îndemână, fructe delicioase, vânat și pescuit mai mult decât la trebuie, și își satisfac lotuși monstruoasa poftă de mâncare cu ființe omeneste, asta mă scoate din sărite.

— Ei, mii de trăsnete! de aș avea numai mitraliera de pe fostul meu vas le-aș trimite o încărcătură mare de plumb acestor ticăloși, nu pentru alta a ca să-i lase pe albi să trăiască.

— Și asta ar fi pe dreptate. Și ține seama că sunt mat

inteligent cei care se dedau te antropofagie. Nu poate exista o scuză că pescuiesc în ignoranță. Te întreb itfuși, cm ce i-am putem ajute pe acești nenorociți de naufragiați?

Cu nimic I a mormăit maestrul lunar.

Dezastrul este total, nând unul din chinezi nu se va clinti din loc. Că este de făcut?

Intervenția noastră nu mai folosește la nimic.

— Va trebui totuși să le dăm o tecție bună

— Ah!

— Ce anume?

Mal este încă unul în viață, vino încoace sup această ferigă uriașă... Vor să-l ășâpească...

— Mii de trăsnete L.

— Vai stai, încă nu... oprște-te acolo... mâncătorii de oameni...

Un grup compus din patru sau cinci papusel se agitau te vreo cincizeci de metri. Unul din el II ținea de o frânghee pe un celest care scotea strigăie sfâșietoare. Emigrantul a căzuse și canibalul II țâra pe pământ ca să-l ducă la cadavrele tovarășilor săi prinși de crăcite joase.

Parizianul s-a ascuns după un arbore, a dus încet pușca ta umăr, a sprijinit țeava de trunchi și a rămas o clipă nemișcat. Apoi pe cei doi prieteni l-a Iluminat o rapidă străfulgerare tumtuoasă I a izbucnit o detunătură. Sălbaticul care îl mătura pe ps pe chinez târându-l de coada părteul, a căzut greoi la pământ, cu craniul fărâmat.

Ceilalți s-au oprit înspăimântați. Chinezul s-a ridicat brusc și a început să fugă cu iuțeala unei antilope.

— Și acum aflat la rând t a rostit Friquet cu glas înăbușit, reîncercând încet pușca.

Revenindu-și din prima uimire, canibalii s-au tiat după prizonierul care le scăpase, când deodată l-a reținut o nouă detunătură.

— Iată și pe al doilea, a npostat Pierre Le Gali văzând

rostogolindu-se un alt dușman.

Salvat pentru moment datorită acestui ajutor venit la timp, chinezul a recunoscut la flacăra puțtâor locui unde se aflau misterioșii căi salvatori. A luălo pieziș în partea aceea în momentul când cei doi papuași se rostogoleau opriți din fugă. Apoi a pătruns în desișul de verdeață și a ajuns, gâfâind și sufocat, Lângă Pierre.

— Dacă înțelegi un srrgur cuvânt franțuzesc, ha spus iute marinarul așezându1 pe pământ, să nu te miști și să nu vorbești, lasă-ne pe noi să ne facem treaba.

Celestul a rămas nemișcat.

Acum luminișul, mal înainte luminat și zgomotos, era stăpânit de groază. Fără îndoială, canibal» necunoscând folosirea armelor de fac, încremeniseră de spaimă. Moarte* misterioasă care II lovea, bubuiturile Inuzibdilor dușmani, aceste mesore neîndurătoare ale morți ce veneau în luminiș însoțite de lovituri de tunet le «sufla o superstiție înspăimântătoare.

— Haide, a pus Friquet o ultimă salvă ca să le sporim derula. De acord?

Săi dăm drumul.

— Foc

Au pornit patru lovituri ta Intervale egale, apoi a urmat un talmeș-balmeț de nemaipomenit de mâini și de trupuri ce se aguau cu otsperere. Noaptea «fost sfâșiata de un ultim strigăt asurzitor și tribul de ucigași s-a risipit în întuneric ca un slot de vulturi negri năuciți.

Și acum, e spus Pietre, să ne retragem. Să încercăm să ajungem la coastă. Nu avem mânie ce tace pe aici. Nu putem să le redăm viața acestor bieți chinezi masacrați. Este foarte bine că măcar am putut sahre pe ultimul din el.

Cerescul, atât de miraculos scăpat de o moarte înfiorătoare, s-a ridicat la aceste cuvinte și s-a așezat temător între cei doi salvatori ai săi.

— Mulțumesfe domnii... mulțumește, a apus el cu

glas încă întrerupt de fuga înnebunitoare ce o făcuse.

— Ce spui, băiete?

le Zee mulțumește, voi salvat viața te mine, eu votoeste ftencesa.

Ah! înțeleg tu ne mulțumești

Da! domnu'

— Într-advâr, am auzit ceva mpi adineauri ce se petrecea, însă păcat că nu am putut reuși să împietfcâm masacrarea acestor nenorooți.

Da, domnu', voie mult burii tot biet Chinezi molt, a combnuat el într-un hohot de plâns. Eu foalte mk, foalte tănâl fobite singur... Va 1

— Der nu, nu ești singur, pentru că suntem și noi aici Zău! te vom lua ou noi. V» împărtăși soarta noastră. Noi doi vom forma ecrupejul, iar tu vei fi ucenicul marinar și te vom trata ca pe copilul nostru.

— Eu fost uceruc pe vapol male piatdul acum pe coasta.

— Ai fost ucenic pe Lao Tseu? Mii de trăsnete L. Tu, cel care mi-ai oferit tabbl cândva l". care mi-ai doi tabac într-o zi...

— Chial așa... donwiu... și cuțit

— Cum, tu ești, Râcâule? Veno să te îmbrățișez... Te înscriu fără șovăială în rândul echipajului, și inima îmi înlocuiește pana comisarului naval.

În timp ce se desfășura această emoționantă recunoaștere reciprocă, cei trei naufragiați au ajuns la coasta, luând-o de-a dreptul, fără să-și dea seama, spre sud. Friquet a observat primul această greșeală. În fața tor se înâindea un gotfuteț asemănător cu acela unde se afla pluta, însă aproape de incomoda și greoaia epavă a ful Lao Tseu se distingea la lumina stelelor, Calmându-se, o ambarcație mare indigenă. Din foriore avea vâsle și era prevăzută cu un calarg cu vefă d îi fibre de cocotier, încărcată printre altele cu pește și cu o mare cantitate de

fructe de tot soiul. Fără îndoială că proprietarul ei o părăsise în grabă din vreun motiv oarecare.

Pierre și Friquet nu și-au tăcut nici un proces de conștiință și au pus stăpânire pe ambarcație. S-au instalat la bordul acesteia, așteptând să se facă ziua ca să se reîntoarcă la plută, unde îi aștepta săracăciosul lor bagaj de n-au Fragiați...

6. NAUFRAOIAȚII DE PE INSULA WOODLARCK

Restul nopții S-a scurs pentru cei trei naufragiați cu o încetineală ce-i ducea la disperare. Nimeni nu a putut închide un ochi și au început să discute Pierre și Friquet, Rrânți de oboseală, deși deprinși ou toate emoțiile, nu au fost în stare să doarmă, nu numai din pricina vecinătății canibalilor, ci mai ales a atacului unei legiuni de dușmani invizibili oare i-a ținut treji, orice ar fi făcut. Zona era acoperită de un nor des de țânțari și mici monștri fbgind de pielea neagră și tare ce talpa 9 papuașilor, se aruncau cu trompete asupra epidermei subțiri a alhtor, fără a renunța de altfel și la aceea a tânărului celest.

Parizianul luna și fulgera din toată inima și îi dădea dracului pe microscopicii

3 i, car* Îl scotea pe toți din fire cu veninul osturilor al Irompei și zborul Idr Marinarul își aprinsese pipa și Își ardea cu râvnă tutunul, pretinzând cărtează cu mirobilul fumului cărdul de micilor liran. O osteneală nefotes Moere, blestemele și afumarea rămâneau fără efect.

Ajunși la capătul puterilor, s-au apucat să discute cu voc «joasă. Micul chinez care „votoea flanceza și nu putea să-i pronunțe pe f și-a povestit viața sa o dramă scurtă și sfâșietoare. Tatăl lui, un mandarin puternic din provincia Fu Kiang, cu reședința la Foo Chow, se ocupa firește cu comerțul de galbeni, cu lipsa de prejudecată ce caracterizează cereșiile clase conducătoare îi erau fâmfare toate procedeele obișnuite pentru a obține emigranți. Să-i procure prin emisari, să trimiți jucători ta

Macao, și îndeosebi, să răpească locuitori **d*** pe oostă. Acest dat u/mă mijloc, cara efemifta niște che Kuitfi destul de considerabile, avea în UWetalea, Slzulndu-se pe justiția loculu», „îi învinuia pe oameni fără alegere, îl condamna neînlemelst la închisoare și în cele din urmă fi trimitea în (ntrepunțile vreunei nave, în calitate de cull

Po scurt, acest mandarin ere un om foarte dibaci, în rete și frecvente de afaceri cu căpitanul lui Lao *Tseu*. La ultima sa călătorie, după ce și-a terminat Treburie, yankeul a simțit nevota să aibă un ucenic marinari pentru servicii particulare, în general chinezii suni slujitori buni, dar trebuia den când în când să îi schimbe. Lipsa de carne vie era foarte mare și printre angajatji să-i ou era niciunul apt să îndeplinească imediat această siuțbă. Căpitanul american era mereu presat de irmos Js money!

Dar mandarinul Bves un fiu de vioo șaisprezece ani, de educația căruia se ocupa cu o grijă de neimaginat Acest negustor de oameni avea o inimă de tată deși fiarele nu au asemenea grijă pentru puii tor! Pe scurt, copilul a învățat un pic de engleză și de franceză pe tîngă misionari, știa să acrie, să calculeze, și cunq̃tlințole lui, absolut necesare negustorilor din țoale țările, trebuiau să-l ajute pe venerabilul eutor ăl zilelor sale.

Dar americanue a hptârit altceva. Pornind de la principiul «cine poate **m**» nxiat soața în general mbi puțin*, și-a spus că micuț viitor negustor putea să fie un servitor. L-a atras la bord sub un pretext oarecare, l-a închis într-o Căbnă, apoi nava a ridicat ancora a doua zi.

Este zadarnic de insistat asupra durerii pricinuite mandarinului de cruda răfere e fiului său. Bietul copii, «re nu era defel responsabil de crimele tatălui, și care avea o inimă sens4>ilă, eşLA văzundu-se la începutul acestei povestiri, a intrau în sXijba imediat Adică a fost de la început pus la treburile cete mai respingătoare și primea lovituri ou nemiluata când căpitanul se îmbăta cu whisk/. Și

întrucât în general el era cherchett deuazea și patru de ore, zi și noapte, se poate judeca din asta supraabundența de băți.

Cum am mol spus-o, copilul avea e în mă bună. Când a văzu*, forturile îndurate ce către cei doi europeni s-a emoționai adăno și asemănarea lor cu destinul său l-a atras și mai mult de el. Acest dezmoștenh îl auzise pe maletot plângându-se de lipsa tutunului. El a sfidat cele mai îngrozitoare pedepse ca să-l fure pe fririș de la călăul său și să-l ofere prizonierului. Ei însese cel care e ia noroc, lăsase un cuțit pe cușeta lui Pierre Le Gatt, pentru ca acesta să-și poată tăia legăturile ta timpul potrivit

Băiatul a povestit această simplă și crudă aventură în jargonul său adeseori de nepriceput, însă cu un accent care l-a impresionat pe noi» să-i prieteni.

— Sărmane băiat i-a spus Friquet, tu nu ai dat peste niște nerecunoscători, te asigur, fiți vom oferi o familie până când vei putea să te reîntorer la b! tăi.

— Și o îngrijire familială, a spus cu gravitate P; erre Le Gali.

Îți vom fi ca doi frați, că o eu le adopt de astăzi.

...Noile adoptăm.

— Totul se va aranja cu strășnicie îmi este dat ca în cătătoriile mele să întâlnesc ruște mucoși fără familie... Ce-abis îmi amintesc de părinți moi a murmurat tânărul cu o nesfârșită expresie de mâhnire. Dar stai cum te numești?

— Cha PbuH Tseng!

— Dar băiatule, acesta nu este un nume, aceste-l un... strănut. Halde ascultă, nu vt «lui să le contrazic, însă se vede bina că nu ai fost înscris te registrul de stare avilă al primârtel din Bahgnolles. Nu vom putea niciodată st ne o & șnuim cu acest nume bizar. Mi se va părea întotdeauna, chemându-te, că avem o mulțime de țânțari în nas. Vrei să-ți dau un nume Franțuzesc? Vei fi liber să-l lei cu tine când! e vei reîntoarce le părinte tăi.

— Da, a făcut Chinezul.

— El **b» w** 1 deoarece om căzui atât de bine la înțelegere, te vom numi Victor. Este numele meu, sau vrei un altul?

— Da, rămâne așa **victoll...**

— Ei, drăde! limba te nu posta să-l pronunțe pe **r de** parcă le-ar jupoi de viu. Dar nu, asta va trebui să se întâmple «n-ai degrabă cu pspuașii. Hax Ja, dar mi se pare că am cam uitat de acești maimuțoi de papuași, cum și numește matelotul

— Numai că eu nu simt deloc nevoia să mă gândesc te ei.

— De acord, însă băiatul nostru ar putea sâns spună prin ce concurs de împrejurări au fost masacrați foit tovarășii și-i.

Dureroasa povestire a tragioei întâmplân e fost foarte scurtă. După ce devastaseră corbbia, cotii o părăsiseră cu puțină vreme înainte ca ce* doi francezi să scape din cabina tor. Ei au stabilit cu ajutorul unui cablu o comunicație cu coasta, apei au debarcat vreo câteva provizii. Din netencire, la bord se aflau numeroase sticle de whisky și buaseri cu el mai multe pe usca) și se îmbătaseră fără să fi închipuie că recifia ere locuit când beția a fost completă, papuașii, ieșind din desişuri, s-au apropiat în pas de top și au capturat fără greutate aproape toată ceata. Câte unii, mal puțin copleșiți de alcool, au încercat să reziste. Această tentativă nu a avut alt rezultat decât să fie masacrați Imediat Victor, căruia i-am dat acest nume, pitulat între rădăcinile unui codru colosal, a asistat îngrozit la respingătoarea măcelărire, ha văzut papuași înghițind sângele compatriaților săi după ce u agățaseră de crăci. Descoperit în ultima clipă, ei ar fi fost la rândul său spintecat fără intervenția toi Pierre și friquet.

Orizontul pălea în momentul când și-a terminat povestirea. După câteva minute soarele a izvorât de sub

valuri. Se cerea că se ia cât mă: degrabă o hotărâre.

— Și acum unde mergem? a întrebat Friquet. Drace, a spus el văzându-l pe chinez cu spatele gol, cocoșat de înțepăturile țăntarilor, dar ești pe trei sferturi got, băiete.

Negii luat cămașa, smuls pantalon.

Negrii ți-au smuls cămașa și pantalonul... Este bine că ticăloșii nu ți-eu luai și pielba.

— Ah I bine că mi-am adus aminte. Acolo la plută trebuie să fie o buleandră sau două, îl vom îmbrăca marinărește ți convine, nu-i așa?

— 09.

— El bine, ia barcă t Află. Pierre, că ambarcația, această pirogă a sălbaticilor, mi se pare foarte bine construită și prevăzută ou de toate.

— Am să te fac să gândești ta ceva. Mai întâi, nu este una ci sunt două pirogi. Cea pe care am urcat formează ambarcația propriu-zisă rar cea mică, de alături, servește de balansâer și, îi să slabilitate, împiedicând-o să se ră teeme. Acest mic catarg de bambua cu vela sa împletită din fibre fine, aceste parâme din fibre de cocos, mi se par judicios aranjate. Și acum, toată lumea sus 1 fiecare la postul său.

— Căpitane, a zis Friquet zâmbind, manevra nu va fi datei complicată

— Din fendre, pentru că echipajul nu este prea numeros. Haidb, la drum...

Pffirre Le Gefl, oricât de Căpitan era, a pus mâna pe o vâslă. Friquet l-a Imitat, și piroga puternic împinsă, a pornit cu ușurința, confirmând totodată și calitățile de navigatori și îndemânarea celor doi europeni. Pâarre se gândise să nu se servească de pânză, temându-se de privirile indiscrete ale psprastfor. Micul echipa a reușit să se ascundă pe după recif, pe care l-au ocolit fără încurcături și au ajuns în gotfuteț, unde din Fericire băștinașii nu te bănuiau prezența. Transportarea de pe

plută a uşoarei încărcăturii luată de pe epavă nu a durat muri şi nu s-a tăcut cu greutate. Vai I bagajul naurragiaător nu era nici greu şi nici stânjenitor şi piroga ar fi puiuş să primească de zece ori mai mult decât atât Tânărlul Victor a primit o cămaşă şi un pantalon şi de-acum părea, după cum a remarcat Friquet, un „marinar adevărat Celestul era încântat

— Ce să facem acum? s-a întrebat Friquet când s-a terminat armarea embarcaţ-l. Nu putem să rămânem o veşnicie a «e» cu asemenea vechi să nu rămânem mal muM a doua ore. şi de allminteri, la nivelul care au ajuns lucruri) *, nu putem spera la cea mai mică înţelegere cu ei care este părerea ta, Pierre?

— Nu pentru totdeauna, fiule. Tu trebuie să ar vreo idee, cât de mrcă un flecuşteţ. D.pă ce îţi vei spune părerea, o voi expune şi pe a mea, apoi vom lua o heiârâre, cu risfed de a ne matrşa proiectele ca o scotă ruptă.

— Ei bine, fie t Cin două lucruri, unul rămâne; sau suntem pe o insulă mrefi, sau pe un continent întms

— Asta ml se pare bine gândit.

— În primu'! cu, trebuie să o luăm din loc cât mai repede şi să căutăm un nou lac de refugiu. Acesta poate fi o insulă, care lipseşte în regiunea unde ne găsin. Şi dacă dimpotrivă, uscatu! pe care ne aflăm ar* o întindere mal mare, va trebui să ne îndepărtăm de acest loc stăpânit de sălbatici dornic» de carne de om. şi să pursem între ei şi no» o distanţă căi mai mere cu putinţă.

— Sin* chibzuit maletot, şi după aceea?

— Mi se pare urgent să întreprindem mai întâi o recunoaştere în jună recafuâul ca să-i aflăm dimensiunea. Avem provizii pentru vreo opt ore şi nu fcoşeşte nici apa din râuri. Această explorare nu par* să ed execute fără primejdii ori sulomfe. Dacă pe de altă parte insularii se hotărăsc să îl* (al calea ne vom hotărî să le servim câte un argument, care în aceaală noapte a fost destul de eficace,

iată care este părerea m-a deocamdată. După ce va fi realizată această primă parte, vom mai vedea I

— Asia va trebui să facem, matelotule. Dacă ești de acord, ne pune pe treabă chiar imediat Est* timpul să înghițim ceva, apoi să îl* opintim cu putere în vâsle!

Ocupă un dejun pe Fugă cu o poftă de adevărați naufragiați a început călătoria... Piroga a trecut ca ma» înainte, ascunsă d* recif, luând-o spre est. Ambarcația avea, după cum s-a spus, foarte bune caii nautice și împreună cu dibăcia vâslașilor înainta cu o iuțeală de neînchipuit. Prima zi s-a beuț fără niciun incident, și fără ca papuașii să fi dat vreun semn al existenței lor. Singurul neajuns serios era căldura infernală care ți pârjolea în adevăratul întefes al cuvântului pe europeni, oricât d* califi ar fi fost de arsura astrului tropical. Pe de altă parte, reflectarea razelor pe recifele încât zits la alb le producea asupra ochitor cele mai dureroase urmări.

Este adevărat că cea mai mare parte a timpului privirile kx orbite de soare se odihneau pe perdeaua deasă de verdeață ce li se întindea ca un ecran în tață.

școlii decât Pierre în ce privește botanica colonelă, Friquet putea să semnaleze în trecere câte inele din vegetalele maestuoase, cea mai mare parte folositoare omului, ți mereu minunat de frumoase: arborii de pâine, bananierii, cocotierii cad/w, eucaliptii, sagotierii, pe care Pierre îi socotea în raport cu faptul dacă erau comestibili sau necomestibili». Bute de păsări ciripitoare, cu penaj scilpitor se lăsau ca niște stotun de fluturi multicolor peste coroanele pariumâie ale gramineelor gigantice ți xantorheelor cu panașuri de frunze și tulpini zvelte, ce creșteau în voie printre lre estia sălbatică de zahăr

Flora și fauna era destul de puțin variată dar splendoarea soiurilor reprezentative, mai ales din domeniul vegetal, compensa pe deplin monotonia generată. De parcă se putea numi monotonie o privește uniformă,

dar atât de splendidă I

Din când în când pe pământ cădea câte o nucă de cocos, cu un zgomot înăbușit și Friquet putea să demonstreze pe viu prietenului Bău faptul destul de năștă vreme controversat, că acestea erau deborite de carie crabi, care le străpungeau cu doslulă ușurință coaja dură că fleru ce închidea miezul, lacomi ca și ursul după intere. Într-adevăr, la prima vedere pâre? cu neputință ca acest crustacou cocât de puternice har fi deștele, să poată străpunge coajă fibroasă ca să ajungă ta miez, însă crabul avea asemenea în de mă n-are și instinct, (neal știa foarte bine să ciopârțească un strat lemnos. Acești crabi, ca și cel pe care îl serviseră la prima lor masă ca pe o raritate, erau precum am mai spus-o, gigantici. Din prevedere, Friquet a prins câțiva și la depus în fundul pirogii, după ce a luat totodată măsura de a-i dezarma, Bdică de a le elimina formidabile lor mîjmi de tăiat.

Călătorie întreruptă pe timpul nopții, a fost reluată în zon. De acum le era ușor să-și dea seama că dimtnslunde insdtei trebuiau să fie foarte reduse, căci naufraglații au putut să vadă după poziția soarelui că străbătuseră Jumătate din drum în jurul ei în douăsprezece ore. Au fos! și mat siguri când spre amiază a apărut carcasa dezmembrată a lui Lao Tseu. Într-adevăr, era un miracol că încă ma* exista epava. En Junfl acesteia se învârtteau câteva pirogi, cu o atitudine temătoare, aaamănătoare cu cea ale unor răpitoare ce dau târcoale unei prade a căral mărime le neliniștește. Din bastiment se mai observa încă bompresul și pupa pe recif, acesta fiind o prezență obișnuită ta cea mai mere parte a insulotor Oceaniei, înălțându-se ca o barieră între largul mării și uscat, de care pare că zb ferește.

Cei doi europeni nu mai puteau să dea înapoi.

Va trebui și ne luptăm? a întrebat înquet pregătindu-se să apuce arma.

— Va trebui, i-a răspuns **Pierre**, cu neasemuită lui seninătate, **lă** am o tdee. De ce să nu mergem până te navă? Poate am putea gău câteva obiecte de care avem nevoie. Așa cum s-a întâmplat cu cei mai mulți robinsont, noi am fost aduși aici de acest bastiment eșuat, și este **b**<ce să profităm de et După aceea nu vom mai avea timp.

Alura, haide la el și să deschidem ochii mari în direcția urâților aceia de culoarea Funinginii.

Apa/jȘa pirogii a produs o emoție via în ffofnă. De îndată ce hoțoman»! l-au zânt, recunoscându-l după culoare» albă pe noii veniți, ei s-au îndepărtat prudenți, fie din pricină că le alrtbuiiau întâmplarea din noaptea trecută, fu că fețele pafide nu le inspirau decât cea mai moderate încredere.

Pierra a amarat piroga de lanțul rupt al ancorei, care la a servit și se scară ca să se urce pe coca mutilată a lui Lao Tseu. Dar, vai! nu bu găsit decăi puțin de luat: câteva butoaie de conserve scăpate din jaf **ni**ște undițe. Instrumente prețioase, foarte folositoare în vââr, securi, o bucată de pânză de velă și a/teie. Le 3 fost imposibil să găsească provizii, campuse fiind din nefericire copleșită de apă Pe scurt **după** o cercetare fără prea mari rezuflale, s-au gândit să alungă la coastă, când, **f** rtquel a pătruns din întâmplare în cabina căpitanului. Dezordinea ce domnea aici demonstra nu numai olocarea grăbită a proprietarului său el și vizita furioasă a cyiflor Nu scăpase nimic turbării lor distructive. Totul era răvășit, până și o hartă mare cu suport de pânză, ale cărei fâșii atârnavu vrednice de mită de-a lungul unui perete despârtfor.

Panzianul a rid-aț mașinal una din aceste fâșii și și-a aruncat o privire distrată pe ea **l**-a scăpat un strigăt de uimire

— Drace, a ziua el desfăcând bucala aproape fritadă. Nu am pierdut timpul fără folos venind aci **lă**tă, dacă nu mă înșel, este chiar harta pe care piratul își însemna

drumul; E bună. Ne va ajuta să ne stat Mlm poziția în momentul neufragiutvi. Dacă din fericire a indicat-o aici, vom cunoaște tocul unde ne gătyri. Uite că loiuf este în regulă Am să o examinez cât mai repede, a încheiat el vârând în buzunar valorosul fragment, când deodată privirea i s-a oprit po ceva de neprețuit.

— Tată un revolver... un now calf, un sistem excelent. și niște cartușe., un obiect bun într-o călătorie. Astafyol! aluna la drum.

Voios, parizianul a urcat pe punte și l-a văzut pe Pierre ocupat să transbordeze un sac mac, dar destul de șrw, plin cu niște corpuri rotunde, mari cât un pumn.

— Ei I ca naiba cari acolo, matelotule, cartofi?

— Hi voi spune mai târziu, a făcut Pierre Clipind din ochi.

— Sine, a zis indiferent Friquet, se pare că ne ascundem reciproc surprizele.

— Haide să plecăm... dar ușurel a ralubt maistrul tunar.

Te cam grăbeșb.

— Da, întrucât doresc să vă ofer un foc de artificii, vreau să fim foarte bine plasați, ca să vedem bine afacerea și să nu riscăm să orbim, De altfel, va trebui să ne ratuăm curând câlâfona.

Pentru moment nu are rost. Am o propunere mai bună. Să ne reîntoarcem unde am lăsal pluta, să ne petrecem noaptea acolo, și s-o luăm din loc mâine în zon, că-a ne vom speli (fin greu cu valurile în cursul zilei

— Al totuși vreo surpriză?

— Una mare.

Pentru papuași placarea albilor a fost semnalul unei adevărate întreceri novate ca să ajungă la carcasa navei. Se rupsese iarmecut ce proteja epava, de vreme ce fințele omeneshi care veniseră pe insulă le dădeau voie să ajungă la ea și să o urce.

Pierre, Friquet și chinezul, ascunși într-un Invând at stânai, au așteptat evenimemN anunțat Marinarul râdea cu gura până la urechi. Cercul întunecat format de bărcile papuaștor se micșora. Acestea nu mai erau decăl la vrea douăzeci de metri de Lao Tseu când deodată o imensă coloană de fum, urmata Imeclat de o jerbă, a țâșnit până în vârful catargului. Manea B-a încrețit, valurile împinse de presiunea bordajului epavei înălțându-se cât muntele, după care a răsur-al o bubuitură asurzitoare, cutremurând pământul clătinând trunchiurile copacilor. Nava sărise în aer scufundând pirogile și pe cei din ele și tovându-i înspăimântător pe insularii masați pe țarm.

Apoi, valurile au acoperit încet sfărâmăturile și nivelii/ apei și-a revenit, de altminteri fără altă pagubă decât distrugerea pirogilor, căci luntrașii negrii au dpărut imediat înotând buimăciți spre coastă și gâfând că un cârd de marsum urmăriți da rechini.

— Lată focul de artificii de care vorbeam mei înnoinle, a spus Piane, Nu-i o-cevu decât un butoi de pulbere pe care l-o/n găsit la pupa destupat de culi, convinși fără îndoială că păstra rachiu. În acest fel, în viitor papuașii vor avea «mb mare respect față de o mare mașină plutitoare și de ceea ce transportă ea. Le urma urmei, lecția nu a fost prea aspră și își vor construi alte pirogi

— Pe cuvânt, nu vor ști unde le este capul după atâtea tunete care lb vor suna în urechi vreo două zile. Află că riscai mult, punându-pe toți la oală în cazul ca explozia s-er fi produs cu două minute mai târziu.

— Zău, mare nenorocire! Dacă aș fi exterminat două sau trei duzini de aceșn parazib, crezi că ar fi fost mare pagubă? Aveau de altfel șansa să fugă. Mă cunoști, eu nu m-am atins de un fir de pâr al cuiva însă de când i-om văzut aceste mârșave tiare sătbatx» năpustindu-se asupra a trei sule de nefericiți fără apărare, spinlecându-l de vii,

bându-te sângele și mâncându-i, Îți mărturisesc că gândurile mi s-au schimbat în mod ciudat.

— Fără îndoială, a spus Friquet, cu un suspin. Trebuie să ne ferim de oamenii primitivi ca de fiare. Însă nu-i altceva mai trist decât să vezi mereu și pretutindeni ființe uegându-se între ele.

— Al vrea să domesticeștiându-le zahăr? Suntem totuși de aceeași părere. Cred că lecția a fost mă» poi aspră decât mi-a imaginam. Totuși, ai văzut cum acești turbați amenință cu pumnul cerul și marea și invocă amenințător nu știu ce divmttale necunoscută.

— Hotărât lucru, nu am plecat încă de pe aici...

— Nu, doar mâlos.

— Aș! Te-ai gândit încotro o luăm? Știi măcar unde ne aflăm?

— Oa.

— Spune-mi și mie.

— Imediat Află că este o suroriză. Ne aflăm, cu a eroare mică, pe insula Woodiarck, o mică aglomerare de corah, care nu are mai mult de patruzeci și cano până la cincizeci de mile în circumferință și se găsește la latitudinea de nouă grade sud și longitudinea de o sută cincizeo și trei de grade.

— Matetotute, mă uimești...

— Prin urmare, a reluat Friquet fără a părea stânjenit de întrerupere, ne găstm la vreo trei grade de capătul orientai al Noii Guinee.

— Nu-I deloc imposibil să ajungem acdfo, cu toate că această lotcă nu mi se pare defel în stare să inftwle largul marii

— Meianezienii și ooiinezjecil străbat adesea patru «cinci sute de leghe în ambarcații ca aceasta.

— Ce vreme ce sălbaticii pot face asta, vom ajunge și noi la destinație.

— Însă odată ajunși în Noua Guinee, ce vom face?

— Vom ocoe coabia de Bud, apoi ne vom continua navigația spre vest însă fără a pierde din veoere uscatul

— Un simplu cabolaj, o navigație pe lângă țâmi și ne va lua mult timp 7

Păi, da deoarece va Ireriut să mergem de-a lungul talregului golf al Păpuasei începând de la latitudinea tăt până la 142.

„Greenwich

Da.

— Asta înseamnă nouă grade după socoteala mea.

— Da, cel puțin oouă sute douăzeci și cinci de leghe, apăr va trebui să ne găsim în fața strâmtord Torres.

— Și acolo ce se va întâmpla 7

— Vom încerca să ne repatnem.

— Cu ce nyjlac?

Lesă-mă să-ți oferă o surpriză mai târziu.

Și dacă mă așa nu vom scăpa de greuăă...

— Greutăți vor fi cu duiumul. Mă gândesc în primul rând la primejdiile navigației printre Blâncie ce-și arăți colții în mare. Uiți că nu rw stau la îndemână decât aștrii ca să ne orientăm. Știi ce mare importanță are o direcție bună. Te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă râu am întâlni nete posibili compatrioți de lb care să primim alimente și apă 7

— Ai dreptate, fwle. A f prudent nu înseamnă frică. Adevărata bravură constă în a lua în considerare cu sânge rece pericolele și a găsi mijtobcele de a te înlătura...

După o noapte liniștită petrecută ta bord, cea dintâi după multă vreme, Pierre a ridicat catargul și a desfășurat voia, când matefotulul ferlos i-a scăpat o înjurătură zdravănă, în fața golfului se forma un semicerc amenințător de de pirogi negricioase ocupate de peste două sute de pspuași, în t? mo ce un număi egal de războinici, înarmați din cap până în picioare, continua pe uscat o a doua jumătate a circomferințeț.

Cei trei naufragiați erau împresurați din (oale părțile.

7. REPRESALII GROAZNICE, DAR DREPTE

Cascade excesivă de blesteme și înjurături a lui **Pierre** și o observație pitorească s-au terminal dintr-odată printr-o puternică izbucnire de râs.

Ei bine I haide să râdem, îngerăși cu peelea neagră. Așteptați un pic mâncătorilor de oameni, am să vă servesc o gustare în felul meu. Maimujorior aveți dinți buni și voi vedea dacă veți digera ce vă ofer.

Apoi s-a adresat chinezului și lui **Friquet**

— Sus toată lumea I Flees re le postul de lupta

Friquet, cunoscând nesfârșitele posibilități ce le păstra în rezervă inventivul marinar, a desfășurat vela prinse de catarg ți-a ridicat-o, a apuca scota și a așteptat noi ordine. Frfsște că piroga nu avea cârmă în locul acesteia, PIB - rro u apucat o vâslă lungă și s-a așezat la pupa **punându-și** la picioare un sac, al cărui conținut R Intrigase în ajun pe Friquet când se afla pe carcasa lui Lao Tseu.

— Sunteți gata?

— Gata!

La suflarea brizei, vela & - a umflat și ambarcașa se înclinat grațios, duipicând cu provo, valurile verzi ale goltolu. În timp ce lăsa ta pupa un siaj de spunea alba

Ai mereu la tine o bricheii, nu-i așa, fiule?

Cu titil și cremene **n**!

— Buri, Scapără bricheta și aprinde Utilul, i a „Ji

— Iată că s-a fiort X **v/-v**

— Foarte bine, acum dă-nu-l și lasă-mă pe nwe să drotam*Voi - Cârmi drept spre șirul acela de pirogilpacă mă vor lăsa să trec, nu voi spune nimic. Însă dacă mă **vot** face să opresc, zău **cu** atât mar râu 1 La război ca la războ* Tu să pregătești pușocile în timp ce eu mă va* descurca cu maimuțoi, nimic nu te vu împiedica să le sufli în nas câteva gloanțe, să-i lăsăm însă să înenapă ei

Flotila, dispusă într-o ordine ireproșabili, la cel puțin cinci sute de metri, ocupată de P hoardă de sălbatici aâuți, cu fețele zugrăvite, «re așteptau cu mâinile înălțate, înarmate cu securi din piatră și lănci, oferea un spectacol straniu și înspăimântător. Tăceau, și liniștea Jăltwtkā era mai cu mult mai cumplita decāl strigătele lor obișnuite.

Se cere-Inir-adevăr un curaj dincolo de orice margini «să te arunci cu sânge rece asupra acestui șir fioros, larg deschis ca Ș* gura imensă a unui animal apocalptic.

Pierre legam surâde. Friquet, înarmat cu o pușcă, privea pe sub cozorocul caschetei ca să nu fie jenat de soare. Bietul Victor clănțănea din dinș, pitulat în spatele parizianului. Amtoarca-a lor nu era decât la vreo treizeci de metri de papuși, când deodată pe lângă urechea maestrului tunar a trecut șuierând o piatră.

Acesta a fost ca un semnal. Pirogile aflale ta jumătatea somi «CuKii au început să-și miște extremitățile ca să-i încerculască pe europeni. Apo», au răsunat urlete înspăimântătoare și în preajma «lor doi prieteni au început să ptouă cu pietre. Ce altminteri zadarnic, deoarece ei se lăsaseră cu prudență sub njwelul bordajului, gata să răspundă la momentul potrivit.

Fierra a făcut imediat o manevră ciudată, a cotrobiri prin sac și a sees o minge mare cât o portocală, și apropierea fitilului aprins a fost o treabă de o clipă.

Ah! vreți să ne masacrați, flăcăi, a strigat el cu voce tunătoare. Ei bine I veți vedea ceva frumos. Vi voi învăța să juca? de-a minge cu mine.

Cu aceste zise a aruncat căi a putut de departe proiectilul ce-l ținea în mână. Acest» a străbătut aerul însoți de o ușoară dâră de fum. Apoi a căzut în mijlocul cefei mai apropiate pirogi din dreapta, în același (imp. Friquet a prins să tragă spre stânga. În câteva secunde, taintervale scurte, au răsunat două detunături. Una scurtă stridentă, urmată de un șuierai. Cealaltă, înăbușită, surdă,

\$-3 produs chiar în ambarcația adversă.

S-a răspândit imediat un fum des și alb, nu destul de repede totuși ca să nu l se vadă slabul bordaj făcut fârima și cei patru oameni care o ocupau aruncați în mare, merți sau grav răniți

— Ei drăcie a strigat parizianul. Asis-i o grenadă.

— Hei4 parizianule nu a< aruncat niciodată niște cartofi copt) de acest fel Spre niște javre care produc sunete discordante pe scenă Pldosc I pentru a doua oară. Foc și lunete! sau vom fi prinși.

Strigătele de turbare și de durere au ajuns Is o intensitate nemaipomenită. Din toate părțile veneau pietre de bazalt și sulițe, însă loviturile r-l + guri ăla atacatorilor nu puteau să-i atingă pe francezi și pe chinez, ascunși în barcă.

Piane s-a mișcat atât de iute, încât cartofii lui cepti aruncați cu îndemânare și efect, au deschis curând o trecere prin reduta mișcătoare.

— EL bine l tuoudilor,» și avut ce ați vrut. Lăsați-ns să ne vedem da treburi și înto & reeb-vă acasă Deschide ochii la gruie, matatoiula. Fă în așa fel încât pușcociul nu să-l doboare pe primul care va încerca să ne oprească.

Nu avea rost această recomandare... Maimuțoilor4 le era de ajuns deocamdată. Erau bătuți, și încă bătuți mâr Aveau pierderi considerabile. În oameni și amharcații. Pa valuri pluteau numeroase trupuri de abanos, amestecate cu bucăți de scânduri, fragmente de catarge, și zdrențe de pânze.

Oezasinul era complet

Pe cuvântul meu, a spus Pierre Le Gal („în momentul când împinsă de valuri, piroga sârea ca o pasăre de mare alunecând pe vafuri, nu noi am fost acela cerc le-am căutat prkmă. Mulțumiți ori nu, ei se vor descurca în ce mă privește, eu mi spăl pe mâini ca defunctul Pilat din Pont EL, ce ai de spus de asta, matelotule?

— Spun că am fi fost prinși, Fripți și mâncat dacă nu aveai ideea de a lua de pe navă secul cu aceste jucării Mă întreb totuși ce puteau face cu de păgânii americani pe Lot Fsqi/.

Cum nu-ți dai seama?

— Deloc.

Vasele care transportă culi sunt de obicei înarmate cu tunuri mereu încărcate cu mitralii, dispuse în înirapunți pentru cazuri de revoltă. Când chinezii încep să se pună în mișcare și își distrug închisoarea, la un semnal o parte din pereți alunecă pe un șanțuleț, lăsând loc suficient pentru trecerea unei descărcături de mitralii. Bastimentele oare nu sunt dotate în BCest fel se mulțumesc cu un fel de grenade, pe care te aruncă, dacă este cazul, de sus de pe platforma tombuchiului. Asta rareori rămâne țâra efect.

— Este crudă, dar expeditivă st

Ei drăcae!... ”.

— Ce s-a mai întâmplat? (y J

— Nu avem apă o

— Păi, dacă eram pe uscat, pe la maica Bigorneau din Lorient, nu mă nefaișleam defel de acest ceai de broaște, însă aici, gata să înfruntam largul mării, mi se par grav ține seama însă de cete treizeci și ceva de nuci de cocos, care conțin fiecare câte vreo fumitate de teru de și aceste butoiașe, fiecare poate cu o capacitate de zece litri.

— Butoiașe... de unde naiba feai luat?

— Le vezi și tu ca și mine. Sunt meșlortfe dendigent, fără cercuri și doage, și se compun dintr-un fragment de bambus cu două noduri, tăiate, crede-mă, Feeria precis cu secure din piatră de către necredincioșii pe care înemar i-am pârs ”.

— Perfect. M-ai liniștit CĂci, vezi tu, mi-ar plăcea mai mai! să rămân pabu zte fără o fărâma de biscuit de-o & douăsprezece ore fără să beau.

Pioga papuașă bine susținută de balans-ar a ieșit

viataște în pană mare. Vela era de ajuns să asigure mersul, căci briza sufla bine și vâslele se odihneau, în perspectiva vreunei lipse vânt. Pierre se orienta cu ajutorul unei busole mici urmărind drumul de parcurs pe peticul de bălă, și sigur de acum în colo, și-a aprins pipa.

Galantă brizei, căldura era destul de suportabilă, și această primă zi s-a scurs ca o adevărată călătorie de plăcere. A venit noaptea, și carnea fericirii, a apărut luna răspândind suficientă lumină ca să fie condusă cu ușurința navigația ambar capei.

Cu toate că harta nu indica recifuri, Pierre și Friquet știa că hidrografa acest în părți a Oceaniei era încă foarte incompletă, și se rezumau să-și urmeze calea la lunetele satelitului nostru, al când surâs pe Ad se reflecta pe undele liniștite.

Și-au moderat mersul pirogii, căci după douăzeci și patru de ore de navigație. În momentul în care soborul au auzii în față un muget puternic de cascadă

— Să vedem, a spus Pierre, unde naiba ne aflăm? Nu am făcut lătoși un drum greșit. Harta nu indică rumte și totuși auzim marea spărgându-se la marea puțin de o mite sub vânt. Suntem, după o oarecare estimare, la mai puțin de patruzeci și cinci de mite de Insula Masacrului cu toate că acul magnetic îmi arată că ne aflăm pe drum bun, totuși suntem în față unor Blăner necunoscute până în prezent. Cea mai bună metodă de a evita un recif sau o coajă de năcă ca a noastră este de a ne opri sau de a-l ocoli.

Ca o măsură în plus de prevedere. Pierre temându-se de un curent care putea să devieze ambarcanta spre coastă, a luat ca și înțeles o vâslă și după două ore de vâslire din toate puterile, au ajuns la un țărm înviorat, la scări vederea parizianului a scos un strigăt de admirație.

Acest ucat minuscul are un alai, o insulă de corali, ce se întindea circular în jurul unei agune interioare, cărei îi servea de centură. Marginea îi era tivită de o fâșie de

abia observată da nisip fin și alb insulița având forma unei brățări compusă în întregime din corali. Acesta era un exemplar desăvârșit al unui atol. Ca și wsuta Woodiarefe avea un brâu lung și Jos un fel de pervaz exterior de stând de corali care oprește și frânge efectele mării. Vegetația era monotonă, pe acest sol crescând doar câteva rare specii de arbori. Totuși aste nevoie de un dimai tropicale ca să aibă ioc dezvoltarea unei vegetații viguroase pe acest sol calcinat și stâncos. Veșmeu) cocotier, arborele de nelipsit al insulelor de corali, Se proiecta cu un frunziș elegant, printre cete trei sau patru alte varietăți răspândite de văluri pe acest refoglu dezmoștenit Pe lângă resac, și vântut aducea semnte de plante. Aici eșuează semințe de săpunari, ricini, dragonleri, nucșori, viță sălbatică, smulse de taifunuri de pe martfe continent asiatic. Se întâinose ți semințe urnite de giganți, precum tecul, cedrul roșu sau alb până și de gumler albastru din Australia, în stare perfectă de conservare. Se presupune că având în vedere direcția vânturilor și a curenților, aceste epave sunt Fmpinșe de musonul din nord-vest până pe coastele continentului australian și aduse apoi de vânturile alizee din sud-est. Se înțelege de la sinb că un anumit număr de spinințe nu rezistă scufundate multă vreme în apă. (Însă dacă cele mai plăpânde pwi, cete mă: robuste supraviețuiesc cu Icată puterea germinativă, dovadă fiind vegetația care acoperă cea mai mare parte din insulele de corali.

Pe aceste Insulițe nu se găsesc decât puține seu deloc animala terestre. Câteva șopârte, numeroși păianjeni și nenumărate legiuni de furnici care aleargă moreu în zigzag în toate părțile se plimbă grav crab-pustnkă sub carapacee far luată de pe plajă Apoi, poate fi văzută o lume întreagă de zburătoare acvatice, precum frogote, bibilict, faefont, rândunele de mare, învârtindu-se înnebunite și repazindu-se furioase cu ciocul înainte în apa limpede.

Duși solul atolului are un strat destul de subțire de humus, format de rare resksri organice căfcaroase, rând aproape sterp în elementul lieftid viața este cu mai mult rtecât abundentă. Atât de necrezut de limpede este apa, încât prrrvoie poate ajunge până la fundul solid famat de o pădure de tufişuri din piatră. Atrăși în apropiere coastei, o mulşme de peşti împestrița? mişcându-se rapid de acolo în acolo, merg şi se întorc urmărindu-le, înaucşându-se, mângându-se într-un spectacol extraordinar. O mulţâne de wetăţi viu colorate, transparente sau cu carcase de oţel, man şi mici, unele mai ciudate şi mae fioroase decât altele, aşteaptă prada pe fundul cafoaros, sau ţâşnesc în goană nebună spre suprafaţă. În sfârşit, atrăgeau atenţia cârduri de rechini mici cu înotătoare negre, Jeluitori pptnqdios, lacomi şi mereu la pândă-Cer Irei prieteni contemplete ufoiţi acest spedicof şi doar preocupările momentului au fost cete care i-eu smuls din vrajă, după ce au debarcat şi amarat sebd piroga de un aâbust, punând piciorul pe recif, au început hoinăreala obişnuită a tuturor naufragia? for ca ea, în căutarea unui adăpost în apropierea vreunei surse de apă bună de băui căi mai aproape da ţarm. Această primă parte a preocupării lor s-a făcut cu o voce bună, cu care nimeni (între ei nu era obişnui de la plecarea de (a Macao. Nu numai că au găsit un loc potrivit, dar şi apă dulce din belşug. Această apă, provenită din pfpi, ora reţinută de bazine naturale tomate de corali şi acoperite de tufişuri ce îi împiedica evaporarea.

Curând, pe atot a domnit o asemenea veselie, o veselie slobodă, sărbătorită de un răs de satisfacţie, ce sfida în mod plăcui zitele funeste suferite de toţi, o bucurie opusă morţi. Chinezul Victor, tăcui cum sunt de obicei compatrioţii săi, devenii francez prin adopţie, participa din toată inima la această bună dispoziţie.

Pierre Le G*H, destins întins alene pe un culcuş des de frunze de palmier, urmărea pe deplin fericit, din poziţie

orizontală, părăjirea unei enorme broaște țestoase ce se perpetua în prootia carapace.

8. PRIMUL FOC DE PUȘCĂ AL LUI PIERRE LE GALL

— La ce te gândești, matetotiie? a întrebat Pierre legam. sm» Js în sfârșit din mutismul său de mireasma răspândită de broasca țestoasă, observând că și prietenul său se prăbușise într-o tăcere adâncă.

Parizianul **b** tresărit ca și cum ar fi auzit o voce străină. Aooi, după această emoția trecătoare, a răspuns cu glas încet și grav, ce contrasta evident cu obișnuia lui bună dispoziție

Mă gândesc că timp - **l** trece și noi stăm pe loc. Trebuie să ne reluăm cât mai repede navigația întreruptă și să ajungem în reglum mal cnuizate...

După o noapte petrecută pe atol, piroga a tosi pusă pe valuri și cei trei, încărcăți ou o imensă ciozvârtă de broască țestoasă, au lăsat în urmă lor reciful coraier, a cărui prezență i-a impresionai atât de mult. S-au scurs patru ezite fără atie întâmplări decât vederea a numeroase întinderi de uscat separate de strâmtori, pe care înquet le credea pe bună dreptate că erau insulele Enirecasteaoux. Acest grup situat la capătul de sud-est al Noii Guinee, este cunoscut doar cu numele. Ca și altele, și acesta a apărut ca rezultat al acțiunii cora-Sere, fiind locuit de negri lot ața de neprimfieri ca și cei de pe insula woodlärck, judecând după strigălefe și gesturile amenințătoare pricinuite de ivirea pirogii.

Era cu neputință de debarcat, spre marea nemulțumire a lui **Pierre**, care ar fi vrui să petreacă puțin pe uscat și să mănânce altceva decât merindele nu prea subslanțibile îmbarcate în grabă.

Improve, Friquet râdea din toate puterile, aproape disprețuitor, fiind sătul până peste cap de aventura cu papuași **p** prin care tocmai trecuse.

Maistre **Pierre**, a spus el cu jumătate de gură, fs bun

și mai așteaptă un pic, și vom avea o mâncare demnă de un restaurant de pe bulevard.

— Hm! a mormăit bravul marinar, Bulevard bulevardul tău de care vorbești mereu este departe, ștregar supărăcios. Ai să te mărginești să mănâno toate aceste uscături mizerabila aduse cu noi, ca și cum ar fi cea mai fină făină de grâu...

— Uscături! I-a întrerupt Friquet scandalizat, aceste igrane, palatele, nucile de cocos, bananele, cum n-am mai văzut nici... Dar într-adevăr, ai dreptate, ar trebui să tragem la țăr^m ca să ne cdkhnim puțin după lunga călătorie cu Lao Tseu. Așa că propun să debarcăm cât mai curând și să căutăm un loc unde să ne deounem armele, proviziile, uneltele și muniția, tot ceea CO nu putem lua du noi ^dacă dorim să cercetăm inlenorur regiunii.

Om Fericire, pe aici nu lipsesc peșterile.

Ajuns* acolo, vom scoate catargul și vom scufunda barca Id Cinci sau șase brațe la fund, în aș» fel încât să nu poată fi văzută.

— Este în regulă, proiectul tiu o minunat și nu rămâne decât sâ4 executăm chiar din ces1 moment.

Acostarea a avut loc fără niciun incident și planul parizianului a fost înfăptuit pe foc După ce piroga a fost scufundată,» ar conținutul e* și modestul for avut a fost ascunse în nâțta scobituri adânci, și-au Iubl cu o* armele, câta o bardă, ferestrâul și au pătruns pe uscat călăuzi? de busolă.

În câteva minute s-au pierdut din vedere și s-au pomenit dintr-odată în mijlocul unei splendori ale florei ecuatoriale închipuiți-vă o grădină Imensă unde cresc vegetale enorme și fantastic de frumoase, care îi fac să scoată strigăte de admirație chiar și pe cei mai puțin impresionabili. Mimoza, tecul, nuctorul, pandanusut, areorete de pâine, ftcusul palmierii da toate felurile, ferigile arborescente, leguminoase cu frunziș delicat în

«ioze-sanzieivo terminale la vârf cu coroane dese și mereu verzi, presărate cu flori fermecătoare, din care **w** fosă în jos **ca** oișle frânghii groase liane împodobite cu corole sclipitoare

Nerâmânând insensibil la aoeactă priveriște încântătoare, Friquet nu uita de măsurile elementare pe care nu le neglijează niciodată cei care străbat pădurile wgine El și-a ridicat iute securea, mereu în dreapta sa, și dintr-o lovitură a făcut o la: elură ușoară în tulpina unuia din arboni gigantici încărcă? din belșug cu ortadoe...

— Asta-i ca să ne regăsim drumul la reîntoarcere.

— Și ca să ne luăm tot aici ți dejunul, a făcut **Pierre** Le Gali ducându-și rapid pușca la umăr și trăgând spre cel mai des tufiș, de pe crăcite cărui» și-a luat oborul cu zgomot de tunet un înirag stol de papagalii scoși din siesta tor de acest joymai, protestând cu țipete.

f na ztxrat dejunul, bătrâne Pierre.

— Unde naiba holbezi, măi... Lighioane mea nu se cocoțează ca și «papagalii, pentru că aleargă ca un caraghios pe covertă, Haide! când îți spun, a reluat Pierra Inlundându-se în desiş și reapărând după un minut târând de o labă «**n** patruped ciudat, a cărui Wană mătăsoasă, cenușie, era străpunsă de glonț Acesta se mănâncă, nu-i aș» 7 a întrebatei.

— Doar știi tune că se mănâncă, bătrâne Pierre, și pentru început, a» o mină norocoasă. Este un cangur superb, un cangur delicios.

Bine **am** a A-l jupui cât ai bate din palme **între** timp fă focul... ca să nu pierdem timpul.

Survlem rupti de foame **t**

— În ce mă privește, aș mânca și cotlete de etefarit, o ciozvârtă de tigr, mușchi de câine turbat... Haide, hei! Înfometăților, va începe Empârțirea. Nu există rud pâine ma vin, însă carne proaspătă după voie.

Din fericire, PSerre nu a așteptat multă vreme.

Friplura sa pârljolea de-aqum și cangurul, străpuns delicat de o luptină de canotier a răspândit de îndată o aromă extrem de plăcută.

Friquet lipsea în timp ce prietenii) său supraveghea friptura cu ochi aprigi și nări dilatate. Curând el s-a reîntors cu Victor împovărați amândoi ca niște catâri.

Iată aici desertul, înfometalule. Niște banane, mango și ananas. Ei, ești mulțumit?

— Ca un amiral.

— Atunci la mâncăm, Căci nici noi nu avem stomacul în câfcâie în tinț> ce consumau această masă, de oare organismele lor groaznic de slăbite avuseseră atâta nevoie «Oricât era de preocupat, Friquet, care lucru rar, nu-și deschidea gura ca să vorbească, a luat primul cuvântul.

Și acum, după ce ne-am mai refăcut, să fiți de acord, prieteni, să ne ocupăm de viitoarea aprovizionare, Ocazii ca aceasta sunt rare dacă ar fi să credem povestirile călătorilor care pretind că Papuășia este destul de săracă în vânat.

— Eu, a spus Pierre voi face tot ce va trebui. Hg>de spune care este propunerea ta, matelotule.

— Lată care. Ambarcatra noastră poate să transporta două mii de kilograme de aemenle.

— Un matelot ar spune două tone.

— Fia, două tone. Suntem în ajunul unei călătorii foarte lungi, Cne știe dacă vom mei putea să debarcăm undeva ca să ne aprovizionăm 7 Se cere deci să avem la îndemână alimente de primă necesitate, în așa fel încât să nu debarcăm decăl în cazuri de urgență.

— Este foarte bine, fiule, adrwțând că putem să ne umplem destal de bine cămara cu alimente, ești sigur că odată cu timpul aceste provizii nu se vor strica repede și nu v-am rămâne decât cu o încărcătură de ciuperci 7

— Eu răspund de lot d de făină, de făină ca și de pește, și dacă Chibzuim bine aprovizionarea, acestea se vor

păstra cincisprezece zile sau trei săptămâni, în ce privește făina, șase luni și ceva.

— Să nu ne mai gândim încă la came sau pește. Există posibilitatea de a afirmare, dar făina, unde naiba vei găsi făină?

Mă gândesc la sago.

— Ei bine, și... 7

— Vom căuta aagotieri și mâine în zori vom începe recoftarsa.

— Aturtă sagotierui este ca și cum al spune un tel de arbore de pârne al cărui fruct în loc să conțină aoaa pastă moale, ceea ce totuși nu-i râu oferă o făină. Mi se pare că am auzit vorbindu-se de asta.

Nu ai auzit toiu! despre el. Acesta este un trunchi în care se găsește o măduvă, o substanță prețioasă care este pentru populația pofeneziană ceea ce este matâocul pentru locuitorii din America tropicală, care într-un cuvânt înseamnă pâine. Să mai înaintăm și îl vom găsi ceva mai încolo. Privește trunchiul acela aptecat spre pământ ai frunze imense ou vârful terminat printr-un enorm buchet de flori.

— Aceta-i sagoberui 7 Nu ne va fi greu să-l doborâre. Ce conformare ciudată are 1 Ne apucăm de treabă?

— La ea bun. Se lasă în curând noaptea. Va trebui mai întâi să na pregătim un adăpost în caz de ploai e îl vom lua mâine făina...

9, COMESENİ NEAȘTEPTAȚI

De la înălțimea artxxilor un grup de papagali palavragi au sunat o trezrs zgomotoasă, care l-a scoape cei trei prieteni din somnul lor adânc.

— Haide, la ireabă, băieți, a pus Pierre, primul care a fost în picioare. Soarele strălucește, securile sunt ascuțite, așa că, repet, la muncă!

— Fie, dar află că vom recolta mai târziu făina. Ca să nu pierdem un timp prețios, eu voi merge să fac pâină

atunci pregătirile, în primul rând, va trebui doborât acest cocotier încărcat cu vreo duzină de nuci de cocos neajunse încă la maturitate.

— Lată a pus Pierre, tăind pe loc, cu cinci sau șase lovituri puternice la socure trunchiul zvelt, are să prăbușit cu zgomot.

— Privește acum acest buzunar Hbros cu împletituri e culoarea tabacului, care acoperă baza fiecărei riuc» 9 Ne va servi în această după-amază să cernem măduva din sagotier. Trebuie a A-l scoatem cu multă atenție fără a-l destrăma.

— Tată, s-a făcut a continuat bătrânul matelot.

— Și acum să căutăm copacul nostru. Privește acolo unul care mi se pare potrivă. Nu-i mă prea înalt rwd prea yos și judecând după praful gălbui care acoperă baza frunzelor, este plin de făină savuroasă.

Și-au doborât... Harnicii naufragia? și-au continuat treaba cu fofoa și spre seară îi aștepta primă masă preparată om făină de sago.

Nu s-au așezat bine la cină, când dimtrio dată însă au fost opriți de zgomotul unei togi grăbite și de găfăitii unei ființe cu răsuflarea tăiată. Îngrijorat. Friquet a sărit drept în picioare, cu sabia în mână. La rândul său, marinarul a apucat o băla ce îi servise Ea scoaterea făinii din sagotier și s-o pregătit de apărare.

Sufocat și verzui sub epiderma lui galbenă. Victor, cu gura contorsionată, cu ochii scoși din orbita de spaimă, s-a ascuns după ești a arătat cu degetul perdeaua deasă la frunziș, care mai flutura încă răscobtă în cursa tui nebună. Sărmanul băiat, stăpânii de groaza ce îi descompunea trăsăturile, nu scotea niciun strigăt.

— Ce este, Victor, l-a întrebat în sfârșit Friqubt cu voce scăzută, ce s-a întâmplat? Te vād speriat. Al Călcăt cumva pe coada vreunui șarpe? Te-e urmărit vreun tigr?

— Nu domn, a bătugultel... Nu... nufială... sălbatic...

acolo.

— Sălbaticii... Sunt mu»??

— Două sălbatic.

— Nu sunt decât doi 7 nu trebuie să-ți faci atât sânge rău, bietule băiat. Și unde sunt?

— Aceto în padule.

— Nu sunt deci decât doi, a făcut cu voce tare parizianul, pe un ton toarte potent. Să le dăm atunci voie să intre.

Această invitație corc Rală formulată cu un accent de neimitat de către tânăr, care îi era tipic ștregarului din Paris, a obținut un succes total.

Frunzișul verde s-a dat pentru a doua oară la o parte, dar încet și cu grijă, și și-au făcut aparilia două ființa stranii. La început atitudinea războinică a ștregarului a părut să-i zăpăcească, cu toate că erau înarmați până în dinți, Dar și Friquet, în fața comportării lor și-a lăsat în jos formidabila Iu» sabie de abordaj și a înaintat spre ei zâmbind.

— Mâi, la te uite 1 a spus el cu ironie după cum îi era obiceiul. Suni sluți că niște maimuțe și murdari ca și un colector de zdrențe.

— Cu aHe cuvinte, ha întrerupt Pierre Le Gali, ar avea tare mult nevoie Fiecare de o băle serioasă, de o frecare cu cărămida și de o lovitură puternică de mătură.

— Lăsând I* O parte acest aspect pute măgulitor, ei par să se prezinte fără gândul pre Donceput de a ne transforma 5 n pulpă de vă>că la grătar, așa că să fie bine veniți I

Negrii, înmărmuriți de acest potop de cuvinte, nu inspirau totuși încredere. De mărime mijlocle, împodobiți cu brățări de aramă.cu inele în membrana nasului și în lobi» inferiori ar urechilor, făceau totuși o ușobră concesie rușinii atârnându-și ta șold o draperie de culoare mei mult decât îndoielnică.

Acoperi peste tot cu un strat dea de murdărie, cu picioarele jupele, fără îndoială că rezultat al unei alimentații proaste sau insuficientă, ei răspundeau un miros de mosc în stare să pună pe râs un întreg grup de caimani.

Focare era înarmat cu câte o lance înaltă de dat metri, cu vârful din bambus, cu hampa împodobită cu penb de casoar și cu arcuri grosolane din lemn cafeniu, cu corzi din ramuri de palmie. 1

După examinarea de câteva secunde cu care i-au supus pe oamenii din fața loc, ei s-a bătut jalnic pe burtă, cu un gest caracteristic ce înseamnă în toate părțile. Îmi este foame 1*

Friquet înțelegând ce voiau, le-a Z «:

— Așteptați doar o clipă. Ieri am fi fost foarte stânjeniti și nu v-am fi putut irtvifa la masă. Astăzi însă altfel stau lucrurile. Dulapul ne este bine umplut sau cum bine spune Pierre Le Gali, buncărul cu alimente este plin... Dar întrucât voi nu-i veți înțelege pe matelot decât în franceză, iar un discurs lung ar însemna o farsă, lată ce vă pun sub nas.

Cu aceste zise, a oferit celor doi înfometați o porție mare de sog o cu resturi de cangur, un ciorchine de banane și o bucată mare de varză de sagotâer

Este cu neputință de descris expresia de bucurie fără margini de pe cele două fete ale insuiarior 13 vedereb acestei dărnicii. Un surâs cu buzele groase întinse până la urechi, le-a descoperit un șir de dinți din fildeș, a căror albeață nu o pătase deloc betelul. Apoi, fără a pierde Ifenp, cele două guri, două abisuri, sau căscat imens și surâsul le-a dispărut ou promptitudine dezvăluind niște maxilare de o putere necunoscută-Potolirea foamei a durat un sfert de oră. Cei doi inși, ghiftuiri, au scos în același timp un oh fie satisfacție și și-au mângâlat încet burțato transformate puțin câte puțin într-o umflături voluminoasă.

Apo» au bălmăjit câteva cuvinte într-o limbă necunoscută, spre marea uimire a lui Friquet, care ar fi dorit mult să schimbe oet puțin câteva cuvinte cu el.

Dar surprinderea l-a depășit marginile când Victor, care ascultase CO spuneau și văzuse uluitoarea lor voracitate, și-a învins groaza» și aproplindu-se de ei, le-a răspuns.

— Ah, ia te uită! cunoști limba sălbaticilor? l-a întrebat parizianul năucit.

— Nu! Sălbățici volbește o pic malaiz. le înțelege malaiz

— Mataieză ei ventesc mataieza, dar atunci se află nu departe de aici vreo așezare ceva mai ovfifzată. Drace! asta ne schimbă cu totul planurile.

Dar va» I speranța a fost de scurtă durată. Musafirii naufragiaților, ou tobe că cunoștințele lor de limbă maiaieză erau foarte restrânse, eu putut totuși să ofere europenilor câteva informații interesante, lată ce le-B spus pe scurt Victor, fără îndoială un interpret zelos, dar al cărui limbaj avea și el nevoie de explicași.

Cei doi înfometați erau niște karoni niște indigeni ce se găsesc în partea de sud-vest a Noii Guinee. Ei au arătat spre apus, spunând că mergeau de multă vreme, de foarte mult... Că la procaro erau mai numeroși, dar ceilalți au fost decimați de dușmani puternic într-un război înverșunai, Toți tovarășii lor fuseseră mâncăți. Ei eu rămas singuri rătăcind la întâmplare ca niște buimaci.

Aș jura, 9 spus Friquet după ce traducătorul a expus cele auzite, că examinează Adu-te fizrtiJ, li se putea acorda, fără un examen în prealabil, o diplomă de antropofagi. Întreabă-i totuși dbcă mănâncă și ei oameni.

Cele că ta va întrebări i-a făcut să izbucnească în râsele. Fețele tor îngrozitoare și respingătoare li s-au luminat de un fulger, de o poftă nemăsurată și s-au grăbit să răspundă afirmativ, de parcă nimic nu era mai firesc în

lume decât canibahsmui.

— Și au mâneai mulți oameni?

Unul din ei și-a întins ou modb & tre' mâinile indicând că participaseră la zece mese unde s-a mâncat carne de om. Celălalt și-a arătat mai întâi degetele picioarelor, apoi cele de la mâini.

După o bună aritmetică, asta însemna douăzeci Et bine I era limpede. Ciudat mod de a înțelege raporturile sociale ale populațel unul meleag ca acosta.

După o discuție lungă Insolită de semne expresive, Victor și-a continuat interesanta sa traducere și Friquet a crezut că înțelegea că acești karoni să feresc din toate puterile să» arunce asupra pwulhji verut. El mănâncă numai cadavrele dușmanilor uciși în război.

— Această deoeetxre este un pic cam dibace și a ne știe decă foamea care îl hărțuiețbe mereu pe acești nefericiți nu este cauza principală a acestei practici monstruoase.

— Și sago? Fa întrerupt pe drept cuvânt Plane Le Gali. Deoarece nu trebuie decât să se aplece ca să-l ia... de vreme ce un om poate să-și asigure existență cu el pentru zbeb zile...

— Nu am pretenția să-i scuz, tosă... Parizianului i-a tăiat vorba un şuierat ascuțt și în tulpina unui bananier s-a înfipl o săgeată zimțată, chiar deasupra capului unui karon.

Sărmanul nenorocit cutremurându-se de spaimă, s-a lăsat să cadă la pământ

Piorre fi ou Friquet și-au apucat puștile f I s-au pregătit de apărare.

— Ude că-i bună I a exclamă parizianul, nu suntem deloc liniștiți de câteva zfle. Reîncepe încăierarea.

Deodată, în imensele desișuri au răsunet urlete sălbatice, și bruscate, crengile s-au agitat în toate în toate păr? te.

10, PRINȘI DE ANTROPOFAGI

La vedere au ieșit agitând arcun și sâgoți vreo duzină de papuașt, care i-au înconjurat knbdiat pe cei doi kawni cuprinși de a groază fără de margini.

Fideli obiceiuaul lor de prudență, atât cât era posibilă înțelegerea, europenii nv au alacat, de altfel siguri de puterea lor fizică. Noii ver Xti, care poete îi voiau numai *pe* kanzil, au avut un moment de șovăială la vederea albilor, a căror prezență în asemenea toc și cu o asemenea companie li se părea ciudată

S-au consultat cu voce tare și cu gesturi, apoi văzând atitudinea hotărâtă a parizianului șx a marinarului breton cu cete două puști, cărora păreau să te cunoască perfect folosirea și-au îndreptat Imediat mânia asupra celor doi sărmani negri, care luaseră culoarea cenușii de spaimă. La let ca niște animale prinse în capcană, nu încercau nici măcar să se apere. Teama îi paralizase, împiedicându-le orice mișcare.

Doi dintre el i-au apucat pe fiecare de claia deasă de pâr și shau ridicat porta, sabia pe care papuașii nu uită niciodată să o poartă și le servește la toate cete Le-ar fi tâlat capetele fără mă o formalitate, dacă înquet și Pierra nu interveneau ca să împiedice acest masacre Marinarul, mereu îndemânatic, Ta doborât cu pumnul dintr-o mișcare pe unul cu sabla. În timp ce Friquet *cu* mai multă imaginație. Fa lungit pe spate pe un altul, cu o piecftcă pe cât de elegantă pe atât de irezistibilă.

— Ce multă vrem* nu am mai tras un șut, asta îmi va dezmorți un pe e picioarele.

Acest atac subil l-a dezorientat pa războinici, care lucru ciudat, păreau mai mult uimiți decât furioși. În timp ca cai doi de jos se ridicau buimaci, tar ceilalți dădeau un pas îndărăt cu un fel de teamă respectuoasă, cei care părea a fi șeful și-a lăsat în jos vârful lăncii și s-a adresat europenilor într-o limbă necunoscută.

A vorbit mult și cu gesturi însuflețite. Oratorul a arătat mereu spre **k** a reni copleșit de groază, și a aimulât tăierea capetelor, după care a deschis gura mare și a arătat când spre albi când spre negri.

să mă ia nalbă! a spus Friquet pe jumătate râzând pe jumătate nbcâjil, imbecilul ne la drept antropofagi.

«Într-adevăr, a adăugat Pierre Le Gall, «le toarte greu ca un matelol care a mâncat treizeci de ani fasole și stânină sărată să fie astfel socotii de un amărât de tuciuriu!

— Să vedem, trebuie să fii? mai dobitoci decât o tigvă goală. Dacă am mânca oameni, mi nq-am speti preparând saga. Să Fiți siguri de asta... Mie îmi place să mănânc asta și aâleie de pe pământ, frunze, semințe și nu...

În același timp a luat o porție de sago și a mesleeat-o ou vâdiți satisfacție. Apoi arătând pe rând înspre cei aoi negri și apoi spre gura sa, e tăcut gesturi de dezgust lăsând să se înțeleagă că îi plac alimentele vegetale și că îl îngrozește carnea omenească

Oratorul a mai continuat cu pantomima lui, însă în așa fel încât să-i arate Lui Friquet că el nu avea nicio intenție să-l captureze, oăd credea că parizianului nu-l plăcea carnea de om amestecată cu Bago.

— Nu-i un Cretin mai mare ca acesta. Acum crede acum că care îmi place carnea târă pâine Cum să-l tâc să înțeleagă pe acest îngrămădit de papuaș 7

Vorbăna băștinașului a continuat cu un spor ce părea da rău augur, cu atât mai mult cu căi alți negri revenindu-și din surprindere iși pregăteau încet armele, fără îndoială în vederea unui atac imediat

Chn fericire, micul Victor **b** salvat peninr a doua oară săuaba. Văzând că treaba lua o întorsătură tragică, a înaintat multă îndrăzneală spre șef, și **l** s-a adresat răspicat, cu o veoe ascutrță, al cărei intonație se ademenea cu acea a papagalilor.

Victor a vorbit mult timp și cu o convingere pe care prietenii să-i niciodată nu o bănuseră. Argumentele lui puteau totuși lă fie descifrate, căci o minune t Chipul încruntat al șefului s-a luminat de un surâs târg El și-a lăsat armele și a strâns europenește mâna parizianului înmărmurii Pierra nu mai puțin surprint, s-a alăturat la această politețe neașteptată. Și războinic» care probabil nu doreau nimic decât o bună înțelegere, s-au apropiat cu tot felul de manifestări prietenești.

În Sfârșil t a reluat Friquet după a ce a trecut acest moment, vorbești totuși toate limbile? Ta întrebat pe chinezul voios.

— Nu, Fliquet, El volbesib și malotz. Volbește foalle bun malaiz.

— Și ce ai putut tăi spor mai aefinaaurt?

— Văzându-ne cu antropofag*), a răspuns chinezul în vocabularul lui francez pe care nel îl înlocuim acum, papuașii ou crezut că voi te sunteți aliații și că participați la orbitele lor practici. Ei vă spun că undeva foeria departe înspre apus, au văzul albi îmbrăcați și cu arme ca ale voastre. Aceia erau foarte buni și pașnici și nu ucideau decât fiare Bâlbatică și strângeau păsări și insecte. El îl servise în calitate de călăuză în explorările lor și a învățat să țână la ei. La rândul vostru, a? greșii că a? împărțit masa cu k & cnli care sunt priviți aici ca niște făpturi răufăcătoare, cărora trebuie întotdeauna să și se taie capul

— Să li se tare capul...

— Ah I nu, asta-i bună! Dacă acest brav domn... L-ai întrebat totuși cum se numește?

— Oubinadk.

— ...Dacă acest brav domn Ousmack găsește că este ceva ciudat ca albi să mănânce cam* da cm, spune-i din partea mea ci aceiași albi socotesc revoltător obiceiul negrilor de a-l face bucăți po semenii tor.

El spune că acesta le este obiceiul.

— Trebuie să ş»-l schimbe, cici nu voi permite cât voi trăi ca aceştia, care au fost primişi ta masa mea, să fie atât de laş căsăpiţi.

Ei vor lotuşi asta, dar cer în schffnb mărgelile şi brăţări.

— Spune-i că pentru moment sunt sărac lipii pământului.

Oustnack nu-şi putea crede ochior. Cum se putea ce nişte albi să se găsească pe pământul papuaşilor fără să aibă mărgelile, stofa şi coliere. De ce au venit lotuşi de atât de departe 7 Nu prind nici insecte şi nici nu vânează pasărea paradisului!

spune-i că noi nu avem nimic din ţoale aceste obiecte, însă îl sfătuiesc să>» lase să plece pe karoni, şi îi voi face un cadou frumos.

— Te bagi prea mult în afacereb asta, firule a spus Pierre Le Gali.

Nu. Aminfaşa-ţi bi> «că avem ascunse în bagajele noastre una sau două cămăşi roşie dă lână. Amicul va fi încântal bucuros de promisiune.

Într-adevăr bucuros de făgăduială, negrul s-a întors spre karon> şi g-a spus în Irmabfvi său plin de difto tgi:

Am vorbit cu oemonii albi. Oamenii albi nu min niciodată... Haide plecaţi I

Cei doi canibaQ, năuciţi şi răpiţi de această ultimă întâmplare, s-au înfors în călcâie şi «au spăfat puţina Cd nişte canguri.

Foarte satisfăcut de acest deznodământ paşnic, şi mereu ospiâl», în aşteptarea mesei de seară tânărul a oferă noilor săi prieteni o gustare. Oferta a fost primftă cu Binabrtitate, cu atât mai mult cu cât un stomac de papuse este mereu got.

Acest iuneb S-a lungit până le d-nă, când doi canguri doborăţi la repezeală de Pierre au fost Ea mare cinste, apoi s-a lăsat noaptea. A fost aprins un foc mare şi

papubșii, bucuroși ce niște copii mari, s-au lăsat pe vine în jur și s-au datat tar glume fi pălăvrăgeli, de care suni atât de dornici.

Conversația era anevoioasă, căci era nevoit să treacă prin două guri, a lui Victor și a lui Ousinack Ea nu lăncezea lotuși, ci dimpotrivă, datorită comentariilor pe care* cei doi traducători le însoțeau cu expfrcățir. Friquet a fost onoraluf serii. Parizianul cunoștea pasiunea sălbaticilor în general, ți-a papuașilor în particular, pentru muzica. Cu toate că vocea îi era falsă, vrednică de plâns, iar cântecul îi era înfncosător de masacrat cu inocentele vocalize, el e depășit cu îndemânare dificultățile și și-a dus la capăt treaba, organizând un concert instrumental căruia i s-a acordat toate aprecierile.

Un concert instrumental la latitudinea de o sută cincizeci de grade și sub paralela zece 1 Dar ștregarul din Paris avea și alte Burprize în sac. În momentul când bravii insulari chiroți cărifau pe nas o melopee Interminabilă și plângăreață, în mijlocul luminișului a izbucni ca o rachetă o melodic armonioasă și pătrunzătoare ca un cântec de privighetoare.

Emoția Beeslo* fințe primitive a test de nedescris, Erai uimitor să-i vezi pe insutări cutremurându-se la auzul corului războinicilor tul Faust în sfârșit, cu răsufierea tăiată, tânărul a trebuit să & e oprească, cu toate că nesățioșii spectatori au cerut cu strigăte puternice să-l mai audă o dată. Înquet le-a tăgăduit că va relua concertul a doua zi, după care a putut în sfârșit să se fcingească alene sub un arbust și să încerce să guste plăcerile somnului. Piorre s-a lungit prietenește arături de el, dorind să afle cum reușise o asemenea performanță.

Uimitor!... tulburător!... nu am auzit ceva asemănător. Ai cumva o cube muzicală în pânțe? Nu ești un om, ești o crgă.

Friquat a început să râdă.

— Să pare că mă iei peste **picio** de parcă nu al și că două bucăți de scoarță foarte netede învelite într-o frunză produc o nuanță de clarinet. Nu trebuie decât să suflă în ele și să-ți cunoști melodia

— DBR instrumentul...

— Îți voi spune un secret Am destulă practică de pe timpul când băbeam trotuarul parizian. Făcând să urla câinii când treceam spre școală. Și acum să încercăm să dormim.

Că nu au reușit, Căci cei doi prieteni au constatat cu prețul unei nopți albe cât de puțin au nevoie papuații de somn într-acievăr, în loc să se lungească pe pământ, ei au rămas chirciți în jurul focului, discutând și râzând despre ultimele întâmplări.

Ziua ce a venit a Fost folosită cu uscarea fainii dn saga și încărcarea ei în pirogă. Negrii, scufundători curajoși, au scos cu plăcere ambarcația din Jainița ei submarină. Asta l-a pemptis lui Friquet să-i înmâneze lui Ousinaok cămașa foyc promisă, pe care șeful a îmbrăcat-o de îndată.

Friquet a aflat intra timp că Ousmack **o** originar din noua Guinoe septentrională, străbătuse până a o patru sute de leghe departe de satul său împins de o misterioasă nevoie de migrate, obișnuită oamenilor din rasele primitive, întâmplarea îl Bdusese la un trib aflat la opt zile de navigație-Datorită curaiutoi și forței sale **d**evenise șeful așezării. Plecase de acolo de vreo cincisprezece zile ca să vâneze și să pescuiască și se pregătea acum să se reîntoarcă.

D-n cele aflate, parizianul a reținut un lucru esențial, acela că zb (ul acestuia era situat undbvs în sud-vost.

— Bravo! **b** exctam-al el **e** este chiar în drumul nostru și vom face călătoria împreună.

Vom forma împreună cu Bmbarcația tor o subîmpărțire navală, Ta întărit spusele prietenuăl său

Pierre Le Galt.

De îndată ce s-au terminal pregătirile, a fost transportată o cantitate din făina de sago și în ambarcația indigenă, ascunsă ou iscusință într-un golfuleț, căreia europenii nwbănuiau existența.

Piroga europenilor a fost amarată de cea a papuașllor, apoi prietenii **noștri** ferici? ca niște naufragia? căra pornesc în căutarea unui uscat mai ospitaâier, au luat loc la bordul ambarcației, pompos denumită nava amrji

Călătoria a continuat fără incidente timp de o săptămână întreagă Navigația se întrerupea pe timpul nopții, care nu era luminată ce lună.

Pe la mijlocul celei de a opla zi, piroga s-a angajat într-un tel de canal ou apă puțin adâncă, presărată cu stând de corali, ce făceau navigația dificilă Apoi canalul a devenit dintr-odată mai adânc și S-a lărgit într-un estuar, care nu era decât vărsarea unui râu.

Din acest moment piroga a întâlnit numeroase ambarcații de toate mărimile. Albii au fost priniți cu bucurie și s-au auzit rostindu-se cuvintele fade însn, bună ziua **domnule**, când s-au arătat europenii.

În preajmă ieșeau din mare numeroase insurte, ca niștii buchete de verdeață. Cursul de apă părea să **&** e verse într-un bazin terg acoperit cu plante mlăștinoase, pe care se înălțau o mulțime colibe cu o înfățișare cu adevărat nemaivăzulă. Pe o pădure de pitoni, înatți de șapte până la opi meni, între care circula în bărci o mulțime veselă și gătită, se odihneau la cel puțin la cincizeci de metri de țarm niște construcții enorme **put-i** mai depărtate ce celelalte. Când înquet l-a întrebat pe Ousinack de ce era această deosebire, papuașul a făcut ou ochiul și i-a răspuns că aarvesc de locuințatinentor în vârsta de căsătorie.

Coliba ce **k** s-a dat ceor trei avea forma unul patrulater maro cu mai muta încăperi cu felurile folosințe. Ousinack a Intrase în ea împreună cu cei doi francezi și le-

a arătatse locuința cu un gest cordial, ce părea să spună: este a voastră I

11. O VÂNĂTOARE DE PĂSĂRI ALE PARADISULUI

Friquet s-a izolat cu cei doi tovarăși al a fi în partea deschisă a locuinței aeriene, pe care Pierre o numea în limbajul lui marinăresc teuga de la prova, unde locuiau de trei zile în așteptarea unei distracții pe care te-o promisese Ousinack. Urma după aceea să-și reia calea cu șubreda lor ambarcație spre strâmtoarea Toros.

În sfârșit, a sosit și marea zi atât de mult dorită în timp ce Pierre. Friquet și Victor mai moțăiau pe rogojini, locatarii casei lacustre în frunte cu Ousinack eu coborât pe uscat în cea mai mare liniște. El s-au reîntors pe platforma locuinței cu Strigăte tot mai răsunătoare, executând o melodie discordantă și purtând ou mare pompă niște saci mari plini cu obiecte misterioase. Sădi au fost duș sus pe platforma colibei» apoi Ousinack și dai apropiați de ai să-i l-au deschis.

La vederea conținutului lor, Friquet nu și-a puțul reține o mișcare de neînvins dezgust.

Aceștia erau umpluți cu cranii omenești, uscate, lucitoare și înșirași câte șase pe liane de palmier.

— Lată deci surpriza, a spus Pierre nu mai puțin Ingrbțoșat.

— Acestea să fie oare pregătite pentru sărbătoare?

— Și privește cu câtă veselie și respect umblă cu osemnte s-ar zice că într-adevăr săvârșesc o ceremonie retigioasă.

Niște strigăte repetate, însoțite de un ritm bizar erau scoase de glasuri bărbătești. Femeile și copiii nepuităeeu ou voci ascuțite, în timp ce cei trei ce conduceau ceremonia scuturau furioși șiragurile de mingi osoase, care se loveau cu un zgomot sec.

Europenii se temeau ca bessl prolog fioros să nu fie urmat de ceva și mai sumbru. Dar nu se mai continuat

ineanta? a s-o terminat și lianele cu craniile au fost legate de stâlpi ce susțineau acoperișul colibeii, unde se clătinau ca niște Felinare la bătaia brizei.

Și acum, putem să plecăm la vânătoare, a spus Ousinack cu obișnuita lui corectitudine.

— Vom plasa la vânătoare 7 a întrebat Friquet Ce fel de vânătoare, te rog prietene papuaș 7

Cea de păsări ale paradisului, a răspuns ei bucuroasă.

Și ce naiba vrei să faci cu ele?

— Peste cinci luni vom merge spre nord, în satul unde se află malaezi și le vom duce piei de păsări. Malaezii te cumpără că să le revândă albilor. Ne vor da vârfurile Om fier pentru sulite, „peda” foarte lămoase, orez și apă de loca încheiat șeful cu o lăcomie de nestăpânit.

— Fie. Nu cerem mai mult. Cu asta am mai schimba puțin atmosfera., după care, odată terminată această expediție, ne vom re un navigația.

Ca o răsplată pentru neazurile ce-l așteptau, parizianul, mereu dornic să afle ceva nou, să gândea să poată lămurii anumite amănunte încă necunoscut-o despre aceste minunate păsări.

Vănitevll în număr de vreo trecea erau înarmați după împrejurare cu arcuri mult mai mici decât cele care le servesc de obicei Săgețile în ICC să fie prevăzute cu vârfuri de os sau de fier, se terminau cu o stă de mărimea degetului mare, ca să zăpăcească pasările fără a le răni sau a murdări cu sânge perenul lor delicat.

Friquet și Pierre își luaseră la întâmplare puștile, deși» nu aveau încărcături de vânătoare și la înălțimea la care se găseau păsările folosirea glonțului era aproape imposibilă. Grupul s-a pus în mișcare în timpul nopții și a pătruns în pădurea virgină la vreun sfert de oră înainte de răsăritul Boaretei. Ousinack a recomandat europenilor liniște» cea mai desăvârșită, old vânatul pe care îl urmăreau era cel mai binuitor.

Vânââoni negri negri» înaintau încet în șir indian, strecurându-se printre Banele umede de rouă, dând la o oarte ierburile și înconjurând rădăcinile ieșite, mereu înainte ca niște reptile gigantice. Apoi la primele raze ce au luminat cele mai înalte tulpini și în mijlocul tăcerii solemne care încă mai domnea peste pădurea adormită, a țâșnit un țipăt sonor, aspru, cu o notă emoționantă ce reapira totodată bucurie și cutezanță. Pasărea paratdsdui saluta reîntoarcerea astrului, de unde și numele care i se mai dă, de pasărea soarelui. Grupul s-a oprit, Papuașii s-au ascuns și s-au făcut mici, reținându-și respirația și pregătindu-și armele, în timp ce șeful arăta cu degetul îndreptat spre o spărtură a vegetoțisi minunata pasăre pe care zâna oceanului o împodobise cu bagatele culori de pe paleta sa

Lb Boeastă zgomotoasă chemare i-a răspuns din depărtare un țipăt ușor. Era răspunsul unei femele. Apoi, au răsunat din toate părțile, care mai (fe care notele masculilor. Ousinack ți-a frecat mâinile și a șoptii:

— Va fi o vânătoare bună. *Burong taja* - acesta este numele dat de papuași păsării - va începe sacafeti.

— Ce vrea să spună cu asta 1

— Că acest burong va dansa.

Șeful spunea adevăn/. La paârused și cruci de picioare de sol b «întindeau niște oră ci le lung» aoe unei specii de copac foarte comun prin acasle tocuri. Ps acest sipet de velur verde se agitau, zburau y reveneau, se învârteau acoperii de un n «nb de aur luminos și schimbător, la o pulbere de diamante, vreo treizeci de hârbâlușt. Rivalizând între ei în grație și seducție, fel umflau penajul tremurător și se mișcau în toate direcțiile ca niște atomi irizați ce scânteiau în razele soarelui.

Din timp în timp boltă de verdeață era străbătută de câte o rachetă multicoloră și pa acest scrin bogat încărcat se adăuga o nouă perlă.

Friquet contempla extaziat acest spectacol.

Acvst pământ îndepărtat, această pădure luxuriantă și sălbatică în mitocul căreia dra că și pierdut, acești canibali hidoși ce-l înconjurau» toiul contribuia la sporire încântării sate.

Friquet a fost smuls brusc din gândurile lui de un vâjâit rapid. A fost urmat de un pocnet ușor și înăbușit. Lovită de săgeata precisă a unui vânător, o pasăre a Căzut, răsrumându-se molatic în mijlocul în vârtejul penelor sale multicolore. Luau uimite*, tovarășele sale din or» ameteite de soare, înfierlântote de trufie nu păreau la olserve dispariția sa bruscă Au continuat să zbată zgomotos, scăldându-se în lumină, întrecându-se prin farmec și strălucire, fără a se preocupa de cocă ce se petrecea în această fundătura întunecoasa, unde nu pătrundeau încă rezeфе astrului zilei.

Această uitare avea să le piardă. Căci pe cât pasărea paradisului este mai temătoare to apropierea omului pe sub pădure, pe atât devine mai încrezătoare și măi Imprudentă atunci când, după ce și-a găsit un toc favorabil pentru zbenguială, își începe sacofeli, fără a fi fost tulburate cu ceva mai înainte. Prima victimă a căzut la picioarele parizianului, care a putut fără să facă vreo mișcare să o examineze în voie, Era un exemplar din specie numită, pasărea paradisului de smaradd. Avea aproape mărimea unui porumbel, cu o frumoasă culoare cafenie aprinsă, cu docul ți opul galbene, CU gâtul paiul și un verde metalic. Purta pe aripi huse lungi și dese da pene cu o nuanță minunată de arahidă, vărgată cu prapurfi sau portocaliu. Din aripi se lăsă să cadă mănunchi de amocuri când pasărea este în repaus, dar la cea măr încă mișcare, aripile i se ridică vertical, capul i se apleacă înainte și cele două panașe i se desfac, formând două evantaie tivite cu aur sau purpură, dungate la bază cu roșu Btaoojiu, care trece dintr-o nuanță în alta a unus cafeniu peltd.

Masacrarea a continuat, spre marea smărădune a lui Friquet și chiar a lui fherre care blestemau în sinb aviditatea malaezilor și cochetăria femeler ei vâeăale care dintr-un capriciu da toaletă depopulau în felul acesta pădurea de grațioasa podoabă.

De îndată că s-a terminat măcelul, și cuvântul nu este exagerat, tăcerea a fost dintr-odată ruptă. Cai de* francezi puteau să-și daa curs liber admirației, spre marea mirare a sălbaticilor, care nu vedeau în fața tor decât niște buiwg *taja*, cărora nu le acordau nicio aWnție, ca și țăranii noștri față de păsările obișnuite.

— Dumnezeule bielele ființe a murmura! Pierra cu compăitimăra înduioșătoare, ridicând cu delicatețe un mic dtemanf, al căruț cioc a lăsat să-l curgă o picătură da sâpșe, asta grațioasă și strălucitoare ce o rază da soare...

Între timp papuașii s-au apucat să prepare păsările paradisului, în așa fel încât pieteja jupuită să nu se strice și să fie bine apreciată. Operația era foarte simplă și s-a făcut cu muelă pricepere. Lo-au tăiai picioarele și aripile, au scos carnea, după care Ce-au trecu! prin pielea getilă un băț ce ajungea până la cioc. Apoi au înfășurat pielea în Jurul bățului, după care au uns-o cu un preparat înmiresmat și au pus-o la uscat. Păsărife paradisului ajungeau în Europa în această stare, în general Fără stricăciuni.

După o oră nu a mă rămas nicio urmă de păsări ale paradisului jucăușe, decât o grămadă de carne însângerață depusă pe o frunză mare.

— Co ai de gând să faci cu asta? l-a întrebat parizianul pe Ousinbek.

să o mănăcăm, i-a răspuns bravul papuaș. Borung teta sunt întotdeauna deliciosz, însă în mod deosatxt în acest sezon. Ei se hrănesc cu nucșoară, care la dă un parfum anun>e. Vrei să mănânci și tu 7

— Mulțumesc, a răspuns energic Friquet nu am poftă

de mâncare în această dimineață. Mi voi multomi a» o înghițitură de sago. Mi se va părea că servesc o masă de împărat roman.

12. PIRAȚII

Cu toi întunericul, Friquet a înaintat încet până la marginea platformei aenene a merii colibe lacustre încercând să străpungă cu nesaț întunericul din jur.

— Fu cu băgare de seamă, matelotule știi că podeaua este întinsă și nu are balustradă.

— Nia o teamă cunosc asta.

— Nu-i nimic nou, așa-i?

— Nimic. Sub copaci totul este negru, ce în «dâncul infernului, tar luna nu-i în atare să lumineze această vegetație atât de deasă.

— Dar stai? fiindcă a venit vorba, ce se întâmplă cu prieteriM noștri papuașl. Nu se mai aud deloc.

— Fac ca și noi, îndure foame sunt în cealaltă parte a cedibei chirciți pe călcâie în jurul unui foc slab întreținut cu frunze de sagolior.

În ce mă privește, sunt tel mai convins că nu se poate continua mult așa «și daci nu vom încerca să ieșim, vom mânca tot mai puțin. Deocamdată am să încerc să dorm între timp deschide ochii mart când val sfârși cartul să mă trezești ca să te înlocuiesc.

Și Frictuet, care își mințea foamea de trei zile, ca și camarazii săi, & a fangit pe o rogojină și a închis ochii.

Ce se întâmplase din momentul în care papuașii, după ce își «terminaseră vânătoarea ts îți preparaseră pisările paradisului» se așezaseră să dejuneze înainte de a porni spre coastă 7

tată ce. Vânătorii așezați pe vine, așa cum te era obiceiul, urmăreau W-o bună dispoziția cum se frigea carnea. Erau veseli. Fețele negre îi deefendeau larg la perspective unei peda” noi nouța, a colierelor de sticlă, a securilor și îndeosebi a numerceselor damigene de tarta pe

care le dădeau Iraficaoții malaezi în schimbul pieilor de păsân ale paradisului...

Deodată. Sub pădure a răsunat sunetul uri-i goane furioase. Fiecare și-a progâlit arme cât ai clip» din ochi, Zgomotul a sporea din ce în ce mai, de s-ar fi zis că este goana unei fiare sălbatice Deodată din adâncul pădurii a tășnit brusc un om singur, un negru, cu Inima gata să-i spargă piepluf, cu răsullerea tăiată, cu ochi scoși din orbite și corpul alb de spumă. Ousinack ha recunoscui, acesta fond unul de ăi s-a și l-a întrebat pripit-Fugarul, ținându-și mâna pe o rană însângărată de la piept, a horcârt cu vocea strangulată:

— Huni I... huni!... pirații!... pirații ... apoi a căzut, că pe vremuri soitului de la Maralen, Dar vai! nu aducea cu el vestea unei victorii.

Cota două cuvinte păreau să-l împietrească pe toți de groază. Dacă pliath asediau setul ara cu neputință să ajungă le coastă. Trebuia de tuyit în sdâncul pădurii și de pus în siguranță bogata caolură de dimineată.

Doi oameni - au apucau Ou putere pe răni, unul de braț, altul de picioareți un altul a luat mâncarea, apoi grupul de băștinași urmat de cei doi europeni și de chinez, pătrunzând în junglă, a ajuns într-un luminiș. Le marginea lui era coliba mare părăsită. Fugarii s-au urcat într-un palnver cu agilitatea u «I maimuțe și s-au aprovizionat ou câteva nuci de cocos, apoi și cu doi oorchim de banane in re timp dușmanii i-au găsit și au încercat să-i împresoare pe teren deschis, tfiir ure prea târziu. Vânătorii au ajune la adăpost. Nu ta ma» era teamă de-acum de nimic decât de foame și de lipsa de pă.

Mai înainte am mai vorbit despre colibele pe piloni, izolate de uscat și scapă, într-un cuvânt, puse la adăpost de un atac Locuințele erau ÎN Ița fel construite, încât la nevoia deveneau adevărate fortărețe.

Procedeul de pătrundere înăuntrul ix» el asemenea

cabane, care pare mai degrabă un cuib da păsări răpitoare este simplu însă nu la îndemâna primului venit, Accesul în locuința enană nu este practicabil decât pe o scară ce se riOcă, așb-dar numai prin acest mijloc și printr-un singur loc.

Dar Be: vă Obșeta că atacatorii au m-loace și posibilități de a Incendia coliba, cu toate că asediații pot să-i împiedice fără greutate să urce. Noi le vom răspunde că papușll nu fac război decât ca să-și mănânce prizonierii, ori să ia taie capetele. Ce ar face în acest caz cu cadavrele carbonizate, a căror carne și oase ar fi nepotrivite pentru un ospit pentru împodobirea colibelor cu cran.

Pirații anunțați de către rând găsiseră marea colibă protejată de cranii și se feriseră superstițioși să se apropie de ea. Însă ș»-bu spus, nu (ară temei, că proprietarii casei acvatice erau pregătiți? să-i înfrunte și se mulțumiseră doar să o ra pe urmate vânătorilor.

Ajunși cu bine acasă, europeni și papuașii urmăreau acum evenimentele de la treizeci da metri de uscat stăpâniți de neliniște și lipsi? de hrăni.

Friquet, răzbit de foame, s-a trezit mai înainte de a se sfârși cartul lui Pierre și l-a luat locul acestuia. „Cine doarme mănâncă spune o vorbă. Abstracta masă a prietenului nostru, suportată o vreme de somnul său, ara prin urmare destul de puțin substanțială îți trosnea oasele, căska, căscatul fiindu-i unica ocupație a msxâarelCX, apoi s-a adâncit în gânduri...

Brusc în țața infenobră a peretelui aerian a răsunet o lovitură scurtă, destul de puternică, care l-a făcut să trasară.

Ia te uită la murmurat al asediatorii încearcă o surpriză. Să văd ce este-și-a pipăit instinctiv revolverul și & s-a asigurat că arma ara în bună Stare. De atâtel fără rost, căci zgomotul nu s-a mai repetai. Parizianul a mai visat timp de o Or privind mersul stelelor, când la orizont

s-a aprins flacăra polemica a soarelui.

Pierre s-a trezit și ei în același timp Un vechi obicei al marinarului care se scoală întotdeauna în momentul începerii cartului de dimineață. Cum merge cortul, malefolvle? Al vrea noutate?

— Vai! nimic ca întotdeauna.

Maistrul lunar a aruncat o privire rapidă spre uscat și i-a scăpat un Strigăl de Surprindere

— Nimic I spui că asta nu-i nimic? a continuat **d**, înaintând spre marginea platformei. Ah! ză**u** aventura ****10** extraordinară.

Spectacolul ce-l contempla do to înălțimea observatorului său merita această exclamație...

Pe uscat zăceau, solid legata una de alta, patru sau cinci patrupede cu Mana alburie pâlată de sânge, ce care numai o mână prietenească putea să ia depună în acel lo**c** într-edevăr, animatele Strânse într-un juvât de liană de palmier, se ridica un pic până spre platformă, tub care era menținută dintr-o cauză necunoscută.

Nu trebuia decât să întinzi mâna și să apuci liana ca să ridici douăzeci și când de ttograme de carne proaspătă.

— Să fie binecuvântate ființa sau ființele care **c**cuprinse de mia pentru suferinței a stomacurilor noastre ne-eu expediat, scutit da texe, acest transport de vânat, a exclamat Friquet, pe un ton bombastic și glumeț...

— Și mă gândescha întrerupt Pierre, că în sfârșit seoridut de cori s-a cam întrerupt.

Parizianul s-a lungit po platformă și a încercat să descopere Iccul misterios unde era prinsă liana. A observat imediat o săgeată lungă și puternică, cu pene galbena la capăt și vârf dn os înfipt adânc în peretele exterior, susținea greutatea lianei.

Tânărul și-a amintit atunci de izbitura care îi intrigase cu o oră în urmă și nu se îndoia că fusese produsă de săgeată. Și-a întins brațul și a încercat să

ridice merindea atât de binevenită, când a auzit lretându-l feeria aproape de ureche un vâjărt ascuțit. Din mijlocul tufişurilor da pe ţărm fusese trimisă o săgeată care s-a înfipt la zece centimetri deasupra capului lui Friquet. Corpul da trestie al acesteia mai căci la încă, când aproape imediat a răsunat o detunătură urmată de un urlet de durere.

Răspunsese cu o împuşcătură Pierre Le Gait, a cărui armă mai Fumega încă.

— Aşa îţi trebuia, nenorocitul* de negru I Dacă nu-ţi ajunge asta atunci beduinii oceanului îţi vor mâi da una. Mai am Bici pulbere şi gloanţe. Asta se numeşte o thetică bună susţinută de o mişcare” bună.

Printr-un gest rapid, Friquet a oprit fără împotrivire salvele lui Pierre, şi în Faţa ochilor prietenilor să-i papuaşi înmărmuriţi şi-au făcut apariţia cei cinci meraupiate din specia numită cous-cous de către indigeni.

— Lată bravule Ousinack, i s-a adresat cutând Friquet şefului cuprins de bucurie, acesta-i un dar trim's de nişte prieteni necunoscuţi, friptura pe care o vom servi la dejun, l-aţi deci Obligaţia să Jupoi unul cât mbi repede cu puhnţă, căci domneşte o mare foamete pe aici.

De această dată Ousinack în> a mai avut nevoie de obişnuitul mia preţ Semnele Lui înquet erau atât de uşor de înţeles şi vânatul atât ce atractiv, încât papuaşii, fără să mai aştepte alte pregătiri, s-au grăbit să apuce bucăţile de conte, pe care le-au mâneai cu lăcomie crude. De-abia dacă parizianul a putut să pună oevă la o parte pentru el şi cei doi tovarăşi.

— Ciudate fiinţe a spus P; cm? în bmp ce Friquet a ridicat prosternat blana atourie, lănoasă f I foarte deasă şi a acoperit resturile cafenii de carne.

Contrar obiceiului său. Friquet a rămas gânditor, în timp cel & a bucăţi de mânme mijlocie din corpul marsupialului.

— Nu spui nimic? 3 reluat marinerut.

— Mă gândesc 13 cele întâmplare când ne vom reface puterile cu această masă, ce se va mai întâmpla cu noi? Situația nu pare să se schimbe și nu cred că binevoitorii de colo își vor repeta darul.

— Ai dreptate, însă totuși, cui îi datorăm această întâmplare fericite.

— Privește săgeata. Am văzut doar un singur papuaș din toți ce» pe care i-am întâlnit până în prezent servindu-se de asemenea săgeți cu vârful de os Și la capăt cu pană galbenă.

— Așa este, dar nu papuașii aceștia, **d** mâncătorii de oameni pe care i-am salvat recent de la pierzanie.

— Karonii antropofagi, nu-i așa? M-am gândit la asta **a** căci îl recunosc bine după săgeți.

— Ca să vezi I Ce nenorociți. Nu ne plătesc însă că suntem frumoși. Totuși, doar știi **ben** **fi**ule, că ne-am descurcat cu necredincioșii aceia de americanw și nu ne-a mers rău nici cu oamenii aceștia de pe aici.

— Do fericire, căci după Felul cum merg trebunie, mă întreb unde am îi ajuns dacă nu ne-er fi făcut cunoștință Victor cu cei doi urmăriți, care ne răspund acum atât de prompt pentru amab Hitalea noastră. Vezi tu. Pierre, din asta se trage învățătura că întotdeauna întâlnești sentimente bune la cei dezmoșteniți de soartă. În tot cazul, să mulțumim acestor oameni de treabă care ne-au mai prelungit existența cu două zile. Apoi, cine **știe** **poate** că se va mai întâmpla ceva curând.

Parizianul nu se înșela. De îndată ce s-a întunecat 8-a produs aceeași zgomot sec ca în ajun și ta aceeași oră. Frlquel nu avea îndoieli asupra naturii loviturii, tara îl intrigase în noaptea trecută. Pierre, pe care atenta îl ținuse treaz până atunci, auzise și el...

O.veste, a rostit el cu voce înceată. Am mare speranță, fără să știu de ce.

De afară s-a auzit în noapte un geamăt slab însoțit de un loșnei nelămurit.

Cei doi prieteni așteptau ziua cu o nerăbdare ușor de înțeles. Gemetele continuau eu intervale lungi, fără a-și spori sau slăbi intensitatea în sfârșit, după mai mu Ma ore de neliniște a apărut soarele Pierre și Frqwet, întinși deja pe burtă pa platformă, au scăpat un strigăt de surprindere și dezamăgire.

Jos prinsă de o liană subțire, fixată ca în ajun de o săgeată, se xbălea disperată o pasăre neagră de toi de mărimea unui porumbel. Biata zburătoare cârâia plângăreț și se agita zadarnic, ca un cărăbuș ținut ia capătul unul fir de ață de mâna neîndurătoare a unui copil.

Făzeșterte, matelotule, fii cu băgare de seamă la săgețile din tufişuri Așteaptă să-mi pregătesc pușca

Ere o precauție zadarnică. Papuașii ascunși pe țărm n-au mei încercai că în ajun să reînnoiască criminala lor încercare și Friquet a putut sâș, ducă la capăt treaba.

Dar minunei De abia a prins tânărul pasărea captivă, care nu era altceva decât un cacadu negru, o specie da papagal moțat, că a și apărut papuoșul Ousinack, pârând cuprins de nebune. Sărea, gestieufa, și-a aruncat armele, să smufgea de pâr și se rostogolea la picioarele parizianului cu atitutfni rugătoare,perate.

— Se pare, a spus Pierre râzând, că ești socotit în aoebt loctrepi un zeu bun.

Presupunerea marinarului nu ere defel exagerată judecând după ingenuncherile și ploconelile lot mal năvalnice ale șefului în sfârșit, nemaiputându-se reține, Ousinocfe a apreat cu hotărâre prăjina ce făcea legătura cu țărmul și s-a lăsat să alunece pe uscat urmat de războinidi să-i Apoi ha făcut semn parizianului să-i urmeze și să aducă cu el pasărea.

Friquet nu avea nevoie de un nou îndemn, ha lăsaf să treacă mai întâi pe Victor, apoi pe Pierre și a coborât ca și

un căpilar-care își părăsește ultimul nava. Papagalul „mapeu legal s-aJăsat purtat în MBiedfe înv-țuștââți-patete lui Friqubt ca și cum ar fi fost obișnuit cu asta de rRită vreme. Papule s-au aranjat în jur câte doi, formând un fel de gardă de onoare, apoi s-au afundat cu lo? i în pădurb fără a se îngrijora de dușmanii lor, de parcă nu ar fi existat.

Friquet i-a atras atenția kri Oismack, a apra primejdiei, dar acosta i-a răspuns cu ochii smeriți, de parcă nu putea să susțină ou privirea pasărea sacră:

— Au plecat. Nu au mai încercat să atace pe cer care a un] protejați de pasărea nopții...

13. SCRISOAREA LUI FRIQUET

Trecuse o tună din ziua când cei doi naufragia? ca și tovarășă lor sălbatici, ieșiseră atât de straniu din dintr-o situație disperată.

POrtru moment, zâna cea rea care îi urmărea cu o ură neîndurătoare ți le semăna sub pași capcane din care nu scăpau decât cu forța bravurii ți a îndemânării, părea totuși să le fi pierdut urma, îi părăsise ursita ree? Așa după cum afirma Friquet în glumă, că ghinionul se odihnea?

Prietenul nostru parizian părea astăzi în forma cea mai bună, căci nimic în prezent nu părea să confirme vreo previziune sumbră.

Papuașii dispăruseră, Friquet Pierre Le Gal și tânărul Vacsor se găseau singuri pe o insuță pierdută în mijlocul oceanului Valurile cât muntele se izbeau din toată părțile de vârfuri** ascuțite, aruncate în dezordinea de neînțeles, a stâncilor invadate de revărsări de spumă. Cât se vedea cu ochii, marea verde era presărată cu insule și insulițe de ooraii, de atoli cu inevitabilul tor guler de palmieri. Mii de păsări de mare zburau în sloiuri dese și zgomotoase deșemd cercuri mari, apoi se lăsau să cadă brusc în mijlocul valurilor, de unde țâșneau cu un pește la doc. Soarele pârjolea lufișurile albe de corali morij și razele lui

vbrticale revărsau viat» asupra vietăților submarine.

Cei doi prieten;, sătul de-acum cu acest spectacol, sau cel puțin familiarizați cu el, nu acordau nici atenție celor văzute, după care nu ei mai putea <se admirație un naturaust. Relugrul tor de dimensiuni reduse, se înălța la zece până la doisprezece metri deasupra nivelului mării. Erau totuși, la adăpost de valurile înalte pe care le aducea din larg vântul în vreme de Furtună. De attmireen, siguranța te era și mai mare, deoarece pestă întinderea albă ca zăpada exista un strai superior de coral, în care apăreau caverna întunecoase ce sfidau cefe mai înfricoșătoare tovtfuri ale mării.

Victor se ocupa ca de obicei de pregătirea dejunului. Chircit pe vine în prin soare în fața unui foc, el supraveghea ciocoiul unui vas pârâtec de aramă cositorită, din gura căruia ieșea un nor de aburi. Micul chinez insensibil ca o salamandă la căldura soarak și a focului, s-a ridicat, a dispărut o clipă și a revenit cu trei cești și un ceainic încăpător, în care a vărsat câtevb picături de apă fiartă.

Pierre U Gali sprijinit cu Spatele la intrarea unei grote își fuma nelipsita ppă alături de parizian, «re așezat pe un Fragment mare de stâncă sșternea un scris mărunț și strâns pe mai multe file albe de hârtie. Plimbându-și repede penița unul condei arfevfirat din mbtal pe care 11 muia frecvent într-o călimară cu Cerneală, Friquet aspira ou nesațul unui fumător învelerat fumul care «i scăpa în spirale albastre dintr-o țigară de calitate.

Tânărul și-a întrerupt o clipă redactarea și l-a strigat pe celest:

- Victor, este gala ceaiul?
- Foalte lepede. Flike, îoalte lepede!...
- Și mâncarea de văcuță cu ceapă? /
- Este ftaltă. 4
- Ah!... Aștept» Q mâncăm.

— Foalte lepede I...

Ceai, țigări, carne de vacă, ceapă L.ce schimbare bruscă și atât de imensă se produsese în existența prietenilor noștri 7 Prin ce minune gastronomică acești smu Fragiali alimentați ca și papuașe. aducă cu sago le găseau într-un Bsemenea» =. gală să facă onoarea unui meniu atât de civilizat? De unde găsisese Friquet cerneală condbi și hârtie, de vreme ce noi l-am lăsat pe drum într-un sat lacustru, având ca avere doar armele și un cacadu negru?

Încă vreo câteva clipe de răbdare și legitima curiozitate a cititorului va fi pe larg satisfăcută.

Prima parte a mesei a fost tăcută Cei trei rofeinsoni - îi se poate da această Jununure unor oameni ce ocupă o insulă pustie, oricâte resurse ar avea ea - au soivil cu nesaț iahnia. care avea un aspect minunat, și tăcerea nu a fost întrerupta decât atunci când Pierre, bine refăcut, a Borbit ultima înghițitură de ceai, catjia îl adăugase o cantitate moderată de rom.

— 1 tone I marinarule, ce noutăți ai în jurnaâul tău de bord 7

— Nimic afară din ce cunoști ca și mine. Am terminat povestirea aventurilor noastre din ziua în care te-am luat rămas bun de la locuitorii din Noua Guinee, fhsnă în acest moment.

— Am totuși o idee flute, ce ar fi dacă mi-ai dil Jurnalul tău de bard. Asta va fat-e să troacă mai ușor timpul.

— Nu cer moi mult, încă mă tem că asta rw te-ar interesa.

Și parizianul hotărât dintr-odată, a zâmbit, și-a adunat filete împrăștiate, le-a pus cap la cap și aprinzându-și o a doua țigară, s-a așezat pe pământ și a început să citească:

Bătrâne camarad.

După ultima mea scrisoare datată în Sumatra, ne-a urmărit ghinionul, continuând să ne amenințe, pe Piorre și pe mine, cu aventuri nu mai puțin extraordinare decât cele prin care am avut plăcerea să trecem împreună cu dumneata.

Dar mai bine să ți le prezint.

După cum știi, din Sumatra am plecat la Macao ca să căutăm pentru colonia noastră cu chinezi, Treaba a mers bine până când un mare ticălos de american un căpitan, s-a oferit să ne transporte oamenii-Am trecut cu el printr-un naufragiu, după care am ajuns pe o insulă locuită de canibali și toți cei lree sute de chinezi au fost devorați de Insulari, deși am încercat să-i salvăm. Am reușit până la urmă să părăsim acel toc blestemat cu o piroga luată de acești evnemici, care ne-a purtat până în Noua Guinee. Aici, am preparat pâine de sago am vânat pasărea paradisului, am salvat de la moarte doi tuciurii, am fost asedrați în mlaștile pădurii virgine și după un șir de alte întâmplări pe care nu are rost să ți le povestesc, ne-am tălăpășit. L-am părăsit pe noul nostru prieten, Ousinnack, un papuș de treabă, luând capul pe direcția strâmtoarei Timor.

Ne-am urcat într-o pirogă din partea tocului cu a înriditeles ce ne ajungeau pentru Iri sile, Dar stei I am uitat să spun că în drumul nostru am recrutat un mic chinez care era cât pe ce să fie masacrat. Navigata se anunța cum nu se poate mai favorabilă. S-au scurs așa patru 2 săptămâni fără nici cei mai neînsemnați incident Pe la jumătatea celei de a cincea zi, când pe neașteptate niște semne au indicat o furtună apropiată Ne alăturăm în târg, fără putința de a ajunge la o coastă. Era mai bine să renunțăm, cu atât mai mult cu cât briza ne îndepărta de orice uscat.

Pierre a dat Jos catargul, apoi noi toți trei am înting, bine vela din fibre de sagotter deasupra pirogii, până la margini, în așa fel încât să o acopern în întregime și să o

facem etanșă ca și un catac eschimos. Am tăiat trei deschideri prin care să ne trecem corpurile până la brâu, apoi am așteptat uraganul

Și tău 1 nu a durat mult. Briza destul de zdravănă care dura de o jvnâiate de oră se transformat dintr-o dotă în vânt Cerul s-a făcu* negru ca smoala. Cochi Ha noastră luată pe sus de vârtej avea viteza unui tren expres A început să tune și în toate părțile trăsnea și fulgera, pe scurt, eram asurziți și orbiți». Piroga se comporta bine ținând seamb de mtaa ei dimensiune. Plutea ca un dop și nu lua neio picătură de acă în urma prevederi de a o acoperi cu veto, 13 fel de impermeattli ca și o prelată.

Eră cu neputință de știut unde ne purta rafalb. Nu ne temeam atât de mult de goanb vânăulut și a valurilor, cât de întâlnirea unui recif. Era o minurid că nu se întâmplase așa ceva, Pe scurt, furtuna a durat două zfle fără oprire și îndurare. Vremea rea a făcut ravagii timp de două zie nesfârșite și de nopți ucigătoare de ploaie vânt și lunete. Cu greu puteam să punem în gură o fărâmbă de sago smut sa de sub prelată Expuneam o clipă îmbucătura ta ploaie ca să o transformăm în lr-o pâslă moafe care să ne înșele setea ce no chinuia. Tnire timp, piroga urca și cobora, se întorcea și Să rostogolea ca un scrânciob siri» 1 Este zadarnic de spus că eram zdrobiți amețiți și pe Vei sfertun asfixiat ca urmare a seutundănioi succesive în hăurile Islazurilor. Dar fotul are un sfârșit în această lume chiar și suferința. Stratul de smoală cere acoperea cerut s-a sport dintr-odată. Fulgerele erau din ce în ce mai rare, lunelete se auzeau tot mai slab și vântul se potolea. Unde naiba pirteam fi? Distanța parcursă trebuia să fie enorma și nu ne puteam orienia.

Între două rafale am auzit glasoi lui Pierre:

— Malelotute, un foc în față.

MFajn încrunta privire? ca să zăreasc ceva, fesă în același moment ne-am prăbușit într-o vale formată de două

vaturi, și nu am văzut nimic. Piroga a urcat din nou ca o săgeată și când am deschis ochii umflați de apă mării, am văzut nu unul ca peste zece focixt roșiatice ce pâlpâiau la orizont.

Drace I mi-am spus fa sinea mea. Nu departe este o coastă și suntem tăcați spre ea de vânt și curent. Orice am face vom fi zdrobiți. M-am întors spre Piene aflat în spatele meu l-am întrevăzut siluete neagră și i-am auzit răsuflarea grea, de parcă toți mușchii îi erau încordați într-un efort uriaș

— Ce faci, i-am strigat eu.

— Încerc să-i schimb direcția cu vâslă mare.

Efort zadarnic. s-a auzit un pocnet sevr. Vâsla se rupsese în două. el» în mări mult ca niciodată în voia forțelor naturii. Cioowea de țarm nu era decât o chesiwne da minute, chiar de secunde într-adevăr am surprins destul de distinct vuietul caracteristic el valurilor ce se spărgeau de stâncile submarine. Acest zgomot îmi era prea familiar ca să nu-l recunosc «mediat. Nu am avut vreme să întind mâna spre Pierre, care mM strâns-o ou putere. Apoi ne-a prins nu vei puternic. Pentru o clipă am rămas nemișcat) pe creasta talazului, dedesubtul căruia nu era decât un gal. Am simțit că ambarcâța se desprinde brusc de ma & a lichidă, i c-a rupt echilibrul și em căzut. Am primit o lovitură de o violentă nemaîntâlnită și mi-am pierdut cunoștința. Era firesc ca toți trei să fim tăcuți zob, însă steaua noastră încă nu spusese. Furtuna care ne aruncase atât de neîndurător pb oosta a avut grijă să ne pregătească un culcuș de alge smulse din adânce* oceanului. Nimerisem pe un strat etostic datorită căruia lovitura a fost parțial atenuată. Cât a durat acea clipă 7 Nu aş putea apune. Dar trebuie să fi mut mult, căci m-am trezit ca un om care este încă uimit că se mai găsește pe această lume în d-pa când răsărea soarele.

Aveam încă te îndemână cultul, cu care am tăiat

mașinal și în ultimul moment acoperișul din velă care mă ținea din două părți și am to» t liber. Firește, m-am ocupat imediat de tovarășii mei. Scotocirea prin grămada de plante marine a fost o treabă de o clipă, și aceștia s-au mișcat. Pierre Le Ga3 a apărut cu fața mirată și barba măloasă ca cea a unui zeu bălărit.

— Motdoaute, fiule t ev a spus et foarte emoționat, tu ești! Nu ai pățit nimic, nu-i așa ?

— Sunt frânt, dbr întreg.

— Și băiatul, unde este Victor ?

Straiul greu de plante marine s-a ridicat împins de un cap de care atârneau alge verzui și roșietici:

— Aia Victol... a-a auzit vocea micului fiu al cerului.

În sfârșit, eram cu lobi în viață și deși arăt de greu încercați, am putut ajutându-ne între noi i să punem pioni pe țărmul scaldat încă de valuri. Zdrobi? de osteneală și emoții, ne-am tras sufletul lungiți pe unde apucasem, Când deodată no-a scos din amortire o chemare ciudată de glasuri omenști:

Coco I... Moo Hooo!... Heee!...

Acest strigăt îl cunoșteam bine. Era semnalul de adunare al sălbaticilor metaneziem. Așadar, mai eram încă pe meleagurile mâncătorilor de oameni australieni.

Nu există nicio posibilitate de a l» rezista cu succes, pentru că armele ca și alimentele ajunseseră în Fundul apei. Pe de altă parte. Trebulă să ne întindem gâtul ca vifele la abator?

Strigătele se apropiau, într-adevăr nu prea dea repetate, însă slobozite cu putere. Pe locul deschis unde ne găseam nu aveam unde să ne apărăm Ne-am hotărât să ajungem încet la un arbore de gumă, al cărui trunchi enorm ne putea ajuta să nu fim împresurați Zis și făcut. Era și timpul, indigenii ș-au și arătat, primul grup compunându-se din vreo zece Indivizi. Ne-au observat. Am vrut să le-o kiăm înainte cu atacul și că ne repezim spre ei,

când irniune 1 unul dintre ei, cel mai înalt, aflat în frunte, s-a oprit când ne-a văzut, și-a lăsat la pământ ÎBncea și btjnerangul, și-a înălțat mâinile și a început să cânte.

Temându-ne de o cursă, am rămas în apărare. Dar nu mai ora necesar, însoțitorii indigenului și-au orimcāl la rândul lor armele, întinzându-și ca și șeful brațele. I

Pe cât eram de uimiți, pe atât de încântați, după cum era și de înțeles. Dar uluirea mea e atins cuhnea auzind trei să abc repetate fa saturație, pe care insularii le pronunțau cu entuziasm:

— Ba-baton... L. OhI... oh!... Ba-beton... Ah!... ah!... Tabu!... tabu I...

La Cuvântul fabu toți s-au prosternat în fața noastră ca înaintea unor idoli, neriscând să st ridice, și nu au înaintat spre na decât lărându-se pe genunchi. Pietre s-a ciupit la iar.ge că îi (le sigur că nu doarme în ce mă privește îmi rețineam cu greu hohotul de râs ce putea să-mi scadă prestigiul da divinitate Improvizată. Ajuns lângă mine, căpetenia se ridicat dintr-odată, m-a îmbrățișat m-a strâns, și-a frecai furios nasul de al meu, m-a strâns cin nou, mi-a frecai iar nasul și mi-a zgâriat pielea Pierre și Victor. Bărbătonți, răsfățați participau și ei din plin la această politețea metaneziaa A

Strigătele eu reînceput cu cuvintele bă-beton... iar>V zâu, m-a cuprins un râs poate nelalocul lui la vederea tatuajelor - Am să-l descriu pe cei al șefului. Avea picioarele negre ca de abanos, amintind destul de bine cu o pereche de cizme da călărie. Pe coapse «atârna un postav bleumarin reprezentând? a credem așa un panlălon ce se pierdea în azme Spatele, pieptul și brațele (I dispăreau într-un strat des de tatuaj, pe alocuri în culori Aceste apărea ca o lurvcă. Gârera nu-i lipseau nici nasturu alta, nio vipuşca, nici chiar panglica legiuni de onoere. O fâșie neagră în urul coapse» amintea de o centură, iar o împletitură capricioasă de linii galbene, de mânerul uhfti

săbii de cavalerie în ce privește fala, aceasta era cu adevărat o minunăție: mustăți blonde ou vârfuri până la urechi și un barbișon ce se fudulea pe bărbie ou pretenția de reprezenta pe cineva foarte însemnai. Pe scurt, era o perfecțiune a tatuajului, pe care australienii noștri, deși gol pușcă, păreau cel puțin îmbrăcați în uniforma jandarmeriei coloniale franceze!

Dintr-odată, în amintirea mea s-a făcut krmină și am înțeles totul. Ba-fisfon, „/aPu! era Bsitiston, cel sfânt, cel puteme, cel vrednic de considerație. Acolo care cândva naufreg & se aici și lăsase o amintire de neșters în mintea «nsularilor. Iar aceștia ne-au asociat pe no» ou zeii aceia de demult. Acești copii naivi ai naturii ne-au pus sub e tot-puterruca protecție a acelor camera în uniforme și cu săbii, sub (abuut lor. Altfel, noi bieții zdrențăroși am fi fost cu siguranță devorați.

Acești bravi sălbatici ne-au ghiftuit până la refuz cu tot felul de bunătăți alese și no-au oferit sărbători solemne. Datorită bunăvoinței lor am pulul să ajungem pe Insulița tinde ne aflăm în acest moment, de unde ne vom repatria într-un (imp ma «scurt Bău mai lung, căci locul nostru de ședere se găsește acum pe ruta din nordul Australei și navete care trec prin strâmtoarea Tores nu uită niciodată să se oprească aici. Aceasta se numește insula Booby, Suntem aici ca în sânul lui Avram, cu toate că nu există un singur locuitor, și poate că chiar din cauza aceasta însă în schimb, amjralitatea britanică a făcut plăcerea de a oferi naufragiților de toate națiunile o cutie pentru scrisori. Este ridicat un catbrg lung în vârfdt căruia Itutură steagul englezesc care semnalează da departe navigatorifo» prezența aglomerărilor de corali, salvând viața muRor nefericiți. La piciorul catargului se află un butoi acoperit cu un capac gudronat, pe care stă scris cu Stere mari; *posfaf of Se*». Acest butoi este o cutie de scrisori. El conține hârtie, condeie, cerneală, pâlcuri și un sac pentru

păstrarea scrisorilor între altele, în el se află ceai, sare zahăr, țigări, brichete, tutun în apropiere există

peșteră spațioasă prevăzute cu tot feluri de alimente: biscuiți carne de vită conservată, pește udat, untură topită, rom și apa dulce. Poate fi văzut un registru mare cu o mențiune prin care căpitanii sunt rugați să întrețină resursele azimutelor fraților.

După cum vezi, dragă prieten, este imposibil să fii naufragiat în asemenea condiții bune, așa că ne vom îngrășa în speranța că va trebui să ne ia vreo navă și să ne ducă în lumea civilizată.

Victor Guyon zis Friquet.

14. O VELĂ!

Treceau zile după zile cu o încetineală apăsătoare, și marea liniștită de multă vreme țese păstră necămită să stăpânească, la o oază pe nisipul deșertului, atolul își etala brâu! de cocotieri ce meditau înclinându-se spre apele verzui. Oare refuză să apară la orizontul acel punct mișcător, perceptibil numai de ochiul unui marinar, singurul care era în stare să-și dea seama că acolo putea fi o corăbie. Cu toate acestea, pe insula Booby domnea o bunăstare relativă și era lesnă de observat că cei trei naufragiați aveau să-și petreacă aici o vreme îndelungată.

Azul naufragiaților era destul de îndepărtat ca să se gândească cineva la o vizită apropiată. Așa se făcea că s-a scurs o perioadă de cel puțin o lună fără ca oaspeții de pe stânca coraligenă să fi văzut vreo ființă omenească. Pierre și Friquet nu cunoșteau la ce intervale treceau pe aici navele englezești și din păcate nici momentul probabil al descoperirii lor.

Parizianul își depunea scrisoarea în sacul poștal din butoi, când deodată ridicându-și privirea, a exclamat:

— E prea de tot, sunt și scrisori adresate unor francezi... Pierre! Pierre I...

Însă, având privirea ațintită la orizont, breșla nu-i

asculta, Friquet ka văzut aruncându-și deodată bereta în aer fără a se îngrijora de soarele tropical pe e? re<l socotea acum un simplu clar de lună.

— Privește, matelotule! Ascuhă-mă, Pierre! uită-te, această scrisoare...

— Esão vorbă de o scrisoare t... Mii de trăsnete printre vele 1 Puro-o to cutie. O va ridica de îndată poștașul.

Ce tot spui! eşb nebun 7

Nu mai puțin ca tine, fiule, dar oricum, sunt foarte emoționat.

— În sfârșit, ce s-a întâmplat 7

—», cum natbă! Se vede cât acofe că nu ai manevratntotodată velele unui vecin tricatarg ca și mine, și nu ai cercetat orizontul de la înălțimea vergelor, oltd ai fi observat că...

— Ce anume?

— Ei, s-o lăsăm baltă t Ai fi observat cel puțin vela aceea care apare deasupra recifului, b vreo două mile de aici.

— O velă! Vezi o velă 7

— Ei zău, nu-mi pierd vremea cu fleacuri, sunt un om serios. Spune, o vezi acum?

— Dă... A?» este, a confirmat tânărul, pe a cărui față s-a cili o uşoară și trecătoare, adiere de emoție.

— Bă fi o într-un ceas bun 1 Peste cinci minut» îi va apărea și coca l-a te uită» este un schooner. Pariez că est» un olandez, unul din vasele acelea cu burta rotunda, ca și băutor U de bere ce le manevrează.

Împinsă de briză și de curenți, nava înainta cu iuteală ocolind cu dfcăcio vârfurile de corali. Curând i-a fost înâlfat pavilionul. Pierre Le Gali nu se înșela. Sus la pupa L s-au desfășurat culonte olandeze, albastru, alb și roșu, ca și cele franceze, dbr Beezate orizontel.

— Foarte bine, artluat Pierre. Suni bucuros să ajung

la bordul unui olandez. Se înțelege, sunt marinari buni, matetoți Dotarăți.

Schoonerul oprit la două cabluri de țăr, b lăsat la apă o ambarcație, care a fost mânată Encat spre» Insulița Booby de patru vâslași viguroși. Barca nu a apucat încă să acostez», când șeful de pe a, probabH chiar căpitanul s-a dresat celor trei naufragiați într-un Limbaj cu totul necunoscut

— Pe natoe dacă pricepem ce amesteci din gură... Să vedem, trebuie totuși să aflați că noi suntem francezi. Est» cineva dintre voi care vorbește limba noastră?

— Eu, domnilor, a răspuns cel ce era într-adevăr căpitanul cunoscător al mai multe limbi, ca și cea mai mere parte a axnpatrioților săi i înțeleg că nu cereți mai mult decât să plecați de aici.

— Desigur, au răspuns într-un singur glas Pierre și Friquet

Ei bine I îmbarcarea I În câteva minute va începe refluxul și nu am timp de pierdut.

Cer trei prieteni nu au așteptat să li se repete această invitație binevoitoare. Sosiseră în azilul naufragiatrfor lipsiți de toate, astfel că pregătire nu au fost lungi și s-au îmbarca, cu ce purtau doar pe ei.

La câteva măute după aceea, au ajuns la schooner și au pus piciorul pe pdnte, unde mateloți olandezi i-au primit cu conliartalea oamenilor mării, în fibcare clipă amenințați ca și el de naufragii.

Căpitanul a luat Imediat măsura să se orienteze pânzele, fără a se ocupa de altfel de oficiul poștal. Acest amănunt nu i-a scăpat lui Friquet, Entrucăt părea oarecum în dezacord cu instrucțiunile din registrul naufragleților și cu convențiile Internaționale.

De îndată ce a-eu terminat manevrate de plecare, căpitanul l-a chemat pe pasageri în cabina sa și firește că i-a întrebat în ce împrejurări ajunseseră pe insula Booby,

Friquet a prezentat pe scurt aventurile lor. A trecut însă prudent peste purtările căpitanului american, povestind episodul naufragiului din insula Woodiark. până la ultimele întâmplări cu australienii.

Căpitanul, un om voinic și destul de rotund, ca un butoi, cu părul tuns scurt, cu fața pârlită de sobre, dar mereu pișicher, ca un geambaș din țările de jos, nu s-a putut reține, în ciuda calmului rece olandez, să-și manifeste întreaga mărare față de un asemenea tur de forță. Apoi a Bdăugalcu cordialitate;

— Mă bucur de două ori că întâmplarea m-a adus la insule Booby. Pur și simplu am ajuns aici ca să-mi verific poziția, când deodată v-a observat omul de veghe. Fără asta a? îi așteptat până în luna martie velierul care face cursa din Batavia spre Sydney înlocuind destinația voastră este Sumatra, ați fi pierdut încă trei luni fără arevedea prietenii. Eu nu merg direct spre Jbvb, dar totuși sper că înainte de șase săptămâni să ajung la vederea acestei mari insule, unde mă vei scăpa de încărcătură în așteptarea acestui eveniment. Bocotiți-vă la bordul meu ca la voi acasă. Sunteți complet liberi să lucrați? sau să ne priviți? ictfv Matea.

— În ce-l privește pe Pierre Le Gali, să stea cu mâinile încrucișate în fața climarazilor ocupați? sau manevrele, cu strângerea sau desfășurarea velelor așa ceva nu se poate, cu voia dumitale, căpitane? cer să partop la treburile echipajului cu matelotul meu și să fac parte din aceeași echipă cu el.

Cum doriți, băieți, este treaba voastră. Eu vă repet, sunteți liberi, Veți da o mână de ajutor la manevre cîrxi veți găsi pe cale.

— La rândul meu, căpitane, a intrat în vorbă Friquet să-mi parți o simplă nedumerire. De ce nu ai neașteptat înregistrarea trecerii dumitale pe la insulă?

Această întrebare neașteptată de neprevăzută a

destins toată fața elrănwe a ră; uidOZului.

Nu am să vă ascund niciun mister, a spus el. Motivele sunt foarte simple, tu nu navighez pentru glorie. Sunt un timp & u căpitan comererant, proprietarul schacnerului, liber & a merg unde vreau și să iau orice încărcătură din orice Joc. Uor funcționarii olandezi, numiți în franceză rflK/Arifers, eu obiceiul aici ca și la voi să inventarieze cu o indiscreție incalificabil fi Irahturile navelor și îi lovesc cu kmo pe care au le numesc arbitrare.

Dacă aş fi ridicat corespondența de la ofidul poștei, aş fi fost nevoit să o predau agen? lor conftulan, care și aceștia nu ar fi scăpat ocazia lă mă întrebe de unde vin ce transport și altele Astfel că prefer să-mi debarc liniștit încărcătufă în locuri cunoscute de mine și de cel cu care lucrez, fără intervenția domnilor funcționari de le vamă înțelegeți, nu-i așa?

— Perfect, au spul răsând cei dar francezi, de care căpitanul s-a îndepărtat cu tsi gest cordial.

— Îți dai seama, i-a spus Pierre Im Friquet, de îndată ce au fost singuri, că nu iivvin de a tace cu un căpitan virtuos, încă suntem cu mult mai favorizați; uium cu el decât cu cel din Macao. Americanul era un mare ticâfos, însă acesta osie du, un simplu contrabandist, ceea ce înseamnă un progres.

Schoonerul Pafombang al cărui căpitan, Fabriciuă Van Praet îi era în același Nup proprietar, străbătea acum marea ca să satisfacă oudalete pretenții culinare ilv malaezilor, niște curid9 Căton de ale mâncării la fel de născocitori ca și chinezii-Cet opt matele? de la bord se ocupau de dimineața până seara cu pescuitul Molurilor.

Nu vom Insista asupra pasiunii pe care o au locuitorii insulelor maloieze pentru această specie de vietăți marine. Pofta lor ciudată, pentru satisfacerea uneia fel impun cete mai aspre sacrificii, este obiectul unui comerț intens.

Ce osie bolotura? Lin fel de ecrilnoderma, numită și

frapang. Iar uneori și uiatravele de mare, Care viețuiesc în cantități imense pe stâncile sau pe nisipurile submarine de pe lângă coaste. Sunt de ajuns două sau trei scufundări mi; i (lânc pentru a se umple o navă. Procedând astfel, căpitanul foi *Patembeng* aproape că își umpluse stboonerul când i-a luat pe naufragiata de pe Insuta Booby

Sosirea la bord a celor trei prieteni părea să aducă noroc pescarilor, căci holoturile au devenit dintr-odată atât de numeroase, încât stfioonerul gata să se scufunda, a tot după opt zfle calea spre Tenor, Pierre, Friquet fi V» dor se putb Bu socoti ca și salvați, cici ajungeau pe un meleag locuit și de europeni.

15. FUGA DE PE *PALEM & ANG*

Era o noapte adâncă și asta părea să-l facă fendt pe căpitan în întunericul de n depărtare clipeau câteva lumini slabe, indicând o așezare locuită într-adevăr, era Diltt sau Dhe*», capitala coloniei portugheze. Dacă ar fi fost thua și *Pfil-mbang* ar fi pătruns în radă în loc de redă frumoasă, pasagera, prietenii noștri, ar fi văzut doer niște cocioabe mizerabile, colibe Beoperite cu paie sau frunze pe jumătate putrezite, un lor, care nu era decât o simplă îngrăditură din pământ irtlâtf, o biserică construdă cu mijloace lot așa de primitive și ferește, o vamă.

Dar întunericul era mai des ca niciodată și vameșii dormeau ca niște preafericit Având poate rafie motiva întemeiata pentru asta, Pierre Le Gali, înquet și nese separatul lor Victor, pe care veonitatea unus toc civilizată îi ținea treji, se-ocoțaseră pe un panoul timonei. Discutau cu voce joasă și își făceau plarviri în vederea eproptolet repatrieri. Deodată, asupra lor s-a răspândit o lurmnă puternică și în întuneric a țâșnit un șarpe da foc ce S-a pierdut din vedere și s-a stins, lăsând în urmă o dâră de scânteii.

se pare a spus Pierre cu glas slab, că vom avea noutăți. Desigur, acest foc de artificii nu a fost tras în

onoarea negrilor și a maimuțoilor de pe coastă.

S-au ridicat vâjâind o a doua apoi a treia rachetă preieotând frânturi de stele pe fondul negru al stelelor, apoi s-a tăcut dintr-odată din nou întuneric.

S-au scurs vreo trei sferturi de oră fără radun Incident nou când s-a auzit un ușor clipocit de vâsle din direcția uscatulko. Zgomotul s-a apropiat, apoi a răsunat un şuierat ascuțit de fluier, în fața corabiei a apărut un felinar, care a dispărut imediat Această lumină fugară era lotuși suficientă pentru a se afla tocul unde se afla Pslembang, care din motive ștfote bine de căpitan, nu avea focurile reglementare.

Barca «acostat producând pe bordaj un sunet înfundat. S-a auzit e înjurătură îngrozitoare scuipată în engleză de o voce răgușită, de parcă ei fi ești din valuri.

— Încetișor, băieți încetișor, a șoptit căpitanul rezemat de parapet

— Ei, bătrâne marsuin, cașalot prăpădit I a rosti! vocea răgușită, poți să ne dai puțină lumină? Este prea întuneric aici, ca în fundul oalei sotanel, patronul nostru comun...

— Ta te uită! a sărit bucuros căpitanul, pe un ton ce arăta e mar» surprindere, este master Holliday.

— Chiar» f în came și oase. Îndeosebi în oase. Haide gata, aruncă-mi un capăt de parâmbă... și nu uita o oca din wtvskyul tău cel mai bun iar voi, băieți, amarați piroga și așteptați-mă până mă reîntorc.

— Dar, a șoptit Friquet apropiându-se de urechea lui Pierre Le Galt, să mă to nalba, parcă aș cunoaște această voce Mn de tunete I dacă este...

— Hai?...

— În când minute acest om, de a cărui identitate nu mă înșel, va ofta de prezența noastră aici. Corabia va fi răscolită din cală până în gabie și dacă vom fi întâlni? va fi urât de toi.

— Ce este de făcut?

— Știu o ascunzătoare unde nu se gândește nimeni sân» dibăoeaacă înainte de a se face ziua. Ne vom cățăra încet până la veto din pânză de cort de deasupra noastră, pe care din fericire căpitanul nu a strâns-o pentru neapie. Vom sta acolo ca în hamactai. Haide, beci tu primul, **eu îl voi** ajuta pe Victor.

Urcarea s-a făcut în câteva secunde, și era și timpul. Căpitanul olandez și noul venit, după ce și-au strâns energic mâinile, s-au oprit le pupa pe locul ocupat mal înainte de cei trei prieteni.

— Ei **l** ce vrei să arăți prin acest exces de prudență, a spus omul cu voce răguși. Te temi așa dentuă de vameșii portughezi? Acești funcționari onorab & îi fără îndoială că dorm duși. Somnul trebuie să le fie cu atât mai greu cu cât, te asigur, am avut prevederea să le închid ochii cu câțiva piaștri...

— Aș! nu-i ceea ce crezi, mă liniștește doar absența agentului general. Ș-spoi, mai am și pasageri la bord...

Necunoscutul s-a pornit să râdă cu zgomot.

— Nu te știam atât de ușor de înspăimântat, bătrâne camarad. Totuși, ești cel mai curajos bandit de mare, în compania cârtite eu am lucrat atât de mult cândva. Am scufundat atâtea jorvd împreună, am jefuit negustori și am prădat atâtea stabâimenta comerciale

Mai încet I master Holliday, mal încet știi doar că nu-i bine să*? amintești de anumite întâmplări. Vai! a gemut căpitanul, te porți ca un predicator protestant beat.

Această afirmație precaută i-a stârnit încă o dată Ilaritatea noului venit.

— De ce «pul că sunt beat? Pentru cât? amintesc de bunul nostru trai de altă dată? Te roșești în fala mea că ai fost și mai ești încă, așa sper, un adevărat pirat al oceanului Indian?

— Sunt un simplu pescar de trepang.

— Mincinosule! Câte vase al prădat în drum, hai? Mainberr Fabricius Van Praet am venit foarte firesc să-ți ofer serviciile mele. Cred că nu strică să reluăm puțin vechrie noastre expediții. Dor aste nu-i totul. Prezența pasagerilor ta bord îmi provoacă cea mai mare îngrijorare. Acești pasageri sunt o încărcătură rea, de care trebuie să pe Beâpăm cât mai degrabă cu putință.

— Aș prefera să-i înrolez la M

— Asta nu ține nu putem vorbi în franțuzește. Această limbă este prea puțin cunoscută pe aici. Auzi 1 niște francezi t dar de unde naiba i-ai ridicat?

— Din insula Booby. Mi-au vorbit de o corabie care a eșuat. Sunt trei, un tânăr și...

— Între ei se afla cumva și un marinar mai în vârstă? Un tip ars de soare?

— Da, și un chinez...

— Haide! acesta trebuie să fie vreunui din cereștii mei. Zău t Decă sunt eh ar fi ceva nemaipomenit de îmbucurător 1 Fiți dai seama cât de bine potrivește întâmplarea lucrurile?

— Fără îndoială, dacă îți aduce și foloase.

Mie și ție, sau mai degrabă șefului asociației.

— Cum așa?

Ce< doi inși sunt n mod special căutați de patron Trebuie, mă înțelegi, să nu ne dăuneze cu ceva asoaț...

— Nimic mar ușor. O cravată de cânepă sau o ghiulea de picior...

Cei trei prieteni lungiți pe pânză, chiar deasupra celor doi interlocutori, nepierzând niciun cuvânt din această discuție, engleza fiindu-le suficient de familiara pentru ca interesantele confidențe schimbate de cei doi complici să te ajungă la urechi în țoală cruzimea for.

Nu trebuie să încară Imediat. Va fi nevoie doar săf izolăm, să-i împiedicăm să întreprindă ceva, dar să nu-i ud (tem, pentru moment cel puțin.

— De ce?

— Este secretul șefului.

— Am înțeles

— Dar unde sum ei?

— Probaba în hamacuri, unde dorm ca niște prelați preafericiți.

— Atunci este în regulă. Vom pune ușor mâna pe ei... Mai ales să ai grijă de cel tânăr, acesta-i un diavol în came și oase.

— Am înțeles.

Căpitanul și-a dus fluierul la buze. Era gata să poruncească reținerea celor trei prieteni, când deodată în văzduh s-a răspândit o lumină, produsă fără îndoială de o rachetă, care se aprinsese pe coastă.

Vai I trântorii, ere vremea să dea demult semne de viață.

— Este prea târziu acum **m a** spus master Hduday, pentru că acum sunt eu pe aici. Lasă-mă pe mine a A-ți tac treaba. Am să-mi trimit barca pe uscat, iar tu vei porni spre capul Batou Guide. Vom găsi acolo o adevărată Dotilă de pescuitori de Irepang, fără îndoială, acela pe care i-ai jefuit mal devreme. Le vei vinde încărcătura de hoteluri, pe care le-a luat-o, cu patruzeci și cinci de dolari Vei face o afacere acceptabilă, foarte bună pentru noi.

Americanul, urmat de căpitan, s-a îndreptat spre prova, apoi s-a aplecat peste bordaj și a dat un ordin înntalaioză vâslașilor nevăzuți în întunericul de nepătruns.

— Și acum, la drum. De îndată ce vet orienta velele, vom avea grijă să punem mâna pe francezii noștri. Zău 1 râd de pe acum la gândul înmărmuririi» or când în vor observa barba de țap.

Dar înquet nu a mai auzit sfârșitul acestei discuții nerușinate dintre or doi ticăloși.

El a șușotit câteva cuvinte la urechea liA Pierre Le Gat **l care** i-a răspuns apăsându-i mâna. Apoi parizianul,

împins de forță și o agilitate supraomenească, a sărit peste marginea pânzei, s-a lăsat să alunece de-a lungul coloanei da f>ei ce servea da suport, căutând cu vârful piciorului gol un sprijin. După ce a întâlnit lanțul cârmei, a coborât Fără zgomot până te nivelul apei, unde a așteptat plină cu o mână de el, scufundat până la subsuoară.

Nu i-a ajuns niciun zgomot le urechi, din care să reiasă că cei doi bandiți îi observaseră această furișate de felină.

Pierre nu se mișcase încă din locul său, El se aplecase grqutiu spre Victor, a Căruia supunere îi ușura ceea ce avea de gând să facă.

— Nu îți este teamă. Victor? l-a întrebat pe chinez.

— Nu

— Ai încredere în mine?

— Da.

Bine, D5-mi mâna.

Apucându-l apoi cu putere pe celest, l-a luat în spate și a pornit după Friquet parcurgând traseul fă a ritaun neajuns.

Greutățile prin care trecuse Friquet deveniseră acum mult mai mari pentru et deoarece II transportarea pe Victor, dar pe marinar l-a ajutat totuși o împrejurare fericită, Meinherr Fabricius Van Praet și americanul Holliday, sustrași o clipă de semnalul de pornire, părăsiseră grăbiți pupa. Această întâmplare, neînsemnată în aparență, a fost folosită imediat de Pierre, care desfăcându-și lungul său brâu de lână, a putut să coboare în doi timpi până la Friquet, în ciuda greutății corpului său athletic

— Acum vom înotăm încet spre barcă, a șoptit tânărul la sosirea bătrânului marinar.

— Bine, Fiule.

— Să nu ne îndepărtăm. Să ne ținem pe lângă coasta corabiei.

— S-a înțeles. Ei Victor, nu-ți este teamă?

— Oh, nu!

— Bine închide gura și încearcă să nu înghiți apă dacă va cădea vreun val peste noi.

Era tocmai momentul când master Holliday dădea ordin vâslașilor să o ia spre coastă. Unul din el a dezlega? imediat parâma, și un altul, după ce a răspuns că înțelesese porunca, a apucat o vistă, în aceeași clipă, Pierre și Frique? au țâșnit din fața și din spatele ambarcației și i-au doborât pe amândoi vâslașii, oprind cu o strânsoare rezistentă strigătul de groază ce le ieșea din gât. Pentru orice împrejurare, au rămas liniștiți? De altfel, mâinile francezilor erau strânse caș și această încercare de opunere ar fi fost pe loc înăbușită.

Piroga s-a despărțit de corabia și a pornit în derivă. După ce Fă instalat pe Victor, Pleva a pus barca la drum cu o lovitură îndemnatică de vâslă, îndreptând-o spre lumina ce strălucea la țărm.

Cei doi malaezi pe trei sferturi strangulați, zăceau nemișeați la fund. Starea toroasă a permis lui Friquet să-l ajute pe tovarășul său, și ambarcația împinsă, cu putere, a ajuns curând la debarcader, unde se afla un grup de oameni cu un felinar.

— În sfârșit, a zis Friquet, slobozind un lung oftat de ușurare, iată-ne într-o regiune civilizată!

— Din păcate mai este mult până la maica Bigorneau din Lorient, marmarute, dar în sfârșit poate vom găsi aici vreun mijloc ca să ajungem în trecere și în Sumatra.

— Fără îndoială. Vom putea cel puțin să sperăm într-o primire diferită de cea pe care am avut-o în sălbatic.

— Cine sunteți voi, a strigat o voce aspră în portugheză, și unul dintre oameni s-a apropiat cu felinarul.

— Haide, este bine, iată unui care ne vorbește mal europeană, numai că naiba să ia, nu putem să-l înțelegem.

— Suntem niște naufragia? a răspuns în engleză Friquet, găsi? pe insula Booby și aduși aici de o navă olandeză.

— Care navă? a fost întrebat tot în engleză. Însă cu un groaznic accent portughez.

— Scoonerul *Patemtwig*.

Omul, în uniformă întunecată și înarmat cu o sabie curbată, s-a apropiat grăbit.

— V-a trimis la noi căpitanul Fabricius Van Praet? a întrebat un alb/

— Pentru nimic în lume, a ripostat supărat Friquet. Cum crezi că avem ceva jgroun cu această lichea bătrână- Nu suntem ho? de mare, ci doar niște cinstei marinari francezi care cer să fie repatria?

Între ei a avut ioc o discuție scurtă în portugheză, apoi a luat cuvântul cei care părea a fi șeful:

— Bine, domnitor, a spus el pe un ton politicoș, vreau să mă mostrii-Cei trei prieteni nu au așteptat să îl se repete această invitație cordială și Fau urmat bucuroși pe binevoitorul șef. Au ajuns curând ka o casă joasă, în aparență destul de mizerabila, cu pereți joși și ferestrele zăbreli. S-a deschis o ușă mare însă formulele de politețe au fost imediat înlocuite de o brutalitate de necrezut- Pierre și Friquet, împinși cu brutalitate, s-au rostogolit în mitocul unei încăperi în care domnea un întuneric lotel. Ușa s-a închis cu violență și-au auzit un zgomot cumbm de zăvoare și broaște, apoi le-a strigat un glas batjocoritor:

— Noapte bună, domnior. \beinherr Fabricius Van Praet este un marinar cinstit, de care vama nu s-a plâns niciodată. Dacă nu simte? prietenii săi, va trebui să cam răbda? de foame, Vom vedea ce trebuie de făcut ou voi când î» vom cere părerea.

Apoi grupul s-a îndepărtat

— MII de tunete! a izbucnit Pierre, iată-ne încă odată cu belciugul în nas!

Friquet a scrâșnit din dinți în prada unei mâinii furioase

— Și Victor a sărit maistrul tunar, unde este, nu-i cu noi? Victor!...

Niciun răspuns. Băiatul dispăruse.

15. AJUTORI

Cu obișnuita sa nepăsare pariziană, Friquet avea ca de obicei un calm rece care să spunem așa nu-l părăsea nici măcar! n împrejurările cele mai desperate. Pe Pierre Le Gall îl stăpâneb o mânie îngrozitoare văzându-se închis în temnița vameșdor portughezi. Maistrul tunar nu mai știa cum să-și stăpânească mânia, total opusă firii prietenului său. A încercat să se calmeze rostind câteva cuvinte potolite, însă în zadar. Intervenția nu - a servit decât să-i stârnească o nouă explozie de indignare.

— Nemernica!... Mizerabilii... Ce le-am făcut noi. Ce treabă au cu băiatul, ca să-l separeu atât de neomeneste de noi, singurii lui protectori?

Generos ca întotdeauna, uitând de proprie necazuri, tânărul era și et îngrijorat de soarta nenorocosul de chinez.

— Blestemății blestemății... mârâia în tonk. uare Pierre Le Gali-Vrednicul mbtelot, ca orișicare breton, nu înjura aproape niciodată. Această renunțare la regulă presupunea o îngrijorare sfâșietoare De vreme ce rmlăe de lunete* nu interveneau în exclamațiile sate, însemna că pentru el lotul era mai mult d «al rău.

Friquet a reluat cu voce pătrunzătoare:

ad ceată din gură sau cel puțin, nu mai ațâța atât de mult locul ca să fiarbă oalele iadului! și totuși, ce se va întâmpla cu bielu» băiat, fără mijloace de existență, fără apărare, în mijlocul acestor pirate fără mima a acestor fonct onarl josnici și a complicilor lor? Ei, zăul este de necrezut, B vor vinde ca pe un animal și noi suntem aici, neputincioși, dezarmați, mușcându-ne mâinile. Ah I dar nu,

asta nu va rămâne așa. Dacă va tretu. voi smutge cu unghide Beeste pieke blestемate, sau voi dărâma pereții cu tovlurl de cap. Voi ieși din această colibă blestemată și îl voi ucide pe mizerabili cu ce voi găsi.

Ai vpf Dil bine, mbtelotule sunt de Beord cu W Vom scufunda marinărește această epavă care ne ține închisi. Pfui I cotită din noroi și baligă

Vai! a continuat Friquet cu o mânie sporită, ce-i făcea să-i tremure vocea, nu te va aduce mă un folos încercând să ridice mâna Bsupra copsului nostru de adopție.

— Să fie cu rwoc, fiule îmi place să te văd așa îmi dau seama cât de infuriat și nu aş vrea să fiu în pielea acestor cafegii de portughez». Dar destul cu vorba. Cel mai bine esth să ne țio” 11 9 Ufa?” nu facem p «grozavii ca rupe curcani Va trebui mai întâi să găurim peretele cocioabei. A urî cuțit?

— Da însă nu vreau sâN ciobesc îl păstrez ca să-l împlânt pâni în mâner, dacă vb și nevoie, în burle primului care îmi va cădea în tabl. Mai am încă și revolverul american, deși cartușele s-au cam udat când fte-am aruncat în apă Dar n-are a face, o străpungere a peretelui cu cuțitul ar dura prea mult. Va trebui să căutăm o cate mai expeditivă ca să teșim de atei. Dacă nu o vom lua la sănătoasa în două or». Înseamnă că eu nu mai sunt micul parizian Friquet.

— Haide să începem cu cercetarea acestor gratii.

— Zău I ei dreptate. Din două, rămâne una: ori ote sunt în stare rea și va fi ușor și te smulgem, ori sunt fixate ermetic în acest din urmă caz le vom fâsuo de ne vorr speti. Apleacă-te lângă perete. Bine. Și acum ridică-te puțin, Halde, unu, doi1 (a te urii ticăloșii cunosc cimentul.

Haide matelotule... Haide I el 1 el!... Ridic-o ma» repede!...

— Mii de trăsnete l. Se mișcă. Vom izbuti, dacă al putea și tu să ajungi până aici...

O voce aspră venită de afară te-a strigat cu brutaFÂale să tacă. În întuneric bu observat o siluete neagră căreia îi scânteia țeava unei puști Tânărul a coborât imediat, fără zgomot, ți i-a spus tovarășului său:

— Asta-i culmea! Ne-au pus la uși o santinelă, Acești ticăloși găsesc timp ca să închidă și să păzească niște oameni cinsti? pe când bandiți de apă sărată nu numai că fac contrabandă sub nasut lor, dar se și Ențefceg de minune cu ei. De altfel, îmi pasă de marioneta de afară tot atât de mul! ca și de statueta unui papuaș. Am să mă urc din nou sus, însă înainte de a începe, să ne gândim bine ce avem de făcut ca să nu comitem o gafă Gratia vă fi smulsă în jumătate de oră De îndată că vom avea deschizătura liberă mă vot repezi afară, și dv.ar dacă sanâinda mă ochește sau trage. Ti voi sări în spate și it voi strânge de gal cât voi putea mal mult. Tu să mă urmezi. Dacă îți va sta cineva la cale să-l dobori cu tot ce? vine în mână. Odată ajunși afară, vom mai vedea.

— Este tot atât de simplu ca și cum ai aprinde o pipă

Friquet și-a reînceput urcarea, când s-au auzit niște tipete ascuțite din partea unde se afla santinela. O voce de băiat striga după ajutor pe un loc atât de > dășletor, încât tânărul s-a cutremurat.

— Mii de tuneth! aceste-i Victor!

Îngrijorarea și mânia i-au înzecii puterile, apoi barele au fost smulse dintr-odată, în timp. QB ipsosul subțire a căzut în interiorul cocioabei. Deschiz Alura e «greu permită trecere*, dar nu avea importanță pentru panzran A vyșrl teră să mai simtă vârfurile ascuțite ce T» pătrundeau în carne.

La vreo zece pași se agita în întuneric un grup de umbre negre. A străbătut această distanță printr-un satt de tignj și a căzut cu toată greutatea poște un om care tocmai se ridica. Sub acesta zăcea nemișcat pe soi un corp. Omul du deasupra nu a mai Bvut vreme să se folosească de

armă, deoarece pumnul lui Friquet, un pumn tot atât de dur ca și o măciucă, s-a abătut asupra cnpului bnjte*i* care s-a întors într-o parte fără a scăpa un strigăt

Cel întins la pământ era chiar Victor, care mișcându-se cu un strigat plângăreț, și-a recunoscut imediat prietenul.

— Fliche! Vai! Fiiche. Eu mulțumit

— Lătă-la în sfârșit sărmane băiat... Nu ești cumva rând?...

Nu. Om cel lău bătut pentru că venit la tine.

În acel moment a sosit și Pierre, ducând în brațe o greutate, căreia la încopciut nu i s-a putut statute nature.

Tu ești, *nu-i așa*, fiule? a întrebat el au voce Joasă.

— Într-adevăr, eu sunt

— Și băiatul?

— Lata-l

— Bun. Și acum ce să fac cu această parață pe cre o un atât de gr mi în brațe, căreia i-am rupt sforile?

L-ai ucis?

— Puteam să fac asta foarte bine. Nu se știe niciodată ce poate o tov lură de pumn la tâmplă dacă fărtăcuța nu-l de ajuns de solidă. Cred că acum ut.lv timpul să fugrn în *d* «timpi și Irei mișcări... haide., să întindem pânzele cât *<n*-ai repede.

— Așteaptă o clipă. Cred că suntem singuri. Să profilăm de acest răgaz. Am să-l dezbrac cât al bate dai palme pe individul acela. Voi face un pachet cu țealele Im. Nu-l voi uit» nici chipiul, nici sabia, nici pușca. Bun și cartușele, așa da. Și acum la trap Vom duce cu noi aceste două boarfe. Ne vor folosi ta ceva mai târziu.

— Am o idee, fiule, înainte de a pleca de aici să-i carim pe acești doi vuftani la focul nostru din cabană. Dar să-i legăm și să le punem câte un căluș cu bucăți din cămășile lor, ca să nu înceapă să urle prea devreme în caz că se trezesc. Acum sunt duș». SfN (*rezim trecându-l prin*

fereastra.

— Li se vor rupe oasele în căzătură.

— Este treaba lor, nu Surd năşie nobili mari. De altminteri este mai uşor să cazi decât să urci.

Cu acest fel de a vedea lucrurile, bravul matelot cu obișnuita sa gravitate, ka introdus pe cei doi vameși, nemișcați ca niște cadavre, prin spațiul lăsat liber dintre gratie și perete împingând cu putere, a dus gralla fa lot, după care cu uniforma sub braț, i-a spus prietenului său

— Dacă oști de 3 «xd cred că ar trebui să evdfim așezărae și să o hîâm spre pădure

— Victor, poți să mergi? l-a întrebat Friquet pe chinez.

— Da, Fliche. Eu melge bine cu tine.

— Ei bine, atunci înainte.

Cei trei camarazi au mers vreo oră și a-su găsit curând în mijlocul unui desiș de nepătruns, unde puteau să scape ou ușurință de orice urmărire.

S-au întins fără grijă pe jos la pârâarele unui copac, așteptând să se facă ziuă începea să li se tăci o foame de nepotolit, și este lesne de înțeles că doreau din tot sufletul să apară soarele Firește că alimentele străluceau prin absența for și se gândeau să pornească în căutarea vreunei locuințe că să-și procure un dejun, oricât de sumar ei fi fost.

Friquet știa bine că vânătoarea nu putea oferi decât resurse întâmplătoare, Timorul fiind excesiv de sărac în vânat. Printr-un fenomen de neexplicit. Beest întins pământ muntos, acoperit cu păduri impunătoare, în cea mai mare parte nelocull, conținea dosr câteva specii de mamifere, mai ales maimuța comună și macacul cu bot de câine.

Din fbridre, fugarii au întâlnit, când copacii se împurpurau cu primele raze ale soarelui, doi negri încărcați cu alimente, care urmau să fie vândute fără

îndoială rezidenți-Sor portughezi de pe insulă.

Băştinaşii, cam comozi, nu fac decât arareori drumuri lungi. Nu-şi părăsesc satul decât constrânşi de lipsa totală a alcoolului. Unul din ei ducea o desagă mare şi umflată, făcută drtr-o ȧesătură grosolană dar rezistentă.

Întâlnirea cu Fugară era pentru ei un mare noroc, întrucât îşi mai întrerupeau monotonia drumului, dar cine ştie poate se gândeau că şi se oferea vreo afacere S-au apropiat prietenoşi de cei trei şi le-au oferit biscuiţi aurii şi miere, pe câteva frunze late.

Dar sunteţi foarte buni. Ce păcat că nu avem o para chioară ca să vă despăgubim căi decât pentru amabilitatea voastră, Află marinarule că această gustare este minunată

Pe cuvântul m-au, așa este şi aş dori asemenea biscuiţi tuturor matetoşikir din lumea asta.

Pronunţând aceste cuvinte, maistrul tunar şi-a desfăcut maşinal boarfele vameşilor care-i serviseră de pernă pe timpul nopţii. Spre profunda lui surprindere, în iarbă s-au rostogolit cu sunet metalic o multrme de monede de argint şi de aramă.

La vederea lor, ochii timorenilor au strâfoct de lăcomie. Cunoşteau valoarea acestor monede şi ştiau că reprezentau, sub formă de rachiu, câteva ore de plăcere. Friquet a prins din zbor privirea lor şi a început să râdă.

Cei doi localnici, bucuroşi de întâmplare, şi-au strâns preţios* florini, şi judecând fără îndoială că Ieşi încheiaseră de pe acum z>un cu folos, s-au hqlârâl să rămână cu noii lor prieteni. Aveau să meargă mai târziu la oraşul de colibe.

Europenii au acceptat din toată inima acest aranjament care te asigura hrana şi le procura câteva zile de odihnă. După un răgaz destul de lung, şi-au reluat drumul conduşi de insulari, Au irerat pe o potecă îngustă de-abia umblată, care ia condus după numeroase ocoluri ta poalele unui munte foarte înalt, pe care au început să-l

urce. Era destul de greu, însă ce compensație îi aștepta după atâta osteneală! Scăpa? în sfârșit de o ceață opacă, caldă și sufocantă, au ajuns pe un pddiș uestef unde se dezvolta o pădure de arbuști splendizi de cafea, a căror prezență dovedea extraordinara delăsare a oamenilor de pe aici.

În acest loc fermecător, situa! la înîi? me, în mijlocul splendorilor tropicale, cei trei prieteni, victime are oamenilor civitea? au primit de la bie? i sălbatici o ospitalitate generoasă și mișcătoare De aici se deschidea privirii marea până la o distanță imensă și niciun bastiment nu putea să intre n rada podului de jos sau să iasă, fără a scăpa de privirile lui Pierre și Friquet.

În dimineața celei de a opta zi, o corabie cu toate pânzele desfășurate trăgea ultima salvă înainte de a intra în avanport. Firește că era cu neputință de văzul ce pavilion purta, dar ochiul sigur al bătrânului marinar a recunoscut-o imediat.

— Este el, nu-i așa? a întrebat Friquet.

— Da, chtar schoonerul olandez. L-aș recunoaște într-o flotă întreaga Căpitanul s-a scăpat de încărcătură și fără îndoială a revenit a» a ca să se aprovizioneze.

— Bravo! a exclamai parizianul. Ne vom lua rămas bun de la gazdele noastre și vom porni cu mare băgare de seamă spre coastă.

El! el! ai vreun gând cumva 7

— Nu mare lucru. Doar că mâine seară vom porni spre Sumatra...

17. OM DE VEGHE CARE DOARME

Cu toate că Friquet, parizian veritabil din Paris, nu avea printre înasntașu să-i direcți vreunul care să îi locuit pe țărmurile Gasconioi, afirmația zb pentru cH ce nu-l cunoștea ar fi putut trece drept o glumă imensă, o gasoonadă, Cu toate că era obișnuit cu fefol de a f al prietenului său, Pierre Le Gall a rămas de-a dreptul fără

vece când l-a auzii rostind: „mâine vom pemi spre Sumatra.

Bravul marinar s-a sucit și răsucit înainte de a adormi, cele cinci cuvinte nefiind totuși» spuse în doi pen de înquet „în sfârșit vom trăi și vom vedea, s-a gândite*, ha» sâdorm.

Pierre a Inclus ochii și nu s-a mai gândit la nimic și un sforăit sonor a anunțat de indală că maistrul tunar plecase în țara vâsuntar

L-a trezH vocea lui Friquet.

Ha» de I Sus toată lumb? a strigat el cât l-a ttnut gura în picioare, somnoroșilor, s-a făcut ziua.

— Mii de tunete! a sârii brusc Pierre, insuta aceasta să fie oare locuită de function Ari vamali?

„Vameșul a fost cuprins de un nesfârșit hohot de râs în veselul personaj din fața tul l-a recunoscut pe Friquet. Dar tânărul era totuși de nerecunoscut îmbrăcat într-o tunică de poslav de culoarea măslinii ou vipușcă gălbuie, cu capul acoperit de o caschetă dată pe oeafă, încins cu o contixă de ptele ce susținea o sabie curbată cu mâner de aramă, prietenii nostru, C3 Să spunem așa, intrase complet în pielea funcționarului reprezentat de boarfele ca le purta.

— i bine, matelotule I Este reușită transformarea? Dacă ai rămas o clipă uimit văzându-mă așa, crezi că aş putea să mă plimbffără încurcături pe malul mării? Dar haide, acum este rândul tău. Este otXigatodu, salvarea noastră depinde de voeastă mascaradă. Pune-ți repede uniformă, nu avem wome de pierdut.

— Dar dacă vom întâlni alții dintr-aceșba-vreun vameș adevărat?

— Nicio teamă. Vom umbla noaptea prin părțile locuite. Apoi, odată ajunși în radă, nu ne vom teme de nimic.

Între timp, Pierre Le Gali's «schimbasesc și el. Sub

caraghioasa tui îmbrăcămintă, bravul om avea cu adevărat o înfățișare de lemnul, și Im Friquet i-B fost greu să-l machizca să-l facă de nerecunoscut...

Cei doi prieteni, urmați ce Victor, eu strâns pentru ultima oară mâna localnicilor și au părăsit încet satul. Duceau cu e» alimente doar pentru două zHe, suficiente până în momentul când aveau să-și joace marea lor partidă.

Se făcuse ora lree după amiază când cei doi europeni însoțiți de cerescul chinez au observat mizerabilele colibe ce purtau denumirea pompoasă de oraș d Dilli toți Bibei de pe acolo, lungiți în hamacuri, savurau desfăta și bucuriile vestei zilnice. Doar câțiva malaezi insensibdl la arsura soarelui se mișcau în atmosfera Incendiată, ca niște adevărate salamandre. Alții, așezați pe vine pe cheul ruinat ce mărginea o parte din rada portului, se jucau o partidă ou paâlma proprie rasei for.

Dintr-o rapidă aruncătură de ochi. Friquet e inventariat portul și a făcut un gest de dezamăgve. La ancoră nu e<Bu decât vreo jumătate de duzină de nave, nișta baleniare americane, seu ambarcat» ale unor negustori malalezi.

— Upsește, din nefendre. Nu este aici.

— Care?

— Cd pe care trebuie să punem mâna. Petembang.

Pierre a luat o înfățișare gravă și a arătat cu degetul spre largul mării:

— Bătrânul rechin care îl comandă are cu siguranță motiva înfometate să nu tragă la cheu, a spus al mormăind. Cu siguranță că a amarat la două mile în larg

— Crezi asth?

Fiule, un bătrân călit ca mine, care s-a spetit atât da mult pe vreun vapor, oricare ar fi fost acela, știe întotdeauna câte ceva. Așa că, a A-nw pierd galoanele de maestru tunar dacă pe undeva mai încolo nu se balansează

cașalduf nostru

— Este de ajuns. Pe aici nu lipsesc bărci și oameni potriviți? care să ia ocupe Le va face plăcere să ne conducă într-acoio, ca să ajungem la borâții 1. /i Patern & ang. Vei vedea ce prestigiu are uniforma.

Cu aceste cuvinte, Friquet a luat o atitudine trufașă și însemnată, obișnuită portughezilor din colonii, și cu vârful degetului a arătat Spre Victor, porunându-i să găsească o barcă și da vâslași. Un grup de malaezi afla? la vreo doi pași du văzu) gestul „șefului și s-au grăbit să se supună poruncii formulate de câtic chino; în limba malaleză.

La unei minute după aceea, cei doi prieteni așezați comod la pupa unei ambarcații indigene au alunecat pe valurile cenușii ale radei. Vă stații, încrează an în cei doi reprezentanți ai autorității metropolitane, se încovoiau pe vâsle cu o energie care arăta că damna portughezi știau de obicei să se facă ascultați.

Corabia a oștea tot mbi uitat în fața privirii. Piorre nu se înșelase, era ch, ar schoonerul olandez. Se apropia momentul Pe muchta balustradei, aplecal Inamle, veghea, sau părea că veghează, un singur om. Friquet s-a asigurat că sabia era la locul ei în teacă, și-a armat pușca și și-e pus-o în bandulieră. Pierre a procedat la fol.

Bama să dprd sub troțe fără ca omul de veghe să facă o mișcare.

Am să trec eu pomul, b spus parizianul. Să urci în spatele meu. Victor ne va urma de îndată ce vom fi la bord.

Deși destul de jena? de puștile ce Se o profilau în diagonală pe spate și stingheri? de săbile curbe ce le băteau picioarele, cel de* camarazi au urcat cu abilitatea lor obișnuită. Și-au trecut încot piodarefo peste balustrada de la tribordut provei și au pășd pe punte cu o demodate fără seamă o. Pierre a lovit puternic puntea de două ori cu pictorul și a strigat răsunător cu glas poruncitor.

Ohe, corabie 1 ohe!

La această intonație de maimuță urlătoare, omul de veghe, care veghea dormind, indicând o trezire buimaci, s-a ridicat irosnindu-și oasele.

Friquet a pulnițân răs:

În calitate de vameș portughez, i-a spus matelțulul, trebuie să dl de acord că al un veritabil accent occidental.

— **h**, pe naiba! Ar fi trebui) să-i vorbesc în bretonă, sau chiar în limba acestor cafegii de portughezi. Cu atât moi bine, «sie prea târziu, păgânul s-a și trezit să punem mâna pa el I

— Lasă-mă pe mine să o fac.

Păgânul* nu era altul decât secundul lui *Paté/nbang*. Acesta a înaintai buimăcit, lipsit de îndrăzneala lui obișnuită, neștiind dacă trebuie să vorbească în franceză sau în portugheza. Stânjeruloarea situație amenința să devină spinoasă.

Cu promptitudinea sa obrșnuită, Friquet va scos din încurcătură dintr-un cuvânt. Et a pășit înainte cu gura întredeschisă, gata să râdă.

Îți merge bine? e întrebat el cu o amabilitate perfectă.

Apoi. fără să aștepte răspunsul olandezului stupefiat a continuat:

— Nici nouă nu ne merge rău **î**ți mulțumesc și Iubitul căpitan, meinherr Fabricius Van Praet, se bucură și el de aceeași» sănătate excelentă? Atunci Lelul este cum nu se poate mai bine După cum vezi, ne-am schimbat costumele. O Simplă fantezie, o îmbrăcămintă incomodă, greu de păstrat pe spate, îndeosebi în călătorie. Acest biet Prerre a transpirat ca vai de el, iar eu sunt ca un burete.

Uluirea omului sporea, transformându-se într-o buimăceală totală. Pb prins mâna lui Friquet cu asemenea cordialitate în să utui său de bun venă, încât părea că nu-l va mai da drumul.

— Dar, señor français... domnule vameș...

— Haide, l'Alqazule nu te ma* frământa atât, îmbrăcămintea nu ne face diaconi și pentru nimic în urne nu suntem mă funcționau vamali. Recunobște-i d «a pe vechii tăi că» ăiori mereu plini de recunoștință. Cu toate că părem căzuți (fin tună suntem pătrunși de intențiile cele mai demne de laude.

— Într-adevăr, vă recunos c însă cum ați ajuns aks... astfel mbrăcatl?...

Nu este nevoie de spus prea mu Ke despre ce a urmat după această întâlnire. Primiți de secund, au fast foab te bordul schoonerului într-o călătorie pe mare, și după o confruntare cu un pirat primejdios, Pafembenp i-a debarcat în Sumatra.

Punând pictorul pe pământul acestei insule, cei dor prieteni s-au strecurat în ulterior pe o potecă umblată ce i-a condus la un grup de locuințe.

Pierre c-a întors mașinal și a văzut schoonerul îndepărtându-ți în largul mării cu toate pânzele sus.

Afli. Pierre, e spus Friquet pe drum, că secundul lui Paté/nfrang a făcut datorită nouă o afacere bună!

— Cum așa?

— Îți închipui că va înapoia bastimentul posesorului său? Este și el un pirat, un pirat și jumătate. Se va aproviziona nu departe de aici și va brăzda marea în interes propriu. Așa că meinherr Fabricius Van Praet își va da capul de pereți.

— De râsul lumii, un hoț care fură pe alt hoț.

Înainte for s-a deidvt încet uța masivă din tec a unei îngrădiri ce ocolea o casă mare, și doi oameni înalți s-au grăbit să primească cu brațele deschise pe cei doi sosiți.

— Bieții noștri dragi prieteni, v-ați înnora în sfârșit? Și în ce stare! Vai! nu speram să vă mai vedem.

Emoționat, cu vocea tremurătoare, Friquet putea cu greu să articuleze un cuvânt, Pierre, palid sub pielea sa

brună, strângea gata să zdrobească mâinile gazdelor.

— Am reverte singuri, jefuiți de către un bandit american

— Ruinați **f** suntem ruinați I Dar **nu-i vina** noastră.

— Dar ce înseamnă o pagubă motorină față de o alta nenorocire care ne alovit.

Ce s-a mai întâmplat 7 au întrebat cei Joc amfitrioni îngrijora?

Micul meu băiat de adopție, a bâleâit Friquet, simțind că **k** se îndoiaie picioarele, a dispărut! Afosirâpit de către bandiții mârâi!"

SFÂRȘIT

AVENTURILE UNUI ȘTRENGAR DIN PARIS ÎN OCEANIA de Louis **Boussenard**

Prime ediție în limba română - Format text: 210 x297
Traducere din franceză de Aurel Upăștean; Bom: 12 August 1925

București - 2012 - la vârsta de 87 ani

Louts Bougsenard: Aventurez d'un gamin du Parts en Ocoan-Editions: Jules Ta Handier - Paris - 1932

Ediția a doua revizuită - Format text: 2» Oxl4S Emil Purcârea; Born: 24 August 1949 - București - 2012 ta vârsta da 63 ani

Loua-Hem **Boussenard**, ne a E & crennesfe 4 oclotwe 1B47 ol mort a Orléans le " **septembre** 1910, est un âcrivaln Irakiss, auleur de roman* d'aventure. Sumomme de son vivant le Rider Haggard français, îl ieși plus connu aujourdhu. il ce Europe de l'Est, ou quarante volumaș de sea oeuvres lurent publiés dau > Rufisie imperiale en 1911, qua dans les pays francophones.

Aprâs des études de modocine, **il se** consacre à l'âciilure. Le gouvernerr-ont (ui ayant confia une mission scientifique en Guyane, îl voyage beeucoyp ditns les

colonies françaises, surtout en Afrique „ors de la guerre de 1070, il es2 v-te capturi par las Prussiens, experience amere capa We d'expliquer un incontestable Sentiment nbbonalltē quise rencontre dans plusicursde ses romans. Quelques-uns de ses avros portent la marque de prājuges contre les Britanniques, ce qui explique sans dDule qu'il ei t etă peu traduitet sol peu connu dans le monde anglophone

Fervent râpublicain, If tdmoigne dans seș acrits d'une vision naționaliste farouehoment anti-allemande anti-angiase (ce qui explique qu'il n'alt pas etui public dans les pays ănglo-ssxons) et colexvaliste. Le fait qua Beussenard ml fail son service măltelre pendant la guerre de 1870, Ou il fut blessă, explique qua Iqub fac ennemis Pans ses rādts soient d «Alternands-Sa mere, Heioise Lance, meurt a 07 ano, 23 an & après son fils.

